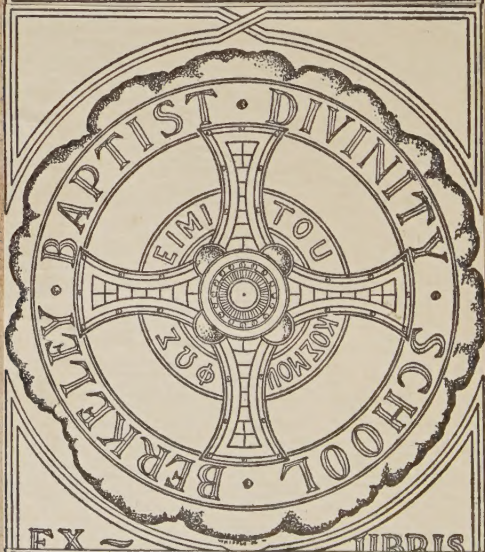

De Imitatione Christi

MDCCCLXX

CROUCH MEMORIAL
LIBRARY FUND

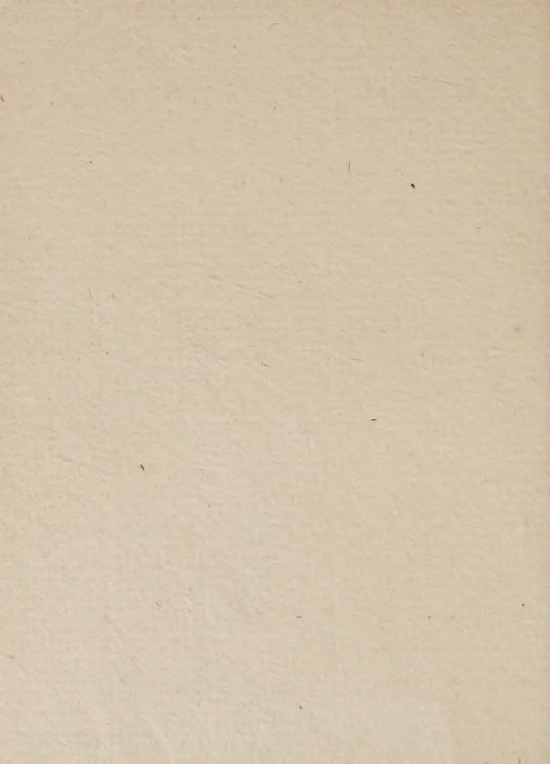

Accession No. -----

Date -----

Rare

0/6

PREFACE.

Shortly will be published,
The Imitation of Christ,
BY THOMAS À KEMPIS.
In English Rhythm.

This edition of the "Imitatione" is a rhythmic translation from the author's text; it will enable the English reader, for the first time, to realise the form in which this well-known book of devotion was originally written, but which has hitherto been lost through the arbitrary division into verses which has been adopted in all the editions of this work previously printed.

Now ready, price 6s., post free,
Thomae Kempensis de Imitatione
Christi Libri Quatuor.

*Textum ex autographo Thomæ nunc primum
accuratissime reddidit, distinxit, novo modo
disposuit; capitulorum argumenta,
locos parallelos adiecit.*

CAROLUS HIRSCHKE.

This work presents the Latin text transcribed from the original manuscript of the "Imitatione," giving the rhythmic form of the work. The notes and introduction explain the arbitrary signs, punctuation, and other characteristics of the text; and also give an account of Dr. Hirschke's discoveries concerning the "Imitatione." To students desiring to trace the text in its original form, this edition will be most interesting.

E. STOCK, 62, PATERNOSTER ROW, LONDON.

THE
IMITATION OF CHRIST:

BEING

THE AUTOGRAPH MANUSCRIPT OF

THOMAS À KEMPIS,

De Imitatione Christi,

REPRODUCED IN FACSIMILE FROM THE
ORIGINAL PRESERVED IN THE ROYAL
LIBRARY AT BRUSSELS.

WITH AN INTRODUCTION

BY

CHARLES RUELENS,

*Keeper of the Department of Manuscripts,
Royal Library, Brussels.*

LONDON:

ELLIOT STOCK, 62, PATERNOSTER ROW, E.C.

1879.

XS
T36
1879
Archives

BERKELEY BAPTIST DIVINITY SCHOOL
LIBRARY

P R E F A C E.

NO book, save the Holy Bible, has been so often reproduced as the "Imitation of Jesus Christ." Before the close of the fifteenth century, numberless transcripts had been made by monks and scribes, and at least eighty editions had been issued from the press between the date of that printed by Gunther Zainer at Augsburg, about 1470, and the year 1500. Since then thousands of editions have appeared in many lands and in divers tongues. Versions in Flemish were numerous from the author's own days, and already in 1447 Philip the Good, Duke of Burgundy, had caused a French translation to be made by his secretary, David Aubert. This was soon followed by another French version, due to the patronage of Margaret of York, wife of Charles the Bold, Duke of Burgundy, and sister of Edward the Fourth, King of England, whose copy, bearing the arms of her husband quartered with those of England, is still preserved in the Royal Library at Brussels. The earliest translation into English was made in 1502 by Dr. William Atkinson, Canon of Windsor, by command of Margaret, Countess of Richmond and Derby, and printed at London by Richard Pynson in 1503.

19770

This edition contained only the three first books, but to it was afterwards added the fourth book, translated by the Countess herself in 1504.

The most ancient manuscript of the "Imitation" extant which bears a date and an author's name is that formerly at Kirchheim, but now in the Royal Library at Brussels, No. 15,137. It has at the foot of the first page these remarkable words:—"Notandum quod iste tractatus editus est a probo et egregio viro, magistro Thoma, de Monte S^{ac}-Agnētis et Canonico regulari in Trajecto, Thomas de Kempis dictus, descriptus ex manu auctoris in Trajecto, anno 1425, in sociatu provincialatus."

But of all the manuscripts of this celebrated book the most precious is the autograph manuscript of Thomas à Kempis, the humble monk whose claim to the authorship of the work remained for two centuries undisputed, and has at last, after a prolonged and heated controversy, been triumphantly vindicated.

The venerable codex is now preserved among the manuscript treasures of the Royal Library at Brussels, where it is numbered 5855—5861. It is a small volume, composed of 192 leaves of paper, intermixed at irregular intervals with leaves of vellum, and written entirely by the hand of Thomas à Kempis, as is attested by the following inscription which ends the manuscript:—

Finitus et completus anno domini MCCCC

XLI. per manus fratris thome Kempis

in monte sancte Agnetis prope Zwollis.

The writer has placed at the beginning of the volume a table of the treatises therein contained,

all of which are of his own composition. It is as follows :—

In hoc volumine hi libelli continentur.

Qui sequitur me non ambulat in tenebris (1).

Regnum Dei intra vos est dicit Dominus (2).

De Sacramento. Venite ad me omnes qui laboratis (3).

Audiam quid loquatur in me Dominus Deus (4).

De disciplina claustralium. Apprehendite disciplinam.

Epistola devota ad quemdam regularem.

Renovamini autem spiritum mentis vestre.

Cognovi Domine quia equitas judicia tua.

Recommendatio humilitatis. Discite a me.

De mortificata vita. Gloriosus apostolus Paulus.

De bona pacifica vita. Si vis Deo dignus.

De elevatione mentis. Vacate et videte cum ceteris.

Brevis ammonicio. Ab exterioribus.

Although the different treatises are written on separate sheets of paper, and divided by one or two blank leaves, the manuscript is quite homogeneous. The whole is transcribed by the same hand, and no doubts have ever existed as to its authenticity and integrity. The date affixed to the last page is therefore applicable to the entire volume: it was finished and completed in the year 1441.

The manuscript is clad in its original binding of calf, blackened by the effect of time, covering worm-eaten oak boards. The back has been recently repaired, but the traces of an impressed ornament and the brass attachments of a clasp are still

(1) First Book of the Imitation. (2) Second Book. (3) Fourth Book. (4) Third Book.

visible on the sides. The whole volume, and especially the books of the "Imitation," has been much used, but it is, nevertheless, on the whole, in good condition. Two leaves, numbered 99 and 100, and containing chapter 44 and part of chapter 45 of Book III., down to the words, "sonare videntur," are missing, and have been replaced in the sixteenth century. Some pages, owing to the wear and tear of ages, or to their being written upon vellum, are much more illegible than others, thus causing certain portions of the facsimile to be very indistinct.

The story of its wanderings may be gleaned from the following notes which occur on the first fly-leaf :—

Soc. Iesu Antv. D.P.

Liber monasterii cano-
corū regulariū in mōte
S̄cē Agnetis Virgīs ac mar-
tiris ppe Swollis.

Quem F. Joan. Latomus professus
Ord. Regularium in Throno B.
Mariæ prope Herentals, eiusdem
ordinis generalis minister, facta
visitatione monasterii S. Agnetis
prope Swollam eiusdem Monas-
terii ruinis ereptum ne penitus
interiret Antverpiam illatum
Joanni Bellerio amico veteri et fi-
deli D.D. anno salutis 1577.

Porro Joann. Bellerus P.P.
Societatis Jesu in gratiam
suorum filiorum quos eadem
Societas religiosos fovet, lubens
donavit Kalen. Junii 1590.

Thus it appears that the manuscript belonged originally to the monastery of the Canons Regular of Mount St. Agnes, situated on the Nemelenberg, near Zwolle, between the rivers Yssel and Vechte. This monastery appertained to the Congregation of Windesheim, and its monks followed the rule of St. Augustine. Thomas Haemmerlein, a native of Kempen, in the diocese of Cologne, was received there as a novice in the year 1400, and died there in 1471, at the age of ninety-two. He became the historian of the monastery, and during his long career he there composed numerous works, and transcribed a few volumes for the use of the community, notably a Bible and a Missal, both now either mislaid or lost.

The only volumes in his handwriting, which are known to be in existence, are—1st. A volume containing a collection of treatises written in 1441, of which the "Imitation" is here published. 2nd. A volume containing another collection of treatises composed by Thomas himself, written in 1456, and removed from Mount St. Agnes to the House of the Jesuits at Courtrai, and afterwards to that of the same society at Antwerp. It is now in the Royal Library at Brussels. 3rd. A volume containing the "Sermones ad Novitios" and "Vita sancte Ledewegis," now preserved in the University Library at Louvain.

During the rising of the Netherlands against the dominion of Spain, the monastery of St. Agnes was frequently attacked and at last destroyed. In 1559, its possessions and revenues were bestowed on the Bishopric of Deventer; and towards 1570, many of the Brethren took refuge in St. Martin's Priory at Louvain, which belonged to their order. In 1577, Johannes Latomus, Prior of the Monastery of the Throne, near Heren-

thals, and Visitor-General of the Congregation of Windesheim, visited the monastery of St. Agnes, then in ruins and almost deserted; and in December of that year he unsuccessfully petitioned the States of Over-Yssel to restore the property of the monastery, and to rebuild the fabric.

Johannes Latomus was a man of worth, and well knew that in rescuing from the ruins of the old monastery Thomas à Kempis's autograph manuscript of the "Imitation" he was preserving a priceless treasure. He took the volume to Antwerp, whither he had retired to the Priory of the Canonesses Regular of St. Augustine of the valley of St. Mary in Falckenborch, commonly called of the Falcons, a convent of which the Priors of Corsendonck were Rectors. There he died in 1578, having a short time before his death given the manuscript to Jean Bellère.

Many may feel surprised that this treasure was given to a private individual and not to St. Martin's Priory at Louvain, which already possessed the principal relics of the library of Mount St. Agnes. But it must be remembered that the state of the country was then most insecure: war was raging more furiously than ever, and Latomus probably foresaw that the monasteries in the southern provinces would soon share the fate of those which had already been destroyed in the north. Besides, when Latomus entrusted the manuscript to the custody of Jean Bellère he placed it in good hands, for Bellère was a very learned man, and one of the chief printers of the city of Antwerp. He was moreover an accomplished linguist, and to him is attributed a French translation of the work published in 1565, under the title: "*L'art et manière de parfaitement connoître Jesus Christ et mespriser toutes*

les vanités de ce monde autrement dite l'inter-nelle consolation."

Bellère died at Antwerp in 1595, leaving two sons who were Jesuits, and it was doubtless owing to their influence that five years before his death he gave the precious volume to the House of the Society of Jesus in Antwerp, whence on the suppression of the order it passed into the Burgundian Library at Brussels.

What then is the high authority vested in the manuscript of 1441? It is twofold: the manuscript affords the most decisive proof of Thomas à Kempis's claim to the authorship, and furnishes the best text of the work.

There arose in 1604 a controversy, the object of which was to erase the name of the friar of Mount St. Agnes from the title-page of the little book, and to replace it either by the name of Jean Charlier de Gerson, the celebrated Chancellor of the University of Paris, or by that of an Italian named Gessen or Gersen, whose very existence is matter of doubt. All the resources which learning could command were brought to bear on this question by the respective champions: the contest was long and desperate, and fills a noted page in the history of literature.

The manuscript of 1441 necessarily played a leading part during this prolonged discussion. None could deny that it was written by the hand of Thomas; but his antagonists argued that he was but the copyist and not the author, and that he himself claimed no other title, for the words, *Finitus et completus per manus Fratris Thomæ Kempis*, contained no assertion of authorship. His partisans replied, that although the inscription taken by itself might indicate the name of the

transcriber only, yet when interpreted by the aid of collateral evidence, it afforded a proof of authorship, which the late Monseigneur Malou, Bishop of Bruges, one of Thomas's most able advocates, has thus well stated:—"It is quite impossible that so modest and so pious a writer as Thomas à Kempis could have desired to transcribe at the head of his works four very remarkable treatises which were not his own. There are extant several copies of the works of this author written by his own hand, but there is not one in which his treatises are mixed in the same volume with the works of other divines. By copying the four books of the Imitation at the head of his works, Thomas à Kempis has declared himself to be their author. In this matter his testimony becomes a proof to which no one can reasonably take exception."

Hitherto the excellence of the text, and the neatness of the handwriting of the modest little volume, have alone challenged admiration: now it reveals unexpected proofs, and may even be said to compel us to hear its voice.

A critic of great learning and of rare penetration, Dr. Carl Hirsche, of Hamburg, happened some time ago to be engaged in studying the text, for the purpose of publishing a new and critical edition. While minutely collating the manuscript, he was struck by certain palæographical peculiarities. He discovered signs of the division of chapters, and a perfectly original system of punctuation, the existence of which he afterwards recognised in all the undoubted works of Thomas, whether transcribed by himself or by others, although in none was its application so complete as in those written by his own hand. These marks of punctuation are as follow:—The

full stop followed by a small capital, the full stop followed by a large capital, the colon followed by a small letter, the usual sign of interrogation, and lastly, an unusual sign, the *clivis* or *flexa* used in the musical notation of the period, ♯. All these are used in a systematic manner, and Dr. Hirsche soon discovered the rules according to which they are employed.

He also observed other peculiarities of which some few authors appear to have had a faint perception; the rhythmical periods, the cadenced sentences, and the numerous rhymes which run through the treatise, and which cannot be ascribed to chance. He also discovered that Thomas made use of the signs of punctuation not only to mark the limits of the sense of his propositions, but also to indicate their rhythm. They serve in his writings the same purpose as do in music the signs which indicate the modulations of the voice; they mark the pauses which the reader must observe in order that he may recite the sentence in accordance with the intention of the author, and give it that effect, that cadence, that charm which speech requires to make it penetrate into the hearer's soul.

The mystical authors belonging to the school of Johannes Ruysbroek and Gerard Groote often adopted the same means to charm the ears of those to whom they addressed their lessons. But none among them made use of those signs in so characteristic a manner as did Thomas à Kempis. With him it was a complete and studied system, which he applied most carefully to the transcription of all his religious writings. His style of punctuation is quite unique; it indicates the external structure of the sentence, marks its outline, and establishes the most complete harmony between the

sentence and the internal structure of the ideas.*

If we listen to a Netherlander reading a passage from the "Imitation," pronouncing the Latin according to the usage of his country, and following the rhythm marked by the accentuation, we recognise at once the existence of a decided melody, sought after by the author, and full of charm.

This system of rhythmical accentuation might well ere this have been discovered from evidence as old as the work itself, but hitherto unexplained. The Brussels Library possesses a manuscript of the "Imitation," dating from the fifteenth century (No. 15,138), of which the title is as follows:—*Hic est libellus qui vocatur musica ecclesiastica*. It contains the three first Books of the "Imitation," and ends thus:—*Explicit liber interne consolationis id est tertius libri Musice ecclesiastice*. These expressions seemed so strange that they have been thought to be an error or a freak of fancy on the part of the scribe. But even more remarkable are the words of Adriaan de But, an old chronicler who lived in the days of Thomas, and who, writing under the year 1480, says: "Hoc anno frater Thomas de Kempis de monte Sanctae-Agnetis, professor ordinis regularium canonicorum, multos, scriptis suis divulgatis, ædificat; hic vitam sanctae Lidwigis descripsit et quoddam volumen metricè super illud: *Qui sequitur me*." The qualifying term of *metricè*

* This rhythmical arrangement is more clearly exhibited in Dr. Hirsche's edition of the Latin text, which is to be had of the publisher of the present volume. An English rhythmical translation, following as nearly as possible the lines of the original text, is also in preparation, and will be issued shortly.

was until lately an enigma; but now we see that it applies with perfect truth to the books of the "Imitation."

Dr. Hirsche's discoveries afford a conclusive means of distinguishing the writings of Thomas from those of all other pretenders to the authorship of the "Imitation." The peculiar system of punctuation, the rhyme and the rhythm, which pervade alike the "Imitation" and all the undoubted works of Thomas, are well-defined characteristics which mark an identity of style which is most remarkable, and which cannot be mistaken.

If to this new evidence we add that derived from historical and palæographical sources, that deduced from the author's nationality, so easily detected by the frequent Germanisms which occur, that gathered from his condition as a priest and friar, and that drawn from the parallelism of doctrine and ideas which occurs in all Thomas's works, we have a chain the links of which are not easily to be broken.

The last embers of the controversy are dying out, yet some still try to rekindle the fire. But their attempts are powerless. Truth is a sunbeam and not a firebrand, and never did a block of marble or a bronze colossus constitute an argument. Holland erected two statues to the memory of Laurens Koster, the supposed inventor of the art of printing; but recent researches have proved that this fictitious personage had no right to such an honour. Such must also be the fate of the pretenders who have been set up in opposition to the friar of Mount St. Agnes.

The facsimile has been executed with all the accuracy which photography can ensure, and has been printed upon paper made in Holland

to imitate as closely as possible that upon which the original manuscript is written. The pattern of the binding has been taken from that of a contemporary Dutch *Horæ*. The gratitude of all who are interested in the controversy respecting the authorship of the "Imitation" is due to M. Louis Alvin, the chief librarian of the Royal Library at Brussels, for his kind permission to reproduce the celebrated manuscript, the proofs contained in which they will now be able to examine for themselves; while those who find in the work nourishment for the soul will possess the author's thoughts clad in their outward form by the author's own hand, and will be imbued with a yet deeper veneration for the humble little book.

C. RUELENS.

In quibus Capitula.

D e Inimico ppa & gressu om̃i patiani mudi	ij.
D e mali sententia suspensio	ij.
D e doctrina veritatis	iii.
D e prudentia & agenda	iiii.
D e colitione scilicet scripturarum	v.
D e cordis affectibus	vi.
D e vana spe & elatione fugienda	vii.
D e carnis nimia facilitate	viii.
D e obedientia et subiectione	ix.
D e carnis supfluitate vltimu	x.
D e pace acquiescenda & ielo pficienda	xi.
D e vultu & aduersitate	xii.
D e reuerentia resistendis	xiii.
D e reuerentia iudicio viciis	xiiii.
D e omnibus ex altitate factis	xv.
D e iustitia defectu aliorum	xvi.
D e monasterio vltimu	xvii.
D e exemplis sanctorum patrum	xviii.
D e exercitio boni religiosi.	xix.
D e animi solitudine et silencio	xx.
D e compunctione cordis	xxi.
D e consideratione humane miserie	xxii.
D e meditatione mortis	xxiii.
D e iudicio & pema peccatorum	xxiiii.
D e fervore emendationis & vltimu	xxv.
In quibus annotationes de spirituali vita utiles.	

de montana p. 2 gēptu om̄ bātūm mūdī.
¶ ¶ sequit me nō abūlat in tenebr̄: cā. 9.

Dicit dñs. hec sūt vba ppi qm̄ b̄
āmonem. q̄rens vitā ei⁹ et morte.
imitem: si velle⁹ veracit̄ illudari.
ut ab oī acutice corp⁹s liberdi. Et nūm̄ igit̄ stu
dium m̄m̄ sit. in viti ihū ppi meduati. Doctrī
na ppi om̄s doct̄m̄s sāt̄ pcellit. et q̄ sp̄s
habet. abscondit ibi māna mēit̄. Et q̄ ḡgic
p mlt̄ ex frequētia audia euāgelij ppi deside
riū sentiunt: q̄a sp̄s ppi nō habet. Quia aut̄
viti plene et sapide ppi vba intelligē: apor̄z
ut totā vitā suā illi studeat q̄formā. Quid
est tibi alia de imitac̄e disputac̄e: si careas
hūilitate unde displiceas imitari. Vē alit̄
bi nō facit. s̄m̄ et iustū: s̄ vtiola vitā efficit
deo carū. Et pro magis sentie q̄m̄ctione: q̄
sunt ei⁹ diffinac̄o. Et si scias totā biblia
exponit et om̄ phlōz dicta: quid totū p̄desz
sine caritate dei et gr̄a. Datus est p̄datus et oīa
vitas: p̄ter amare deū et illi soli seruire.
Ista ē summa sapiētia: p̄ gēptū mūdī tēde ad
regna celestia. Datus quor̄ ē honores ab v̄e.
et saluare extolle v̄as. carnis desideria
sequi: et illud delidēre vnde post modū ḡm̄
p̄p̄er p̄m̄is. Vnq̄ s̄ ē lōgā vitā optine:
et de bona vitā p̄p̄erūte. Datus ē p̄m̄e

vitas igit̄ dñs p̄m̄is dñs: et m̄m̄s p̄m̄is.

[illegible]

Noli s' exaltari in vultu tuo ad scia. sed potius
time de sacra tibi notitia. Si tibi videretur
multa scire & scire dñi intelligis: scito qd qd
multo plura qd nescis. Noli alia sapere: si igno-
ratis tota magis facere. Quid te vis aliter
p'p'e? an plures doctores te doceant? & magis
in lege periti? Si vis vultu aliq' scire & dis-
ce: ama nescire: pro nichilo reputa. Hec
alacritas & vultus laet: sup'p'ia vultu cogitatio
et despectio. De seipso nichil tene. & de aliis
se bene & aliter sentire: magis scire & p'fco.
Si vides aliu' ap'pe peccare. n' g'm' aliq' pre-
tendit: no debet te in meliore estate: qd nescis
q'd in possis in bono stare. Omnes fragiles
sumus: si tu herem' fragilior' t'm'p' tenebis.

Hic de doctrina veritatis. Cap. ii.
que veritas p'se docet. no p' figas et
voces nascentes: si sciam si habz. Nūc p'p'o
et m' sensu sepe nos fallit: et modum videri
Quid p'p'o mag' cu illa de o'ib' q' et ob-
scuris reb' de quib' n'c abstrahit iudicium
q' ignoramus. Et ad m' p'p'o q' n'c
lectio vultu et n'c q' vultu m' p'p'o
fle et sapientie. Quia habet res p'p'o
et quid cure nobis de g'm' et p'p'o.

et in vobis loquitur: a multis oporibus expeditur
Ex vno vbo oia: et huius loquitur oia: et
hoc e principul. qd et loquitur nobis. Nemo sy
illo itelligit. aut vte iudicat. Cui na vniuste
et oia ad vnu naliu. et oia in vno videt: po
test stabilis corde esse: et in dō pacifici pmanē.
¶ Veritas deus: fac me huius reu i auitate ppe
tua. Dedit me sepe multa lege: et audie: in te
est totu qd volo ac de fidero. Taceat oēs docto
res sileat vniuse creatū in q spectu tuo: tu nū
loque solus ¶ Dīcto aliqis magis sibi vnius
et iterū simplicitatē fuit: tātū plura et al
cōra sine labōe itelligit: qā desip huius in
telligēcie accipit. Purus simplex et stabilis
spūs in multis opibz nō dissipat: q oia ad
dei honore opatur: et ipse oqos ab ad ppetua
expāssioe esse nitit. Deus te magis ipedit et
molestat: q tua imortificata affectio cordis.
Bonus et deuotus homo opa sua pūs intus dis
ponit: que foris agē debz. Nec illa t hūc enī
ad desideria viciose inclinat: s; ipse inflec
tit ea ad arbitriū rēe rōnis. Deus habz for
ciā certamē: q qm intus vniūe sapim: Et
hoc debet esse negotiū nostrū. vniūe videlicet
sēpim: et corde sēpso forcioie fiet. atq; in 6

melius aliq^u p^{ro}pice. Ad id p^{er}fectio iⁿ hac vita q^uan-
da iⁿ p^{er}fectione sibi habet amara: q^uo^o die sp^{er}as
lato m^{en}te quada^m caligie n^{on} caret. Indis eni^m
cognitio. certior via est ad deū: q^u p^{ro}pice s^{an}cti-
m^{en}sisia. Ad est culpa da s^{an}cti. aut q^ulibet simplex
rei notitia. que bona est iⁿ se q^usi d^{er}ata et a d^{er}o
dinata: sed p^{ro}pice est semp^{er} bona q^usi d^{er}ata et vicio-
sa vita. Quia p^{ro}pice plures mag^{is} stude^{re} s^{an}cti q^u
bene viuē: ideo sepe errat: et p^{er}ne nullū vel
modicu^m fructū ferit. Q^u si tanta adhibent dili-
gentia ad extirpanda vicia et v^{ir}tutes iⁿserendas
sicuti ad mouendas q^ustiones: n^{on} fieret tanta ma-
la et sc^{an}dala iⁿ p^{ro}pice: nec tanta dissolutio iⁿ o^{mn}i-
bus nobis. Certe aduente die iudicii n^{on} quē-
rit a nobis q^uo^o legim^{us} s^{ed} q^uo^o fecim^{us}: nec q^uo^o bene
dixim^{us}: s^{ed} q^uo^o iⁿ religiose vixim^{us}. Dic n^{on} ubi sub
modo oēs illi dōm^{us} et mag^{is} q^uo^o b^{er}n^{on} nouisti dū
adhuc viueret. et stud^{er}e s^{an}cti florere^{nt}. Iⁿ corp^{or}e
p^{ro}pice alij posside^{re}: et nescio vix de eis re-
cogitat. Iⁿ vita sua aliq^u videbant: et n^{on}
de illis tace^{re}. Q^u cito trāsit gl^{ori}a m^{un}di. omnia
vita corp^{or}e s^{an}cti ip^{so} corp^{or}e gaudisset: tūc b^{er}n^{on} stu-
diasset. et legisset. Q^u iⁿta p^{er}uenit p^{er}uicax
vana s^{an}cti iⁿ s^{an}cti: q^uo^o p^{ro}pice d^{er}at d^{er}at.
Et q^uo^o mag^{is} eligūt mag^{is} eē q^uo^o h^uiles.
Ideo euasit iⁿ cogitacōib^{us} suis. de mag^{is}
est: q^uo^o iⁿ magna habet caritate. de mag^{is} est.

q̄ in se prius ē. et p̄ nichilo om̄e culm̄e honōis
duat. Vē prudēs est: qm̄ oīa trena arbitrat̄
ut sterora. ut p̄p̄m lucifāt. Et vē bñ doct̄
est: q̄ dei volūtatē fāt. et suā volūtatē iñm̄q̄t.

Non est de p̄udēcia i agendis. Ca. m.
Credendū oī verbo nec iñm̄clū: s; caute
et longit̄er res ē faciendū deū p̄dērada. p̄eas.

q̄ bonū Dolor sepe. malū facili. De alio ardit et dicit:
ita iñm̄ sum? S; p̄fecti viri nō facile cre
dūt oī enarrati: quia scūt iñm̄itate hūa
nā ad malū p̄clua: et i v̄bis sāt labilem.
Magna sapiā. nō esse p̄cipit i agendis: nec
p̄m̄at i p̄p̄is stare sensibz. Ad hāc eā
p̄tinet nō q̄buslibz hōm̄ v̄bis crede: nec
audita uel credita mox ad alioz aures effu
de. Cū sapiētē et q̄sacioso viro galū hāt:
et q̄re p̄cā a melioē q̄m̄. q̄ tuas aduēa
ones seqm̄. Bona vita fr̄t hōiem sapiētē
secūdū deū: et exp̄tū iñ m̄tis. Et nō q̄s iñ
se hūm̄ior et deo subiectior: tātō i oībz erit
sapiētior et p̄cāior. De laōne sāt̄o sēp̄t̄o

Ueritas ē iñ sēp̄m̄is sāt̄ q̄rendū. Ca. d.
Nō eloquēcia. Dis sāt̄p̄tū suā eo sp̄u
debet legi quo facta ē. Quere p̄cā debem̄
p̄licitatē iñ sēp̄m̄is: q̄ subtilitatē f̄rm̄as.

Ita libent' deuotes & simplices libros legē de
beny; sicut alios & p'sidos. Nō te offēdat aut
cōitas scribē. v'p' p'ue uel magne l'it'ie fu-
cit: s; amor p'ue ueritat' te trahat ad legēdū.
Nō q'ue quis hoc d'p'et: s; q'd dicit' attende
hōes cōsūt: s; ueritas d'ni manet i'et' m' b'i
ne p'sonaz acceptat' varijs modis loq' nōb'
deus. Curiositas n'ra sepe nos īpedit i' loca
s'p'it'ualia: cū uolu' intelligē & discere vbi sim
pliciter eff' cōsēdū. Et vis p'fectū haurire.
lege h'it'ū. simpli' & fidei' nec u'p' uelis ha-
bē nōmē s'cē. Interoga libent' & audi tacē
v'ba s'ctorū: nec displiceat tibi p'abolē s'ctorū.
s'ine causa em nō p'ferūt. De iordaniis affec-
Ouandocūq; hō aliq' iordmate aōibz. C. vj.
appetit: statim se īq'etis fit. Cupbus
et auar' m'p' quiescūt: paup' & hūilis sp'it' m'
m'ltitudie pacis q'isunt. Homo q' needū p'
fecte i' se mortu' est. aco cōp'at': & u'it' m'
p'ue et uilibz rebz. Infim' m' sp'it' & quāda-
mō. adhuc carnalis & ad sensibilia inclinat'.
difficilis se p' a t'iemis desiderijs ex toto ab-
trahē. Et ideo sepe habz tristitia cū se sub-
h'it': leuē scā indignat' si q'd ei i'sistit. Et
i' p'p'et' fuit q'd gaudiat'. statim exrea-
tu' g'at' g'ruat'. quia s'cur' passionē suā i' q'
m'p' h'it' uariat ad pacē quā q'sunt. Resp'icēdo i'g'

passionibus tueantur propter vultu cordis: non autem eis
seruendo: non est ergo passio in corde hominis carnalis:
non in hunc exteriorem deducit: sed in profundo et spiritali.

U De vana spe et elatione fugienda. Ca. vn.
Annus est: quoniam spiritus sua potentia et homines
aut in creantur. Non te pudeat aliter seruire
amorem ihesu christi: et pauperem in hoc seculo videri.
Non stes super tempus: sed in deo spiritus tua gestare.
fac quod in te est: et deus addeat bone voluntati tue.
Non gloriaris in tua scientia: vel astutia cuiuslibet sci
uentis: sed magis in dei gratia: quod adiuuat humiles
et de se presumptuos humiliat. Ne gloriaris in diuini
conspectu si affueris: nec in diuitiis quas poteres habere: sed in
deo qui omnia prestat. et scriptum super omnia dicit desi
derat. Non te extollas de magnitudine vel pul
chritudine corporis: quod modica infirmitate corru
ptum est. corru et defecit. Non placeas tibi
si de abilitate et ingenio tuo: ne displiceas
deo: cuius est totum quicquid bonum naturali habuisti. Non
te in preces alijs melioris: ne forte coram deo de
terior habeas: qui facit quod est in homine. Non similes
as de operibus hominis: quod aliter sunt iudicia dei quam
hominum: cui sepe displicet quod hominibus placet. Si ali
quod bonum habuisti: crede de alijs meliora: ut humi
litate confarieris. Non nocet si omnibus te superbas: no
cet autem plurimum. si vel vni te preponas. Ingis
propter te humili in corde ac superbi zelus et indignatio

frequēs. De caueda minima familiaritate. Ca. viij.

Non oī homī reuelas cor tuū: s; nō sapere
et timēre deū age causa tua. Cū iuuentib;
et extraneis iurus esto. Cū diuinit; noli līa
dare: et corā magnatis nō libēter appareas cū
hūilibus 2 simplicib;. cū deuotis 2 morigerat;
socrare: et que edificatōis sūt ptracta. Non sis
familiaris alius mīseri: s; in cōi oēs bonas mu
lieros deo qmēda. Soli deo et āgelis ei; opta
familiaris esse: et homī noticiā deuota. Caritas
habēdū ē ad omēs: s; familiaritas nō expedit.
Sēp; accidit. ut psona ignota ex bona fama
lucet: aut in pīa oculis iuēat officiu
Pūam; aliqu; alijs placē ex quictōe mīa: 2
magis magis displice ex max pbitūe i no
bis cōsiderata. De obediā 2 subiectōe. Cap. ix.

Quidē magnū est in obia stāe: sub pla
to vīuē: 2 sui iuris nō esse. egulto nūc
est stare i subiectōe: q; in planū. egulto sūo
sub obia magis ex nēitate q; ex auitate: et
istā penā habet: 2 leui; mīmurā. Nec līta
ē i mēp acq;et: nisi ex toto corde p; deū se
subiciat. Curre hūc nēl vī: nō mētes. Jete
mī; hūlū subiectōe. sub iūgnitē pīa pma
gūa lotū et mutacō. mīros fēfelle. Pēp;
q; vīlū p; libent; agū p; sensū suo i cūlū

ad eos magis q̄ scā sentīūt. Et si de⁹ ē inter
nos: necesse est ut i l m q̄m⁹ ead q̄nq̄ m m sēne
p̄p bonū pacis. Quis ē ita sapiēs: q̄ oīa ple
ne scire potest. Ergo noli nimis i sensu tuo
cōfide: s; velis ead libere alioq̄ sensu audire.
Si bonū est tui sentire: et hoc ipm p̄p deū di
mittit: alii se q̄ris: magis exinde p̄ficias. Au
dim enī sepe: seaur⁹ esse audire. 2 a tpe ya
lū q̄ dūre. potest ead m̄ngē. ut bonū sit
vni cui⁹ s; sentire: s; nolle alijs accipere. cū id
ratiō a causa postulat: signū ē supbie 2 p̄u
nacie. De aliēda supfluitate vborū. Cap. x.

Quēas tūmētū hōm q̄ntū potes: m̄
tū enī impedit. trahat⁹ secularū gesto
rū: ead si simplicia mētiōē p̄ferat. Sicut enī
inq̄nam vāritate et captiuam. Velle me plu
res tacuisse: et m̄ hōies nō fuisse. Et q̄re tā
libere loq̄m⁹ 2 iuice fabulam: cū nō vāro sine
lesioē q̄s ad silēciū redm⁹. Ideo tā libere
loq̄m⁹: q̄a p̄ mutuas locutiōes ab iuice q̄solui
q̄im⁹: et cor diuisis cogitanti⁹ fatigatū optat⁹
reluere. Et mltū libere de hīs q̄ m̄tū diligit
vel cupi⁹. vel q̄ nobis ḡria senti⁹: libere loq̄
et cogitat. Et p̄h dolor. sepe tamē 2 frustrū.
Nā hēc extor⁹ q̄solacio: minoris 2 d̄me cōso
laciois nō modicū detrimētū ē. Ideo vigilā
dū ē et orandū: ne tēp⁹ oīose trāseat. Si

loqui licet et expedit: q̄ edificabilia sūt loque
salus vsus et negligētia p̄fecti m̄i: mltū
facit ad iustodiā oris m̄i. Iuuat n̄ p̄p̄
ad p̄fectū spūale. deuota spūaliū rez colla
tio: maxie ubi pares aūo et spū m̄i dō sibi sociat̄.

Multa pos De pace acq̄reda et zelo p̄finaedi. c. xj.
sem̄ pacē habē: si nō velle nos cū ali
o p̄ dictis et factis et q̄ ad m̄m cū nō spec
tat occupat. Quomō p̄ ille dū i pace manē
q̄ alienis curis se m̄m̄scet. q̄ occupatōes for
secus q̄rit. q̄ p̄p̄ nel raro se m̄m̄scet colligit
Bū simplices: qm̄ mltā pacē habebūt. Quē
quidā scōp̄ tā p̄fecti et gr̄placū fuerūt. Na
oīno se p̄os mortificat ab oībz tēis deside
rijs studuerūt: et ideo totis medullis cordē
deo m̄herē. atq̄ libe sibi p̄p̄ vacatē potuerūt
Nos m̄m̄ occupam̄ p̄p̄is passiōibz: et de
m̄siciōis m̄m̄ sollicitam̄. Ratio etiā vnu
vnu p̄fecte v̄m̄m̄: et ad cōdiciam̄ p̄fec
tū nō accendim̄: ideo frigidū et tepidū i n̄a
me. Si esse nobis ip̄is p̄fecte moray et i
tenē m̄m̄ne q̄lucan. n̄c posse eā d̄m̄g
sapi et de celesti gr̄placōe aliq̄ ex p̄m̄. dō
cū et maxm̄ p̄edim̄ est. q̄ nō sim̄ a
passiōibz et ḡcupisatiōis libe: nec p̄fectū
scōp̄ v̄ia cōnam̄ i ḡredi. Sū eā m̄dū
adā sicut occurrē m̄m̄e cūo d̄m̄: et ad

humanae consiliorum auctoritas. Et mentem sicut de
fortes stare in primo: perfecto auxilio domini super nos
videmus de celo. Ipse enim cernit et de sua gratia
spantes patet et adiuvat: qui nobis standi occa
siones procurat ut vincamus. Et tunc in ista exteriori
bus observantibus perfectum consilium ponit: ac fine
habebit deuotionem nostram. Et ad radicem securum po
namus: ut prout a passionibus pacificam mentem pos
sideamus. Et si omnino unum vitium extirparem:
tunc unum perfectum efficiamus. Et modo e contrario sepe sen
timus: ut meliores et puriores in iusticia gustationis nos
fuisse iudicamus: quam post multos annos perfectionis.
feruor et perfectus cordis debet crescere: si minus pro
magno videtur: si quod per multum feruoris perire possit in fine.
Et modum violentiam facimus in principio: tunc
postea cuncta posse facere cum leuitate et gaudio.
Graue est assuetudinem mutare: si quidem contra propriam
voluntatem ire. Et si non vincas prout et leuia: quoniam
superabis difficiliora. Resiste in principio in
clinationi tue: et multa dedisce consiliorum me: ne
forte paulatim ad maiorem te ducas difficultatem
et si adiutes quanta tibi patet et alijs feruore fa
ceres tempus habere: prout et sollicitior es
per ad spirituale perfectum. De balitate ad usitatis
Bonum nobis est quod aliquod habeamus. Cap. xij.
aliquod grauitate et corruptelates: quoniam
sepe habemus ad cor inuocamus: quoniam se in exilio

esse cognoscat: nec spem suā in aliq̄ re mūdi
ponat. Bonū est q̄ paciam̄ quāq; ḡndictōes
et q̄ male de nobis et in p̄fēl senciā: etiā si
bñ agim̄: incedim̄. Ista sepe iuuat ad hūili
tate: et a nima gl̄ia nos defendūt. Tūc om̄ me
lius deiorē testē deū q̄rim̄: qm̄ fōē vilipēdīm̄
ad hoīb;: et nō bene nobis credit̄. Ihs debet se
hō in deo talē firmare: ut nō esset ei nātē mītras
hūmas p̄soluēdes querē. Sñ hō bone volūtate
tribulat̄ uel tēptat̄. aut malis cogitacōib; affli
git̄: tūc deū sibi maḡ nōtū intelligit. sine q̄
nichil bonū se posse dephēdit. Tūc etiā i statū
gemit et orat. p̄ in fēris gō patit̄. Tūc redet
eū uiuē dūcat̄: et mortē optat uēire: ut pos
sit dissolui et ad p̄pō esse. Tūc etiā bñ adiūt:
p̄fecta securitate et plenā pace ī mūdo nō posse
constitū. De tēptacōib; resistēdis. Cap. p̄m.

Om̄dū ī mūdo uiuim̄: sine t̄bulacōe et
tēptacōe esse nō possim̄. Sñ in iob s̄p̄cū
est. Tēptacō ē uiti hūana sup̄ t̄n. Ihs vn̄
quisq; sollicitus esse debet cū tēptacōes suas
et uigilare morib;: ne diaboli locū inueniat
deapiendū: qm̄ nūq̄ dormitat. s; curiat q̄rēs
quē deuoret. Nemo tā p̄fectus ē et scd̄ q̄ nō
habeat aliq̄ tēptacōes: et plene eis carē
nō possim̄. Sūm̄ tñ tēptacōes hoī sex valde
vtilēs: licet moleste sint et grauēs: qā nullis

homo humiliat. punit et erudit. Ques sa per
mistas tribulationes et ceptaciones misceant et pfe
ceant. Et q ceptaciones sustine nequeant: rep
bi fa sunt et defecerunt. No est aliq ordo ta sca
nec loc ta secat: vbi no sint ceptaciones vel
adversitates. No e homo securus a cept. i. a tota
le p dui vixit: qm nobis e vn ceptum.
ex quo i concupia nati sumus. Vna ceptacio
seu tribulacio videte alia supueit: et sp ali
q ad paciedu habebis: na bonu felicitat me
pcedit. Multi qvnt ceptaciones fuge: et q
ui iadut i eas. p sola fuga no possu. vni
ce: sz p paciam et vera humilitate oibz hostibz
effiam foraces. Qui tantu mo exius declinat.
nec iudice cunctis: pax pfiaet. pmo aia ad
eu ceptaciones rediet: et peius sentiet. Paula
tim. et p pacie ad ad longuitate d d iuuat me
lius supabis: q cu duricia e iportantur ppa.
Sepi accipe galin in ceptacioe: et cu ceptato no
li dmi age: sz q solacione igere: sicut tibi
optares fieri. pmau omni malax ceptacionu
modestia ai. et qua ad deu qfideau: qz sicut
navis in gubernaculo huc inde a fluctibz ipel
lit: ita ho vni i et suu ppositu deservit va
re teptat. pmo pbat ferru: et ceptacio

hōiem iustū nescim⁹ sepe qđ possit. s; tēptā-
tio appt quid sim⁹. Vigilandū ē tñ pāpue car-
ca tñā tēptacōis. qā tñc facili⁹ host⁹ vīnūt
si ostiū mēis nullat⁹ intrē sim⁹. s; exi li-
nē statū ut pulsant illi obuiant. vñ qđ dīp-
pūapnē obsta: sero medicatū patī. nā pmo
occurrit mēi simplex cogitacō. Deinde factis
pīmagiācō: postea delictioz morū pūz affectio.
Et cū paulatī ingredit⁹ host⁹ malign⁹ ex toto
dū illi nō rēstāt in pīapio. Et qñto diuina
ad rēstendū qđ torpuit: tūto i se corde de-
bilior fit: et host⁹ cōtr eū potior. Quidā in
pīapio quisiōis sue gūiores tēptacōes patiū-
tur: quidā aut in fine. Quidā vđ qī p totā vi-
tā suā male habet: nō nulli sūp lenit tēp-
tam⁹: scđm dñe ordiācōis sapientīz et equitatē.
qī statū et mēta hōim pēsur: et cūcta ad elec-
tōz suoz salutē pōrdinat. Ideo nō debet des-
parō cū tēptam⁹: s; eo feruēcī deū exorat:
quāq; nos i oī tribulacōe dignet⁹ adiūuā: q
vñq; scđm dictū pauli. talē frīet cū tēptacōe
pūentū: ut possit sustinē. Huīus gū almas
mīs sub manu dei i oī tēptacōe et tribulacōe:
q; huīles spū saluabit et exaltabit. In tēp-
tācōibz et tribulacōibz pbat⁹ hō qñcū pfect⁹ ē.

ibi maius mercedem consistit: et unus melius patet
Nec magnus est si hoc deuotus sit: fuit enim ciuitas
te non sentit: sed si ipse aduersus pacem se
sustinet: spes magni profectus est. Quodam mag-
nis rebus custodiuntur. et in primis cordibus se-
pe vinctum: in humilitate. magis de seipso in mag-
no confidat: quoniam in tam modica infirmat. De

Ad tempus omni remedium videri. videri. videri.
his reflecte: et aliorum facta caueas videri.
In iudicando alios hoc frustra laborat: sepius
errat. et leuius peccat: sepius vero iudicando et dis-
currendo se fructuose laborat. Quia nobis res
cordi est. sic de ea frequenter iudicamus: nam de re iu-
dicium propter placentiam amore facilius perducimus. Et de
fuit esse purum deinde nostri desiderium: non tunc facilius
urbem pro ista sententia sensus nostri. Et sepe a-
liquis lacerat ab interit. vel eadem ab ipso corripitur: quod nec
eandem trahit. Quia oculis sepius quidam
rebus quas agunt: et nesciunt. Vident eandem bonam
pace stare: quando res pro corpore velle fuit et sentit.
Quia alio sit quod cupit: cito mouetur et tristis
fuit. propter diuersum rationem sensum et opinionem satis
frequenter oritur dissensio inter auditos et aures.
inter istos et deuotos. Antequam consuevit diffi-
cultas relinquere: et vltimum proinde non libenter
dicat. Et in vobis tunc magis interit vel idipsum.
quod vult subiectum istius propter inuicem et tunc de eis

ho illuatus? qā dē vlt nos sibi p fce subia
oem rōne p i fāmati amore trāscendē De
Pro nulla apb? ex cōdāre fūctis. i. pō.
re mūdi. et p nullū hōis dilcōe aliqd
malū est faciēdū? s; pro valitate m. indigē
tis. opus bonū libē aliqn mītmīfendū 2: v
etiā p melior mīcādū. hoc em facto op? bo
nū nō destruit: s; m. meli? qm mīcāt. Bñ cū
tare ap? ex pñū mīcū pdest? qd aut ex ca
ritate agit? qm mīcādū etiā pūū sit 2 despon?
tōū fructuosū efficit. ex agis siquidē dē pē
fac ex qñto qd agit: qd op? qd facit. ayulū fa
cit: q mīcādū dīgit. ayulū fāt: qm vē bñ
facit. Bñ facit: q cōtū mag? q sūe volū
tati seruit. Sepe videt ee curas. et ē ma
gis cōualutas: qz italis utimur. pda volū
tas. spēs tribuōis. affectus cōmōitūf. vō
abesse volū. Qm veras pfectū caritātē hūz
i mīllare seipm qrit: s; dei solūm glām
i oibz fieri desiderat. Nulli enā vider. qū
mīllū pūuū gaudū amat: nec i seipō vlt
gandē: s; m. deo sup cū bona opat bñficiū.
Nem? aliq? bōd? rādūit: s; totalē ad deū
i fert. a quo fontalē oīa pcedūt: i q fīat
oīs sū fruibz regēfāt. Qd fī mīllū habet
vē caritātē: pfecto cū nō ē seruet pē fce vā
Amicus.

O de Sufferētia defectū aliorū. Cū ē hō
da hō in se uel in alijs emēdā nō ualeat:
debe pāciētē sustinē. donec de ali' ordinet. Co
gita qā sic forte meli' ē p tua p'bacōe ē pāciē
sine qua nō fuit mltū pōderādū mltū nra de
bes tñ p talib' īpēdiment' supplicat: ut de
tibi dignet' subuēire. 2 possis beīgne portā.
Si q's semel d'bis ā mortuo nō accēsat: noli
cū eo g'rendē. s' totū deo q'mitte: ut fiat do
litas ei' 2 honor ī oībz seru' suis: qui fac
bñ multa d' bonū gūte. Et dē pāciēs cū in to
lerādo aliorū defect' 2 q'scūq' īfirmītares: qā
et in mltis habes q' ab alijs optet tolerā. Si
nō potes te tale fac' quāle vis. q'mō potes
aliū ad tūū habē bñplacitū. libent' habē
alios p'fectos: 2 tñ p'pos nō emēdā defect'
Dolu' p ali' seruite corrigat': et ipi corrigi
nolu'. Displacet la'ga aliorū licētia: 2 tñ
nobis nolā' negat' qd' petim'. Alios īstruī
p statuā uolu': et ipi mltat' parim apli'
tōhibē. Sic g' p'atet: q' raro p'xim sicut
nos p'pōe p'p' sum'. Si esset oēs p'fecti: quid
tūc habēim' ab alijs p deo part'. Nūc aut' d's
sic ordīnauit. ut discas alē alii' oīēa porta
re: qā nemo sine defectū. nemo s' onē: nemo

sibi sufficiens. nec sibi facti sapientes: si oportet
nos tunc portare. Quia ostendit: per adiutorem
istius et amorem. Quia te autem prius quod facit:
melius patet occasio ad usum. Occasio non
horem fragile non facit: si quis sit ostendit.

Oportet quod discas de monastica vitare po-
terem in multis frugis: si vis pacem et
diu alicui tenere. Non est puerum in monasterio vel
gregatorem habitare: ubi sine gratia quodam: et
usque ad mortem fidelis perseveret. Tunc quod illud
bonum vult: et felicitatem consummat. Si vis debere scire
et profici: teneas te tam exultem pergrum superbia
dixit te scilicet fieri propter christum: si vis religiosum
diu puerum. habere et consummare modum quod per: si
mutatio moris. et integra mortificatio passionum
in facit religiosum. Quia aliud quod dicitur de pueris dicitur
et ante sue salute: non iudicet nisi subiacet de
dolore. Non pro eadem dum stat pacifere quod non mori
non enim: et omnia subiacet. Ad servitium autem pueri
non ad regendum. Ad patientiam et laborum et
ante te vocatum: non ad occidendum vel subulandum. h
quod habent quodam: sicut auctor fortis. Quia
nemo potest stare: nisi ex toto corde se soluit
quod dicitur habere. De exemplis sanctorum Patrum et
de

^{prim}
Tunc scilicet ^{prim}ad exēplo. in quibus deo p̄sād
refulset et religio: et videbis q̄ modū sit.
et pene nihil q̄ nō agunt. Hec quid est
vita nra? si illis fuit cōparat. Sicut et anima
xpi. dñō seruiētur in fame et sitē. in frigore
et induratio: in labore et sanguine. in vigilis
et ieiunijs. in orōibz et medicamentis. in
psecutionibz et obprobrijs multis. Q̄ p̄ multas et gra
ues tribulacōes passi sūt. ap̄li. m̄res. p̄fessores.
iūges: et itaq̄ oēs. q̄ xpi refugia voluerūt
sequi. nā animas suas in hoc mōdo oserūt: ut
etiam vni eas possideret. Q̄ p̄ stricā et abdi
catā vitā. sūt p̄res in hīmo duperūt: p̄ lon
gas et fūes repracōes p̄ulerūt: q̄ frequē
ab inimicōre p̄a sūt. q̄ crebras et feruidas oracōes
ep̄ularūt: q̄ rigidas abstinentias pegerūt.
Q̄ magnū zelū et feruore ad spūale p̄fectū
habuerūt: q̄ force bellū adūsus edomacōne
viciōz gesserūt: q̄ purā et rectā intencōne ad
deū tenuerūt. q̄ die laborabāt et noctibz ora
tiōem dūtime recubāt: q̄ p̄ laboratō ab oracōe
metali nūme cessaret. Omne rēp̄ vni exp̄
debāt: oēs hora ad vacandū vni dūuo vide
bāt: et p̄ magnā dulcedine q̄ replacōis. etiā
obliuionē tradidit nūmus corp̄alis p̄fectionis
Oibz diuicijs. dignitatibz. honoribz animas et

agnatū i' mūciabāt: mī de mūdo habē cupie-
tāt: vno mōra vne sumebāt: corpi sine:
eā q' nōtare dolebat. Pampes igit' eim-
reby rēme: s; diuites valde i' gā: vniūz
fons i' gebāt: s; mēus grū 2 i' solacē diu-
na i' ficiant. agūdo etāt aliem: s; d' p'xi
ac filiūtes amia. Eibupis videbantur
tamq' nichilū 2 huc mūdo despecti: s; etāt
i' oculis dei p'iosi 2 d'lecti. In vca hūilitate
stabat: i' simplia obia vmebat: i' caritate 2
pāa abulabāt: et ideo corde i' spū p'fiae
bāt: et magnā apud deū grām obremebant.
Den sūt in exēplū oībz i' religiosi: et plus
puocāt nos debet ad bñ p'ficiendū: q' repēdo
rū mōs ad i' supandū. Q' qūis feruor omī
i' religiosō. i' p'ncipio sue scē i' structiois fuit.
Q' qūta deuocō orōis. qūta emulacō vniūz.
Q' mag' disciplia vigit: qūta i' uenā et
abā sub rēgula mgn i' oībz efflozuit. Testat
adhuc vestigia dēlecta. q' vā vniūz 2 p'fati
fuerūt: qūta i' strēme mūdū i' supēdūmēt:
i' magnū p'uar. si q' i' i' s'gressor nō fuit: s;
q' q' attēpti cū p'ntā colēre potuit. q'
tēporis 2 i' m'g' gēor stūus nū. q' rāto de

clinam a pristina feruore: et id teder vnde pre
lassitudine et tempore. Vnde in te penitus non dor
miret perfectio virtutis: q̄ multa sepius exempla vidis
in deuotioribus. De exueruatio boni religiosi. Cū.

Quia boni religiosi omnibus virtutibus vix
pollere debent: ut sit talis incursus. qualis
videtur floribus optimis. Et merito multo plus
debet esse incursus q̄ qd̄ cernitur foris: q̄ insperetur
in est deus: quē summope inueniri debet: vbi
q̄ fuerim: et tamen angeli in conspectu eius inlidi
cedere. Oī die in noua debet propositum nostrum. et
ad feruore nos exanimare: q̄ hodie sumus ad co
munionem ven. sserim. utq̄ dicit. Ad iuua me de
de in bono proposito et scō seruatio tuo: et da
mi hūc hodie perfecte incipe: q̄ michi et qd̄
hactenus feci. Secundū propositum nostrum cur sus
perfectus mihi: et multa diligēcia opus ē hūc pfi
ce volenti. Qd̄ si fortiter proponere deficiat: quid
ille qui raro. aut min⁹ forte aliquid propositum. Vnde
in his tñ modis contingit deservio propositum mihi: et
leuis ommissio exercitiorum vix sine aliquo dispen
dit transire. Huiusmodi propositum in gratia dei pot⁹
q̄ in propositum sapientia pedet: in quo et se confidunt. Et
quid arripunt. Ad hūc propositum: si deus disponit
nec in hūc via eius. Et in me causa app
sine vtilitatis propositum. quod q̄ fuerit in me

esperant: facile postea potit iudicari. Si aut
tardio ai aut negligens a facili relinquit: fact
culpabile e. et nocum sentiet. Conem qñcu
possit. adhuc leuue deficiens i mltis. Genro
tñ aliq certu pponedū e: et qf illa pcpue que
apli nos ipediūt. Exiora mra z interiora pñ
nobis seruanda sūt et ordinada: qñ vñq expe
diūt ad pfectū. Si nō gñue te vales collige: n
falte mēdū e. Admñ senel i die: mane vi
deli z aut vespe. Agne pnone. Vespe disce
mores tuos. qualis hodie fuisti in vñs ope et
cogitacoe: qz i hñs sepi forsan offendisti dñm
et pñm. Attinge te sicut vn. conū diabolice
negas: frena gula: z oēm carnis melinatio
ne facili frenabis. Nunqñ sis ex toto oasus:
s; aut legēs aut scribes. aut oras l meduāt
aut aliq vtilitat pro cor laboras. Corporalia tñ
exercitia discere s; agenda: nec oibz conualū
assimēda. Que cura nō sit. nō sūt facie ope
denda: nā in secreto mra exerceat pñata. Ca
uēdū tñ ne piger sis ad curā. z ad singula
ra pñpaoz: s; explet itegre z fidelit debi
tis et iudicis: si iā vñra vacat reddere tñbi.
pñ deuoti tua desiderat. Nō possit omēs
habē vñm exacū: s; aliud ista aliud illi magis
deservit. Ea p ipis congruēda dñsi placet

exercitia: & fca suffragia. qd alia in festis alia
ferias magis sapiunt diebz. Alijs ind. qe tpe
captivitas: & alijs tpe pacis & quietis. Alia aut
tristitia libet cogitare: & alia cu leni i dno fue
rimus. Cura principalia festu i nouada p bona
exercitia: & scorp suffragia feruor iplorada.
De festo i festu pponere debet qd tuc de h seculo
migratur: & ad etnu festu pducitur. Ideoq
sollicite nos ppare debet in deuor tpebz. et de
uor qusari: utq oam obseruanc strictu custo
dire: itaq in breui pmiu labois nri adeo pcepti.
Et si dilatu fuit: creda nos min bñ pparos
etq idignos tate adhuc gle que auclabit i
nobis tpe pfinis: & studeas nos malis ad exi
tu ppare. Breu seruuat euangelistu lucas: q
cu venit dñs inuenit vigilante. Amen dico vo
bis: sup oia bñ sua qstinet eu. De annoe soli
tate apud tep tudis et silentii. C. xx.
Vacandi hbi: et de bnficijs dei frequ
cogita. Relique curiosa: tales plege macta
as: q qulatione magis pntur. q occupatione.
Cu te subrupis a supfluis locutionibz. & oas
curatibz: nec nō a nouitatibz et rimo
ribz audiedis. Inuies tep sufficiens et apu
p bonis medicatibz nisi stendia. Max p scorp
ludra cofortio ubi potuit mirabar: et deo
in secreto seruuē eligebat. Digne qd dñs

int' hunc fm: mōa hō reddij. hoc sepi9 expm:
qñ dñi q fabulm. facill9 ē omo tace: q vlt
nd expēde facill9 ē domi late: q fons se pos
se sufficere custodiē. Sed igit mēdū. Et
terroza 2 spūalia pueri: op9 et cū ihūa
tūba declinat. nemo se cure apparet: nisi q
libent' later. Nemo se cure loquit: n' q liber
tacet. Nemo se cure pest: nisi q liber subest
Nemo se cure pcept: nisi q bñ obediē didic
Nemo se cure gaudet: n' donec qñd m se refect9
habeat. Semp nō scōp securus plena nō
du existit: nec cō min9 solliciti 2 hūmili nō
se fuerūt: qz magnis vtiutib9 2 grā emia
eiut. De auoz pūit securitas ex supbia et p
supcoe ori9: et m fine i' decipiem9 sui vult
Pūp pūit tibi securitate m hac vna?
Quis bon9 videat cenobita. aut deuot9 hē
mita. Expe melioz i' estuāce hōm9: qm
pūitaci sui qm sua cōfidenā. Sñ mōa
vult9 est. ut nō pēius tēptacul9 careant
s' sepi9 pgnēt: ne nimia securi sūt. nō
fatis i' supbia eleuet: ne ead ad exētib9
q solacōnē liceat declinēt. Q q nūp tñst
trela lēcia qret9 q nūp cū mūdo se oar
pater: q bonā cōfiam seruat. Q q vñ
bonā sollicitudinē apūaret. et dūtaxat

saluanda ac diuina cogitare. et tota spem suam in
deo consistere: quod magna pace et quiete possideat.
Nemo dignus est celesti consolacione: nisi diligenter se
exercuerit in sancta operatione. Si vis conderere con-
pugni: inter cubile tuum et excludere tumultum mundi?
sicut serpente. In cubilibus vestis operationum. In
cella tuas: quod de foris sepius amittes. Cella con-
tinuata dulcescat: et male custodita tedium gene-
rat. Si in principio quiescentie tue bene cum incolueis
et custodias: est tibi postea dilectum amicum et gratissi-
mum solacium. In silentio et quiete perficitur anima deuota
et discit abscondita sepius. Inuenit flueta lucra
mundo. quibus singulis noctibus se lauet et mundet.
ut quoditori suo tanto familiarior fiat: quanto
longius ab omni seculari tumultu degit. Quia ergo
se abstrahit a notis et amicis: appropriabit illi
deus cum angelis sanctis. angelus est latet. et sui curam agere:
quod se neglectis signa facit. laudabile est hoc in signi-
ficio. raro foras ire. fugere videre: nolle etiam
homines videre. Quid vis videre? quod non licet habere.
Transit mundus et concupiscit eum. Transiit desideria
sensualitatis ad spaciandum. Sed cum hora transierit
quid nisi gravitate conscientie et cordis dispositione
revertas. Tenuis quippe tristis sepe in diuina patitur:
et letu vigilie serotina tristitia mane facit.

Et omne quod aliis gradum blande iungit: si in se
inordinet et punitur. Quid potes alibi videri. qd
hic non vides. Ecce celum et terra et omnia elementa
non ex istis oia sunt facta. Quid potes alibi videri
de qd dicitur per sub sole permanere. Credis te for
situm facere: sed non potes perire. Si cuncta
vides pnia: quid est nisi visio vana. Te
ua oculos tuos ad deum in excelsis: et oratione
per te tuas et negligencie. Dimittite bona vana
in autem intende illis qui tibi precepta dant. Claudite su
per te ostium tuum: et voca ad te in domum dilectum tuum
et mane cum eo in cella: quia alibi non invenies tantam
pacem. Si non exisses nec quicquam de rumoribus audis
ses: melius in bona pace permanisses. Et quod non
ua desunt alibi audire: oportet te exinde nullo
tione credis tolerare de compunctione cordis. C. vii.

Prodis aliquid proficere. conserva te in timore dei.
et noli esse nimis liber. sed sub disciplina
collede omnes sensus tuos: nec teptre te iras
leticie. Da te ad cordis compunctionem: et invenies
duccionem. Compunctio intra bona operum: quod dis
soluatio cito potest consuevit. agitur est. quod homo
per omnia proficere in hac vita letum: quoniam sunt
epilud. et tunc intra pericula anime sue consuevit
et perire. propter levitatem cordis et negligenciam

Defectus m^oris nō sentim⁹ aut m^ore dolores: sed
sepe vane iridem⁹: qm̄ merito fle^{re} debem⁹. Non
est vera libertas. nec bona leticia: nisi in nō
re dei at bona q^oscia. Felix qm̄ abiat p^o omē
impedimētū distractionis: et ad vniōne se re
collige s^o q^onto^o. Felix qm̄ a se abdicat:
q^o q^osciam suā maculae p^o uel grauae. Cer
ta vni^o: q^osueudo q^osueudie vni^o. Et tu
scis hōes dimittē: nō bñ te dimittet tua
fā face. Nō artuhas tibi res alioz: nec te
iplices causis maioz. Habeas s^o oculū sup
te p^omi: 2 amoneas temp^o special^o p^o oib⁹
tibi dilectis. Et nō habes fauore hōm noli
ex hoc tristari: s^o hoc sit tibi graue. q^o nō ha
bes te satis bñ et circūspete: sicut decet dei
seruū 2 deuoti i^oligiosū q^oscam. Vniu^o ē sepe
et secun^o q^o hō nō habeat mltus q^osolaciones
ihac vita: sicut dū carne p^opue. Tame q^o di
minas nō habet⁹ a^o iur⁹ sentim⁹. nos i culpa
sim⁹: q^o q^opuetione cordis nō q^orim⁹: nec da
nas et exinas oīno abiam⁹. Cognosce te i
dignū dīna q^osolacōe: s^o magis dignū mltā
tribulacōe. Qm̄ hō est p^ofecte q^opuet^o: tūc q^o
uis 2 amar⁹ ē ei totus mūd⁹. Bon⁹ hō suffi
ciēte mēt⁹ matiam dolendi 2 flendi. Omē
em se q^osiduati sine de p^opino p^ofat: sicut q^o

nemo sine tribulacione hie dunt. Et quito stricti
sepe considerat: tanto apertius dolo. Et tunc in ista do-
lois et mine quictionis sup patu et vicia mra.
quibz ita inuoluntati lacem: ut raro celestia con-
templari valeat. Si frequenter de morte tua. q
de longitudine vite cogitans: no dubiu q fer-
uenter te emendares. Si ead futis inferni siue p-
gatorii penas cordiali ppendes: credo q liber
labore et dolore sustines: et nichil irgois formi-
dare. Et q ad cor istu no trascur. et bladmie-
ta adhuc amam: id frigidu et ingru valde i-
manet. Bepe e iopia spais: vñ ra leuiter con-
grat mscip corp. Ora igit huius ad dnm. ut
det tibi quictionis spm: et dic cu qphd. Ciba-
me dñe pane lacrimar: et potu da m in lacri-
mis in mesura De qfideacoe huane mscie. C.

Miser es vbiuqz fuisset et qcuqz te xpi.
verreio: nisi ad deū te gūms. Quid e
baris: q no succedit tibi sicut vis et desiderat.
Quis e qui habz oia sedm sua voluntate. Nec
ego nec tu: nec aliqz homi sup rra. Nemo e in
mundo sñ aliqz tribulacoe vel agustia: q quis exo-
fir vel papa. De est q meli habz: Vt q q d
aliqz pati valet. Dicunt mthi ibealles et m-
my: tñe q bona vici illi q habz: p dñe

Magis q̄ p̄b̄is & sp̄ualibz. Et ad idē ad alios
da son̄at. vnde q̄ ois ista t̄p̄la nulli sūt
p̄ b̄llo m̄lti. magis graua. q̄ nūq̄ sine
sollicitudinē & m̄d possident. Nō est h̄m̄ feli-
citas h̄c i t̄p̄la. Et q̄alidit̄a. s; suffian-
ci m̄diorit̄a. Dē m̄p̄ia ē v̄m̄ sup̄ t̄m̄
q̄b̄o h̄c volūti. cōsp̄ualit̄a. t̄m̄ p̄m̄ v̄m̄ fa-
ci am̄arior. q̄ s̄m̄ m̄lti. v̄m̄ clarior
h̄m̄ corrip̄tō. Defect̄. Nā cōm̄dē h̄b̄o
v̄m̄lā d̄m̄p̄e. q̄m̄q̄ laborat. et t̄m̄ne
cessit̄a n̄cē subiacē. v̄m̄ magna m̄p̄ia
et afflicto h̄m̄ deuoto. q̄m̄ lib̄r aff̄ ab̄solat
et lib̄r ab̄ aī p̄m̄. Vnde em̄ grauior m̄m̄
q̄ m̄m̄l̄bz corrip̄l̄bz i hoc m̄m̄. S; p̄m̄
deuote regat. q̄m̄ lib̄r ab̄ ist̄a n̄leat dī-
ad. De n̄m̄l̄bz m̄m̄. et t̄m̄ m̄ d̄nē. Et de
nō cognoscentibz suā m̄p̄ia. et p̄m̄ v̄m̄ ill.
q̄ d̄m̄q̄ h̄c m̄p̄ia et corrip̄l̄bz v̄m̄ d̄nē
et t̄m̄ quidē h̄c afflicto. licet eadē d̄m̄
m̄m̄ laboratō d̄ m̄diorit̄a hab̄at. v̄m̄ p̄m̄
p̄m̄ i n̄ s̄m̄ d̄m̄ de regno d̄i m̄ch̄l̄ cura-
v̄m̄. Et q̄m̄ i d̄m̄ eadē corde. q̄m̄ t̄m̄ p̄m̄
d̄m̄ i n̄ m̄m̄. ut m̄ch̄l̄ m̄f. carnalit̄a
f̄m̄. Et m̄p̄ia adh̄c i fine grauior s̄m̄
p̄m̄. q̄ v̄m̄ et m̄ch̄l̄ eadē q̄ am̄auerūt
Et autē d̄i et om̄es deuoti d̄i p̄m̄. v̄m̄

audire quoniam placuit ei et quod hoc ipse
placuerit. si autem ipse expectaret ad cruci-
am ascendere. fortiter eum deservens consue-
tu ad maiorem et visibilia: ne amare visibilia
bracket et ad ista. Noli si autem simile asideri.
et propter ad spiritualia: et huius habes rep?
et huius. Quare me proferre propositum aut.
Ergo et in ista in te: et dic. Quare rep?
est facendi? me rep? et pugnandi: me op-
tu rep? est emendandi. Quare male habes et
tribulus: me rep? et proferre. Oportet te
inire per ignem et aquam: antequam veias in regnum
glorie. Nisi tibi videri feceris: videri ne supra
bis. Quod in ista singula corporis gerimus.
sine patre eo non possumus: nec sine rectoris et
doloris vine. Tudeur habemus ab omni miseria
quere? sed quia per peccatum perdidimus mercedem:
amissum? etiam videri beatitudinem. Ideo oportet
nos tunc pacem? et de expectare misericordiam:
donec nascatur iustas her. et mar-
talitas absorbeat a beatitudine quia singula
tas humana: que sunt penam et ad vitam. Huius
officia patris tua: et tuas ipse penam et
sa. Nunc propter causam: et post horam agis. quia
in ista propositum. et erit ergo nos ipse huius
invenire possumus? nos videri aliquid magis?

de nobis sentire: qm̄ tñ singulos: instabiles su-
m⁹. Sicut p̄r lca p̄di p̄ negligentia: qd mltā
labore vno tandē acquisitū est p̄ gr̄m. Qd fiet
de nobis adhuc in fine: qm̄ repesca tñ mane-
re nobis si sic volu⁹ declinae ad quietē. q̄si
iā pax sit: securitas: cū necdū appareat
vestigiu⁹ v̄e salutis i gr̄sa cōe m̄a. Bñ op⁹
ess⁹ p̄ adhuc iterū instruēti tñq̄ boni noui-
cij ad mores optios: si forte spes ess⁹ de aliq̄
fuit emēda cōe. 2 maiori spūali p̄fectu. De

Ualde cito erit hic retū meditacōe mort⁹.
factū: vide alit⁹ qm̄ te habetis c. xxiii
Hodie homo ē: et cras nō comparet. Cum
autē sublat⁹ fuit ab oculis: etia cito tñsit
a mēte. Q̄bitudo et duricia cordis hūam:
qd solū p̄ntia meditat⁹. 2 futū nō mag⁹ p̄-
uidet. Sic te in oī facto: 2 cogitatu deberes
tenē: qm̄ hodie esses mortu⁹. Si bonā
cōsuetū habēs: nō multū mortē tñmēs. Ade-
lus ess⁹ p̄tā caue: qd mortē fugē. Si hodie
nō es p̄atus: qm̄ cras eis: Cras ē dies in-
cert⁹: et qd scas si crastinū habebis. Quid
p̄dest diu vīdē: qm̄ tam p̄azo emēdāti
q̄ longa vita nō semp emēdar: s; sepe
culpa mag⁹ auget. S̄m̄d p̄ vna diē bene

essent? quisam in hoc mundo. Multi alios qui
tunc quiescit: sed sepe prius est fructus emendationis.
Et formidolosum est mori: forsitan pro-
culsi erit diuina domus. Brevis quod hora mor-
tis sue se ante oculos habet: et ad moriendum
condie se disponit. Et vidisti aliquem hominem
non mori: cogita quia et tu per diuina eadem transibis.
Cum mane fuerit: para te ad vespere non puer-
turus. Vespere autem facto: mane non videas
tibi polliceri. Semper quod paratus esto: et taliter
vive. ut nunquam te iparatum mors inueniat. Adest
subito et ipse moriuntur: non hora qua non
paratur. filius hominis venturus est. Quod illa extrema
hora venit: nescit alius scire in pace de tota
vitali partita: et valde doleris quia tam negligens
et remissus fuisti. Quod felix et prudens. qui taliter
nunc nunc est in vita: qualis optat inueniri in
morte. Dabit namque magna fiducia felici
moriedi perfectus gressus mundi: seruus desi-
derium in virtutibus perficiendi: amor discipline
labor peritene: propinquo obedire. abnega-
tio sui: et supportatio cuiuslibet aduersitatis pro
amore christi. Multa bona potes sperare si san-
es: sed infirmus nescio quid potes. Parua

ex infirmitate meliorat: sic et q̄ mltū pegr-
 nant. rursū ſanctat. Noli confide ſup auctos
 et p̄prios. nec i futurū tuā diffide ſalutē:
 q̄a cia9 obliuſcenti tū hōies q̄ aſſias. Meli9
 eſt nūc tepeſtue pūde: aliq̄ bonū p̄mice:
 q̄ ſup aliorū auxilio ſp̄are. Si nō es p̄ tempo-
 ſollia: mōdo: quis erit ſollia: p̄ te i futū:
 Rūc temp9 e valde p̄oſū. I; p̄ch dolor q̄ hō
 vult nō expēdis: in quo p̄meri vales dñe
 etnāl vltas. Deici. q̄ dñm diē ſeu hora p̄
 enēd acce deſideabis: i neſao an i p̄eribis.
 Exi hinc de q̄nto p̄oſis liberae. de q̄ mag-
 no timor eripe. ſi mō ſemp tioratus fuēs i
 ſuſpect9 de morte. Epide nūc talē vne: ut
 i hora mori valeas p̄o9 gaude q̄ time diſ-
 ce nūc in oī mūdo: ut tūc morias dñe ad
 p̄p̄o. Diſce nūc oīa gr̄pne: ut tūc poſſis libe-
 ri xpm p̄gē. Caſtiga nūc corp9 tuū p̄ pem-
 tenā: ut tūc certā valeas habē q̄fidenā.
 Ich ſtulte q̄ cogitas te diū victur9: cū nul-
 lū diē habeas ſecur9. Qm mltū decepti ſit:
 et iſperare de corp9 exarati. Quocies au-
 diſti a dicētibz. q̄ ille gladio cecidit: ille ſub-
 meſſ9: ille ab alio ruce caruē fregit: il-
 le māducado obrigit: ille ludēdo finē fecit.

nūc ſi dñs ſalut9: nūc cōp̄ acceptabile.

ali' igne ali' ferro. ali' peste. ali' lacrimis ince-
rit: et sic om' finis mors est: et vita hom' ta-
q' umbra subito p'rasit. Quis m'corabit' tui
post mortē? et quis orabit' p'te: Age age nūc
hinc q'q' age pores: q'a nescis q'n morieris?
nescis etiā quid tibi post mortē sequet'. Dū tē-
pus habes: gregem diuitias imortales. p'pter
salutē nichil cogites: solū que dei sp'antes fac-
nūc tibi auctos venerando dei scōs. et cor' artus
imitādo: ut cū defecis in hac vita: illi te i'ti-
piat' in eterna tabernacula. Serua te tāp' p'g'
mū et hospitē sup' terram: ad quē nichil spectat
de mūdi negotijs. Serua cor' liberū et ad deū
sursum erectū: q' nō habes hic manētē ciuita-
tē. Illuc p'ces et gemitus cotidianos cū lacri-
mis dirige: ut spūs tu' m'eat' ad dnm p' mor-
tē felicit' nūsiue amē. De iudicio et pennis per-

In oibz rebz respice finē: et cūcor' f. vpmj.
quali' an' districtū stabis iudicē. an' nichil est
ocultū: q'm muneribz nō placat'. nec excusa-
ciōes recipit: s' qd' iustū est q' iudicabit'. O
miserit' et insipies p'cor. quid r'ndebis deo
oīa mala tua sciēt'. q'm mēdū formidas vnl-
tū hoīs nati. Vt quid nō p'cedas tibi i die
iudicij q'm nemo p't' p' aliu' excusat' ul' defendit'.

¶ **U**nde dicitur: *sufficiens omni ei sibi ipse*. Nunc labor
tuus est fructuosus? Plerumque acceptabilis. gemitus
expugnabilis: dolor satisfactorius a purgatione.
¶ **Q**uid magis? salubris purgationum patiens scilicet
qui sustinet iniurias plus dolet de alio? ma-
licia. quam de sua iniuria? qui pro gratiis sibi libe-
ter orat. et ex corde culpas indulget: qui penam
ab alijs petere non intendit: qui facilius misetur quam
irascitur: qui sibi ipsi violentiam frequenter facit:
et carne vino spiritali subjugare nititur conati
etiam in modo purgare peccata et iuria et fecerit: qui
in suis peccata reservat. Deinde nos ipsos dea-
pimus? per totidiatum amorem quem ad carnem habemus.
¶ **Q**uid aliud ignis ille deuorabit? nisi peccata tua?
¶ **Q**uanto amplius nobis nunc parcas. et carnem sequi-
ris: tanto diutius postea liues. et maiorem mare-
riam guberes: reseruas. ¶ **I**bi quibus homo peccauit:
in illis suis punietur. ¶ **I**bi acridiosi ardentibus
stimulis purgantur: et gulosi ingenem suam ac
fame cruciantur. ¶ **I**bi luxuriosi et voluptuosi
amatores ardent pice et fletu sulphuris perfu-
duntur: et sicut furiosi canes per dolorem undique
ululabunt. Nulla via erit: quod sunt proprium
cruciatum non habebunt. ¶ **I**bi superbi omni confusione
replebuntur: et animam miseram egestate arca-
bunt. ¶ **I**bi erit una hora gravior in pena: quam
centum in iussu penitentia. ¶ **I**bi nulla res

es est. nulla asplacō dāpnatis: hic tñ m̄ dū cōf
sūt a laboribz. atq. uicōz finit solacijs. Et o
modo sllitū: dolēs. pro p̄mō nūc: ut i die
iudicij securus sis cū beata. Tūc em̄ iusti sta
būt in magna ḡstalia: adūsus eos q̄ se agnū
trauerūt: et depresserūt. Tūc stabit ad iudiciū
dū: qm̄ modo se subiat hūiliter indigne hom̄
Tūc magnā fiduciā habebit paup̄ et hūilis:
et pauebit v̄ndus sup̄bus. Tūc videbit sapi
ens i hoc mūdo fuisse: qm̄ p̄ p̄p̄ deditur stul
tus et despectus esse. Tūc placebit oīs i tribulacō
pacti p̄p̄ssa: et oīs mīq̄as opprobiet de sūm.
Tūc gaudebit oīs deuotus: et merebit oīs n̄ re
ligiosus. Tūc plus exultabit ciuio afflicta: q̄
si in delicijs fuisse. Et nūc iura. Tūc splendet
hūilis v̄llis: et obtenebrescet bestie subtilis.
Tūc plus laudabit paup̄culū dom̄icū: q̄
deauratū palaciū. Tūc plus inuabit ḡstas
paciā: q̄ oīs mūdi potētia. Tūc apl̄ exal
tabit simplex obia: p̄ oīs sedulo astucia.
Tūc plus lenficabit pura et bona ḡsā: q̄ doc
ta philosophia. Tūc plus poterabit ḡtēp̄
diuiciarū: q̄ totus thesaur̄ i rigenarū. Tūc
magis ḡsolabit sup̄ deuota oracōe: q̄ super
delicata ḡmestioe. Tūc potius gaudebit deseri
uato silencio: p̄ de longa fabulacōe. 27

Tunc plus valebit scā opa: q̄ mltā pulchra
perbi. Tunc plus placebit stricta vita et ardu-
a penitētia: q̄ oīs delictō et ena. Disce te
nunc in modico pati: ut tūc a g̃uoribz valeas
liberari. Hic p̄mo p̄ba: q̄ possis postea. Si nūc
tam parvū vales sustinere: q̄ nō etiam tormenta
poteris sufferre. Si nō modici passio tam
impacere effici: q̄ gehēna tū faciet. Atq̄ dē
nō potēs dīo quidā habē: delictū q̄ in mīdo
et postea signat cū xp̄o. Si v̄s in hōdie nūc dīe
sp̄ in honōibz et voluptatibz v̄misse: q̄ totū n̄
h̄ p̄fuisse. si iā mori in istā g̃mget. Quā q̄
vātas: q̄p̄ amās dēu et illi soli servire. Qm̄
cū dēu ex toto corde amat: nec mortē nec
suppliciu. nec ludiciū nec infernū metuit: q̄a
p̄fectū amor securus ad dēu accessū facit. Quē n̄
cōstet peccatū delat: nō nūq̄ si morte et iudī
clī timeat. Bonū n̄ est. ut si necdū amor a mī-
lo te r̄vocat: salē tior gehēnalis coarceat.
Qm̄ dēo tior dei post p̄it: dīn statē in bono nō
valebit: s̄ diaboli laqueos cū ineret. Ex f̄u-
Eueti emendatione totū v̄renit. c. a. xpv.
sto vigilas et diligas in dei servitio: et a
qua frigēter ad quā venisti: et tūc scilicet in illis
a. Rone ut deo v̄nēs: et spiritualis hō fieris.

Ad id pfectu feruas: qz ncedē laboru mozo
in breui deapies: nec extrāplus tior a' dolor^{nt}
in finibz mis. exodiciū mī laborabis: et mag/
nā r'que pmo ppetiā leticiā iucies. Si tu
pmasus fidelis et feruor in agendo: de paul
dubio erit fidelis et locuples in retribuendo.
Expem bonā r'ime debes q ad palmā puer/
es: s; securitate cape nō oportet: ne tēpe
as aut elary fias et a n quidā amoi' mī me/
cū et spem frequē fluctuaret: et qdā vice
meore gfecty in ecclia cū qdā altā. se in
oracōe pstrauisset: hoc int' se voluit dicere
Q si scirem q adhuc pseruaturū essem Et atq;
audimū dīnū intus respōsu. Qd si hoc scires:
quid facer velles? fac nūc qd tūc facer velles:
et benefecurū eris. qz ouq; qsolatus et qforti/
tas dīne se cōmisit voluntati: et cessauit an/
xia fluctuare. Noliūq; curiose inuestigare ut
sciret q sibi esset futurū: s; magis studuit in
quiere. que esset volūtas dei bēplāce et pfecta.
ad emē opus bonū mēssadū et pfigerēdū.
Opere in dīo et fac bonitātē aut aplā. et illa
lita sūt: et pascis in diuicijs ei'. Dīnū est q
nūc a pfectu et feruore emedacōe r'ahit.
Hoc est difficilior seu labor certus. Emū
illū magis q cū in iuuentū pfigit: qm ea

que sibi magis grata et contra sunt. Omnis enim
et minor. Nam ibi non plus proficitur et gratia magis
apriori: ubi magis semper vincit et in spiritu mori-
ficat. Sed non omnes habent eque multum ad vin-
dum et moriendum. Diliges tamen emulatores valen-
tior est ad proficiendum causa si plures habeat pas-
siones: quam alius ubi morigeratur. minus tamen fer-
ues ad virtutes. Duo specialiter ad magna est
meditatione iuncti: videlicet subtrahere se violen-
ter ad quod natura viciose inclinatur: et feruenter
instare per bono quo apostolus quis indiget. Illa causa
studere magis auge et vincere: quam tibi frequenter
in alijs dissipari. Vbi per perfectum tuum capias:
ut si bona exempla videas vel audias. ad imi-
tandum accendas. Et quid autem imitabilem con-
siderandum: cave ne idem facias. Aut si alij
fecisti: etiam emulae te studeas. Graue oculis
tamen alios considerant: sic iterum ab alijs notari
Quoniam iocundum et dulce est videre feruentes et deu-
tos fides bene morigeratos et disciplinatos.
Qui triste et graue videtur tarditate ambulantes
qui ea ad que vocati sunt non exerceant. Quoniam non
cuius negligere vocacionis sue propositum: et ad non
commissa sensum inclinare. Et tamen est arripere
et propositi: et per imagine tibi propone casum. Et
verendum potius inspecta vna illi populi: quia

ne dū magis illis formae studium: licet dū
via dei fuisset. Religiosi qm se intēre & deuoto
i passia vita et passioe dñi exercet: oia vñlia
et nēria sibi habūdant: ibi mēiet: nec op p e
ut exi istm aliq meli qrat. Q si hūc tñsio
m cor mñ venet: p acor suffiaer docti esse?
Religiosi feruēt. oia bñ porcat & capie: que
illi iubent. Religiosi negligēs et repti. habz
tbulacōne sup tbulacōne: et ex oī pte patit
agustia: qā maiori osolacōe caret: et ex nōre
querē phibet. Religiosi exi disciplinā vīnē:
grāi patet ruine: qm lapioza qre et mīssu
ora: semp t angustis ēit: qā dñi ad reliquos
sibi displicebit. Quid facit tā mlti alij re
ligiosi: qm sarp qrat suē sub disciplinā clausi
li: statō exetit. abstracte viuūt. pauprime
comedūt: grosse desuūt. mlti laborāt. parū
loquūt: diu vigilāt. manū surgūt. orōne
plongūt. si equet iēgūt: et se i or disciplinā
todiūt. Atteride carthusiēses. cysteriēses &
duise religiosi mōchos ac morales: qualis omī
nocte ad psallendū dñs assurgūt. At tō rursus
ess ut tū dñs i tū scō opē pgricat. ubi tanta
mīlītudo religiosorū capie deo iubilare. Q si mīch
ol aliud faciedit mīuber: mīsi dñm deū nōm tū

eo corde. et de laudat. Si nūq̃ iudicet q̃mede
nec bibet. nec dormire. si semper posses deū lau-
dare. et solūmō spūalibz studiis vacare. tūc
multo felicior esses. q̃ modo cu carni exq̃litate
necitate seruis. Utina nō esset iste necitatus.
s̃ solat spūales aīe. i. fectiores. i. quas heu sarp
vīru degustat. Qñ homo ad hoc p̃ueit. qd
de nulla creatā q̃solacem suā q̃rit. tūc ei
de p̃mo p̃fōs sap̃e incipit. tūc etiā bñ q̃rēt
de oī euentu ratiō alit. tūc nec p̃ magno leti-
tū nec p̃ modico tristabit. sed ponit se i
regre et fiducialit in deo qm̃ i ei oīa in oībz.
qū nichil vīqz perit. nec morit. s̃ oīa ei vi-
ant. i. ad vīru iūctant. descendiūt. memē-
to semp̃ simp̃. et qz p̃ditū nō redit tēpus.
Crime sollicitudinē et diligēcia nūq̃ accites vī-
tutis. Si cupis repescē. inapius malo habē.
Qī autē de deo oīa feruore. uides magna pa-
ce. et senacio feruore labore. p̃ dei gratia. i.
vīru amore. homo firud. i. diligēs. ad oīa.
i. p̃ma. maior labor. i. i. s̃istē vīcibz passiōibz.
i. compassibz misēdē laboribz. Qī p̃uos nō vitat.
defectas. p̃asatū labit ad maiores. Baudē
his semp̃ nescia. i. si die expēdas fructuosē.
Vigila sup̃ tēp̃m. i. ex diu tēp̃m. amone tēp̃
sū. i. q̃quid d. alijs s̃at. nō negligas tēp̃m.
Iamū p̃ficiō. q̃lind r̃b̃m̃ vīru r̃uleis amē
Explicat amonitōes ad spūale vīta vales.

Incipit capitulum
 De interna conversatione
 De humili submissione
 De bono pacifico homine
 De pura mente et simpliciter
 De pura consideratione.
 De leticia bone conscientie
 De amore ihesu super omnia
 De familiari amicitia ihesu
 De caritativa omnis solacii
 De gratitudine pro gratia dei.
 De paucitate amatorum crucis ihesu
 De regia via sancte crucis.

V
 ij
 m
 m
 v
 v
 vi
 vii
 viii
 ix
 x

Incipit amicus ad monachos amicos

De interna conversatione. Capitulum.

Equum dei in te vos est dicit dominus.

Remitte te ex toto corde ad dominum et
 relinque hunc miserum mundum et de
 metus tua requies. Disce exteriora docere
 non et ad interiora te ducere et videbis regnum
 dei in te venire. Est enim regnum dei pax et
 gaudium in spiritu sancto: quod non datur in peris. Det
 et ad te ipsum ostendens tibi consolationem suam:
 si dignus illi abbas pauperis missionem. Omnis
 gloria eius et decore ab interna est: et ibi applicat
 sibi. frequenter illi visitatus cum hoc memento.

Sulas sermone ad gratia q̄ salac̄. m̄l̄a
pap. familiaūis sup̄eda m̄m̄o. Era
atā fidelis p̄am h̄uic sp̄so cor m̄t̄ q̄t̄
n̄ ad te ven̄e r̄ m̄ te habitat̄ dignet̄.
Bic em̄ d̄as B̄i q̄s diligit me sermone
m̄t̄ seruabit̄. et ad eū veniem̄ et n̄
fione apud eū faciem̄. Da ergo xp̄o lo
tilat̄ gen̄s oibz nega m̄oriat̄. Cū xpm̄
h̄aquis: d̄ues es r̄ sufficit tibi. Ip̄e aut̄
p̄uisor tuus et fidelis p̄uator in om̄ibz
p̄t nō sit op̄s in h̄idus m̄m̄ sperare.
Hōies em̄ cito mutant̄ r̄ deficiūt velo
aces. xps̄ aut̄ manet t̄m̄. r̄ astutus
q̄ m̄ fuit firm̄. Nō est magna fidu
cia ponēda in h̄oie fragili r̄ mortali.
eā si p̄tilis sit et d̄ilectus: neq̄ ista
m̄l̄a ex hoc capiēda: si m̄dū adūseō
et gerat̄. Cū h̄odie recti sūt: eris
gratias possūt: et eod̄m̄ sepe utamur
venit̄. Pone totā fiduciam tuā in deo:
si xps̄ timor tuus r̄ amor tuus. Ip̄e p̄m̄
fidebit̄ et faciet B̄i fias melius fuit
Nō habes hic manētē ciuitatē r̄ d̄icā
q̄ suis extraneis p̄grin̄. nec quē

aliqui habebis. nisi xpo digne fuis amicus
Quid hic curas precor: cum ipse non sit loci tue
requiescis. In celestibus debz esse habitatio tua:
et in inferis curia terrena sunt aspicienda. Tran-
seunt omnia: et tu cum eis peris. Vide ut non iteas:
ne capias et per eas. Apud altissimum sit
cognitio tua: et deprecatio tua ad xpm sine i.
Emissio digiti. Si nescis speculam altam et
celestem: in quiete et passioe xpi: et in sacris ul-
neribus eius libenter habita. Si enim ad vitam
et gloriosa signata ipso denore et fugio: mag-
na in tribulatione et fortatione senario nec mi-
tu curabis hominum despectos: faciliusque uerba
detractionis proferes. Si ipse fuit causa in mundo
ab hominibus despectus: et in maxima neccitate
et nonis et amicis mihi obprobria delicti. xps
pati voluit et despicit: et tu audes de aliquo
queri: Si ipse habuit aduersarios et oblo-
cutores: et tu vis omnes habere amicos et bonos
factores. Non conabitur pati a te: si mihi adu-
sarius occurrerit. Si nichil geris in die pa-
ti: quomodo eis amicus xpi. Sustine te cum
xpo et pro xpo: si vis regnare cum xpo. Si se-
mel profectus introisses in interiora ipsius et mo-
dum de ardore amoris eius: tunc de xpo co-
modo non in modo nichil curas: sed magis

Vicue

capitulum 20

De obprobrio illato gaudēs: q̄a amor ih̄su
facit hom̄em sēp̄m gr̄e p̄nē. Amator ih̄s
et veritatis. et verus itern⁹ ⁊ liber ab af-
fectioib⁹ ⁊ ordinari⁹. p̄r se ad deū libe ḡitē.
et eleuāe sup̄ sēp̄m in spū ac fr̄mte q̄
eset. d̄m sapit oīa p̄r sū. nō ut dīc̄-
tur a' estimat. hic v̄ sapico ē: et doct⁹
magis a deo q̄ ab hoībz. q̄m abm̄t' s̄at
abulāe. et modū ab eo r̄es p̄derat⁹:
nō requirit loca nec expectat op̄a: ad ha-
benda deuota exercicia. homo min⁹ a-
to se colligit: q̄ m̄q̄ se totū ad extiora
effudit. nō illi obest labor extior. aut
occupacō ad tēp⁹ nōr̄ia: s̄i sicut res eue-
niūt: sic se illis accommodat. d̄m̄ intus
bene a' dispos̄it⁹ ē et ordinari⁹: nō au-
tat mirabiles ⁊ p̄s̄os hom̄is gest⁹. Tā-
tū homo impedit et distrahit q̄ntū sibi
res attrahit. Si res n̄bi esset ⁊ h̄n pur-
gatus eēs: oīa n̄bi in bonū cederet et
p̄fectū. Ideo m̄ta tibi displicet et se
pe ḡturbat: quia adhuc nō es p̄fct⁹ n-
b̄r̄p̄i mortu⁹: nec segregat⁹ ab oībz
ire nō. Nū sic maculas et īplicat cor

hoī: sicut ipurus amor i creaturis for
renus q̄ solat optius: pōis speculari ce
lestia et frequēt iudicat mētē? De

Non mag' humili submissioē. c. 11.
Impēdas quō pro te uel contracesis
sed hoc age et cura ut de' tecū sit i oī re
quā facis. Habeas q̄ntā bonā: et deus
bene te defensabit. Quē em' de' adinuāē
voluit: nullū p̄sitas nocē poterit. Si tu
sas tūc et pati videbis paul' dubio auri
lū dñi. Ip̄e nouit opus et modū liberā
di te: et ideo te debes illi resignāē. Deū ē
adinuāē: et ab oī q̄fusioē liberāē. Sepe
valde p̄dest ad maiore hūilitate suauitā:
q̄ defūs mōs alij sūo et idarguit. Quī
hō p̄ defūbz suis se hūiliat tūc facit alios
placatos: et leuē satisfactū sibi iustitibz.
Hūile deus p̄tegit et liberat: hūile diligit
et q̄solat. Hūil' hōi se inclinat: hūil' lau
git grām magnā: et post suā dep̄ssioē se
uat ad glām hūil' sua secrete iuelet: et ad
se dilatat trahit et iūlat. Hūilis acceptū
q̄fusioē facit bñ est in pace: q̄ stat i dñi
et nō in mūdo nō i pures te aliq̄ p̄se
asse msi omibz i fīore te esse sentias.

De bono pacifico hōte. c. ii. .
Quene te pmo in pace, et nō pcedas
alios pacificā. Homo pacificus
magis pdesti q̄ bñ doctus. Bñ passio
natus eā bonū in malū trahit: et scia
lit malū credit. Bon⁹ pacific⁹ hō: oīa
ad bonū conuertit. Quā bñ in pace ē: de
nullo suspicatur. Quā at male gredit⁹
et gmonio rarijs suspitionib⁹ agitur.
Nec ip̄e quiescat: nec alios quiescē p̄mici
rit. Dicit sepe qd̄ dū nō debet et omittit
qd̄ sibi magis facit expedire. Consi
derat qd̄ alij facit tenet: et negligit qd̄
ip̄e teneat. Habe ergo pmo zelū sup̄ te
q̄m: et nō iuste zelae potis eā p̄p̄i
tū. Ita bene scis facta tua excusare et
colorare: et aliorū excusationes nō vis re
cipere. Iusti⁹ esset ut te accusares: et firi
tē cū excusares. Si potui vis: por
ta et alud. Vide q̄ longe es adhuc a bē
easitate et hūilitate: que nullā nouit i
rusti uel indignā nisi tantū sibi. Non est
omagnū cū bonis et mafeis gūfari: hoc
est omnib⁹ malis placere: et dñ⁹ quis p̄ ali
res parē habet: et scā scdas magis dñi gū

na respiciet. Si tu esco huius domus pri-
us: tunc oia sine impedimento vides et es-
capes. Cor purum penetrat celi: et infa-
m. Qualis vniuersus incus est: tunc iudi-
cat optime. Si est gaudium in mundo: hoc
vires possidet puri cordis homo. Et si
alicubi tribulatio et angustia: hoc melius
nouit mala consilia. Si autem facti mis-
si in igne amittit rubiginem: et totum
dens efficitur: sic homo iurare ad deum se
uitens a corpore exiit: et in nouum hominem
transmutatur. Qui homo itaque reperiatur: talis
quam meruit labore: et libenter operatur
pro solacione. Et qui propter inopiam se vin-
at et filius in viro deo ab alio: tunc nimis ea
indignatur: si autem iure iura ea sentiantur deo

Non possunt ista ostendere: et si
nobis sunt nimis credenda: quia sepe
ad iudicis dicitur sen suus. et si iam tunc
est in nobis. et hoc est pro negligentia domini
nimis. Depe eam non debet tunc: quia est certum
sunt depe male agimus: per excusam.
Passione videtur moueri: et alio puram.
Quia talis in probandum: et non maiora

paratū. Sedis pro parricidā? nōdēu?
quis ab alijs sustinet? Si quid alijs de
nobis sustinet nō audim. Cui bñ et
re sua pōtētia nō est? qd de alio gū
ce audiret. Inimī? Ignorā? si nō? cu
iū oibz curis occupat. Et qui sibipā de
hgent mōdit. sicut de alia tacet. nūq
eis mīn? deuot? nisi de alia pāpēis.
et ad ceptū spālē respiciat. Si tibi
et deo talit? intendis: modicū te moue
bit qd fons papio. Sibi eo qñ abipā p
sens nō es. Et qñ oīa parris: qd te
neglecto pferat. Si debet habi pācē
eo vniōe vā? opat qd totū adhuc p
ponas: et te solū pē cālis habeas oī
tū pinde pferas: si te feiatū ab oī qd
si cura cōserues. Valde deficiēs: si aliq
tpālē pūctū. Nul magnū mī altū.
nūl gūcū nūl acceptū tibi sit. nisi pure
deus aut de deo sit. Quā vānū existā?
qñ solacis vānū. De aliq creatū.
Amāns deū oīa sūb deo despiciat. Om
nia. Solus deus oīn? mē? pōnē
cia. solacū mē? vānū. Deo leticia. h

Gloria bone fidei testimonio bone aspe-
 ctu. Habet bona consuetudinem habet bonam
 letitiam. Bona consuetudo valde multa prouocatur
 et valde letitiam o mni aduersa. Mala consuetudo
 dimidat letitiam. Euanescit reges et omnes si cor
 tuum te non respiciendur. Mola letitiam nisi corde
 ne feris. Mala mola habet de a letitiam
 inuina senouit pace. Quod non est pax ipse di-
 citur dñs. Et si dixerit in pace finis non
 videtur mala super nos et quis nobis non de au-
 debit. ne credas eis. quoniam in pace eorum ge-
 nitur dei. et in nichilo redigetur actus eorum
 et cogitationes eorum peribunt. Gloriam in tribula-
 tione non est grane amari. sic enim gloriam est
 gloriam in cruce domini. Preuius gloria que ab
 hostibus datur et accipitur. tunc gloria semper
 committat iusticia. Bonorum gloria in castitate
 eius eorum non more hominum. In bonorum leticia
 de deo et in deo est. et gaudium de beatitudine. et
 vera et eterna gloriam desiderat in pace non
 curat. Et qui pacem requirit gloriam aut
 non ex alia et tempore in misericordia gaudium ce-
 leste. Quia habet cordis inquietudinem.
 qui per mundum curat nec vniuersa facit.
 Et eis gaudium et pacem. In gloria in deo est.

Nō es scōr si laudās: nec vilis si brupe-
rais. Qd' es hoc es: nec maior dū va-
les q' deo teste sis. Si attendis qd' apd'
te sis mīus: nō curabis quid de te loqūt'
hōes. Hōis videt in facie: de' d' corde.
Hō q' fiderat actus: de' uō p'fāt itēacōr.
Bene sp' agē 2 modicū de se tenē: hūilis
aīe indicū est. Nolle q' solai ab aliq' crea-
tura: magne p'uitatis et mīne fiduac
signū ē. Qui nullū exmīfec' p' se restōm
querit: liquet q' corali se dō q'misit. Nō
em' qm' semp' hūmedat ille p'uitus ē ac
būis paulū: s'z quē hūmedat deus. Ambu-
lā cū deo intus: nec aliq' affde tenei fo-
ris: status ē mīn' hōis. De amore ihē

Batus qm' su sup' omīa. Cap. vii.
Intelligit quid sit amāe ihēsum
et grēpnē semp' p'p' ihē. Optet dilām
p' dilcō i' linguā: q' ihūs vlt' solus sup'
oīū amāū. Dilcō creatē fallax 2 instabi-
lis: dilcō ihū fidelis 2 p'fuerabilis. Q'
adhet creatē cādet cū labili: q' āplectit'
ihū fūmabit' in eū. Illū dilige etq'
mīn' tibi i'mē: q' oībz rēdētibz te nō i'
finguet: nec p'act' in fine pure. Ab oī-
bus optet aliq' separi: sūe velis sūe nolē.

Arneas te ap^d ihesu dicit ac moriet^r illu^s f.
delitui te g^rmile: qm oibz deficietibz soli
te potest uiuare. Dilato tui talis e^t nati^o
ut alienu no velit admitt^e: sⁱ solus col^l
cor tuu habet: t^uq^{ue} rep^{er} in ipso throno sedet.
Si scies te bñ ab o^mnⁱ creatu euacuare: ihu^s
debet libere tecu habitare. Pene totu p^{er}
tu inuenies: q^{uod} extra ihu^m in hoibz posu^{it}.
Non q^{uod}das nec imitans sup calami ve^l
tosu: quia ois caro semidet ois gla^{ria} u^{el}
flos sem^{per} addet. Cito decipies: si ad ext^{er}
na homⁱn^um appar^eas tantu aspexeris. Si ei^{us}
tun in alijs q^{uod}is solaciū et lucrū senties.
sepi^{us} decideris. Si q^{uod}is i omibz ihu^m incoⁿ
nies dras ihu^m. Si aut^{em} q^{uod}is temp^{us} inuenies.
eaa temp^{us}: sⁱ ad tua p^{ri}mit^e. Plus em h^{oc}
nocuior sibi si ihu^m no q^{uod}rit: q^{uod} totus n^{ost}r^{us}
dus et ois sui adu^{er}sarij. De familiari

Quando ihu^s adest uiuac^{us} ihu^s. C. viij.
totu bonu est: nec q^{uod}q^{ue} diffiale vi
detur. Q^{uod} ued ihu^s no adest totu duru e^t.
Q^{uod} ihu^s inq^{ue} no loquit^r: q^{uod} solacio uilis e^t.
Si aut^{em} ihu^s bñ tantu u^{er}bu loquit^r: mag^{is}
na q^{uod} solacio sentit^r. Vnde maria magda^{lena}
stati surrexit de loco d^{omi}quo fleuit^r.
q^{uod} marchia illu dixit mag^{is} adest: & vocat^r.

te: Felix hora qñ ihu dacti de lacrimis ad
gaudiu spūs. Cū arduus 2 durus eo sit
ihesu. Cū mñtēs 2 dany: si cupio aliq
extra ihm. nōne hoc ē mñt dāpnū? si
totū pdes mūdū: aliud pō tibi mūdū ad
ferre sine ihu. Esse sine ihu g'mo ē mñ-
nus: et eē cū ihesu dulcis paradysus. Si fu-
erit tecū ihu: nullū pōit nōcō īmīcus.
Cū mēat ihm īmēat thesaurū bonū: yma
bonū sup oē bonū. Et qui pdit ihm pdit
mīnis mltū: 2 plus q' totū mūdū. paupr
est q' vīuit sine ihu: et dīssimū qm bene
est cū ihu. Magna ars ē. scire cū ihu gl'scī
et scire ihesū tenē magna prudēcia. Esto
hūilis et pacificus: et eē tecū ihu. Bis
dauotus et quētus: et manebit tecū ihu.
Potes cito pdes fugāc ihm et grām e' pde:
si volūis ad exīora declīnare. Et si illud
effugauis et pdidēs: ad quē fugies et
quē tū querēs amīcū? Cūcūcūc nō po-
tes bene vīuē: et si ihu nō fuit tibi pre
oibus aiūs: eris mīnis tristis 2 desolat.
Futue igr agis: si ī aliquo alio qfīdis a'
letaris. Eligendū ē magis totū mūdū
habē contrariū: q' ihesū offensū. Ex oī-
bus ergo caris: sit ihu solū dīlct special.

Diligant omnes p[ro]pter ih[esu]m: ih[esu]s aut[em] p[ro]pter
se[m]p[er]. Solus ih[esu]s p[ro]p[ri]e singularis est
amatus: q[uia] solus bon[us] et fidelis p[er] om[n]es
vultu[m] amicus. P[ro]pter n[ost]r[u]m et in n[ost]ro t[em]p[or]e
omnia q[uod] in[m]m[en]sa s[un]t tibi cari: et p[ro] o[mn]ibus
h[uius] exorand[us] est: ut om[n]is n[ost]r[u]m cognos-
cat et diligat. N[on] q[uod] cupias singulari
laudari vel amari: q[uia] hoc solus dei
p[ro]p[ri]e sibi ad haberi. Nec deus q[uod] ali-
q[ui]s t[em]p[or]e in corde suo occupet: neq[ue] tu ad
alicui[us] occupes amorem: s[ed] sic ih[esu]s in te
et in bono h[ab]eat. Esto p[ur]us et liber ab
ita: sine alicui[us] creatur[ae] implicamento.
Oportet te esse nudu[m] et p[ur]u[m] cor ad dirig[en]d[um]:
si vis vacu[us] et vide q[uod] sic d[omi]n[u]s suavis. Et
vult ad hoc n[on] p[er]uenire nisi q[uod] d[omi]n[u]s fa-
cto p[re]uenius et mirabilis: ut o[mn]ib[us] euacui-
atis et h[ab]eat: solus ad solo v[er]itatis.
Qu[on]iam enim q[uod] d[omi]n[u]s venit ad honore[m] t[ui] potes
fit ad o[mn]ia. Et q[uod] i[n]cedit: cu[m] paup[er] et ip[s]e
in[ter] erit: et q[uod] t[em]p[or]e ad flagella relictus.
In h[uius] n[on] debet d[omi]n[u]s nec de sp[irit]u: sed
ad voluntate[m] dei equanim[iter] stare: et causa
sup[er]uacua sibi ad laude[m] ih[esu]i p[ro]p[ri]e p[er]tinet:
quia post h[uius] sequit[ur] estis post hoc
et redit d[omi]n[u]s p[er] t[em]p[or]e mag[is] s[em]p[er].

De Cavena ois solaci. Cap. ix.
 On est graine huius mundi sola
 au: ai adest dominus. magnus e et valde
 magnus in huius q' dno posse rursu so
 laas: et p honore dei libere exiliu cor
 dis velle sustine. eo in nullo sequi q
 re nec ad quid meritis respice qd
 magnus est. si huius fide i deuot. ad
 uertente gra: opmibus aieda fieri huius
 Bani suauit equitatis: que gra dei por
 ato. Et quid miru si onz ad ferre q
 potius ad supotere: et dicit a sumu
 doctore: Libere habent aliq p so
 latio et difficulte homo exat a sup
 dno fatis nri laui. Eoz se adu cu suo
 facit. Eoz: az omne qd in mudo de laui
 le videbat despectu ar sumu. In sa
 ar dicit que magis dicitur ad p omne
 upi et a se colla dicitur feliu. Eoz
 igitur auctore auctore huius superat p
 huius solatio huius simpliati magis
 eligu. Ita et in aliq necessarius eo
 dicitur auctore auctore huius dicitur huius
 qui nec gra facit p huius dicitur huius

faciā qm̄ oportet nos om̄es tandē ab iūde
separari. et ultm̄ et dñi oportet hōiem m̄ se
ipso certare. an̄q̄ discat seipm̄ plene su
perare: et cord affectu sūm in deū dirigere.
Qñ homo stat sup seipm̄ facile labiatur
ad consolaciones huānas. Et verū angustia
et xpi et studiosus seruator dñi.
nō cadit sup consolaciones: nec qm̄ tal
les sensibiles dulcedines: s; magis fur
tes excitaciones et pro xpo duces sup
sui labores. Cū igitur spiritualis a deo
consolacio datur. ad qm̄ actor accipit dat
s; deo m̄m̄ intellige et nō tūm m̄m̄
tū. Noli extolli. noli m̄m̄ gaudere nec
tamen p̄sumere: s; esto magis humilior. ex
dono. aduocor quē et r̄mōrator m̄ cūctis
actib; tuis: qm̄ tū sibi hora illa et seq̄
ant̄ rēptatio. Cū ab eia fuis consolacō
nō statim desperes: s; cū humilitate et pa
ciecia expecta celestē visitacionē: qm̄
potēs ē deus ap̄liorē tibi r̄donare con
solacionē. Istud nō est nouū nec alle
nū viā dei exp̄nis: qā in magnis s̄as
et in aequis p̄feris. fuis sepe talis al
t̄nacionis modus. Qñ quidā p̄nce iā ḡ
cia dicebat. Ego dixi in habūdancia
mea nō mouebor ier̄m̄. Absq̄e p̄p̄ria

quid in se fuit expugnata digne dicitur. Quia
tu facis tua a me. fuit suum quod bar. Inter
hoc in nequaquam desperare: sed in ista digne
rogat et dicit. Ad te digne clamabo addi
in me digne cubor. Denique oratione sue fructu
importat: et se exaudiri testatur dicitur. Au
diuit Dominus et misericordia mei: Dominus factus est
adiuuor meus. Et in quo. Comitasti inquit
placitum meum in gaudium michi: et exinde
disti me leticia. Et sic actum est cum in ager
me factus: non est desperandum nobis in firmo
et pauperibus: si in meum in feruore et in meum in
frigiditate sumus: quoniam spiritus uerit et in eadem
secundum sue beneplacitum voluntatis. Unde beatus
Iob ait. Si sitas eum in dileculo: et subito pre
bas illi. Super quid igitur sperare possi: aut
in quo confide debeat: nisi in sola magna
misericordia dei. et in sola spe gratie celestis.
Sunt enim alii homines boni siue deuoti siue
aures uel animi fideles: siue liberi siue uel
necesse pulchri: siue dulcis carus et pius.
omnino hoc modicum inuac. modicum sapientia: quoniam
desertus sum a gratia et in propria paupertate re
lictus. Tunc non est melius in modum: quoniam paci
entia et abnegatio mei in voluntate dei.

Nūquā tūcū aliq̄ tam iſtigioſū ⁊ deuotū.
q̄ nō habuit intēſi gr̄e ſubtractionē:
aut nō ſenſit feruoris diminutionē.
Nullus ſcīl̄ fuit tam alte raptus et il-
lūatus: q̄ prius uel poſtea nō fuit tēp-
tus. Non em̄ dignū ē alia dei grem-
olacōe: q̄ p̄ deo nō eſt exercitatus ali-
qua tribulacōe. Bolet em̄ ſequens q̄ ſolu-
tōis: tēptatio p̄cedēs eē ſignū. Nā tēp-
tationibz p̄bans: celeſtis p̄mittit q̄ ſolu-
tō. Qui p̄cērit iquit: dabo ei eē de ſig-
no uite. Dat̄ aut̄ q̄ ſolacio dima: ut ho-
mo fortior ſit ad ſuſtinēdū aduſa. Sed q̄
eclā tēptacōne ſe eleuet de bono. nō dormi-
diabolus nec caro adhuc mortua ē. ideo
nō ceſſes te p̄pare ad certamē: q̄ a dexte-
ris ⁊ a ſiniſtris hoſtes ſūt q̄ nūq̄ q̄ ſcū-
r̄. ^{De gratitudine uro gra del. cap. v.}
Quod queris quietē: cū natus ſis ad la-
borē. Pone te ad paciētiā magis
q̄ ad q̄ ſolutiones: et ad crucē portandā
magis q̄ ad leticiā. Quis em̄ ſeculū
nō libent̄ q̄ ſolutionē ⁊ leticiā ſp̄nālē
accipet: ſi ſemp̄ oprime poſſet. Excedit
em̄ ſp̄nāles q̄ ſolacōes: oēs mūdi delicia

et et cunctis insipientes. Nam omnis docti-
cie midane: aut bona sunt aut spes. Spi-
rituales uero deliciae sola iocunde et honeste:
et uicibus per gemere. et a deo prius mer-
itis iuste. Et istis dominis consolationibus ne-
semper per suo affectum firmum ualere: quia cuncta con-
tactum non diu cessat. et uultum aut gratia
natum suae uisitationis saltem libertas ani-
mi et magna confiducia sui. Deus bene facit
consolationem gratiam dando: sed homo male agit
non totum deo cum gratia actione retribuendo et
ideo non possunt in nobis dona gratiae placere:
quia ingrati sumus auctori: nec totum in fudimus
fontali originem. Expetit enim debet gratia
digne gratiae refectio: et auferet ab eis
quod dari solet humiliter. Nolo consolationem: quia non
auferet gratificationem. Nec affectu gratia
omni: quae duat in elationem. Non enim
omne alium sanctum: nec omne dulce bonum
nec omne desiderium purum: nec omne caro
deo gratia. Libenter accepto gratiam unde sit
humilior magis et timoratio inuicem atque
ad relinquendum non parior sum. Et ostendit
non gratiae et eruditus subtrahit uolere
non sibi audebit quia bonum aut uolere: sed

gloriā se pauperem et nudū q̄ ferebūt. Da
deo qd̄ dei est. et tibi ascribe qd̄ tuū ē: hoc
est deo gratias p̄ grā tribue. tibi autē soli
culpa. et dignā penā p̄ culpa debui sen-
cias. Pone te semp̄ ad infimū. et dabit
tibi sumū: nā sumū nō facit sine infimo.
Cum scā apud deū: nō sūt apud se. Et
quāto gloriores: tāto in se humiliores. Ple-
ni veritate et gloria celesti: nō sūt vane
glorie cupidi. In deo fundati et confirmati:
nullomō possūt eē elati. Et q̄ totū deo af-
scribūt q̄q̄ bonū acceperūt. gloria ab im-
eē nō querūt: s; gloria q̄ a solo deo ē vo-
lūt. et deū in se et i omibz sād laudari sū
p̄ omnia cupiūt. et semp̄ in idip̄m tendūt.
Esto igit̄ gratus p̄ mīmo: et ei⁹ dignis
maiora accepe. Sic tibi mīmū eā pro
magis: et magis grātibz p̄ spāl donū.
Si dignitas dātoris nō p̄cipiūt nullū dā:
tū p̄mū aut mīmo d-le videbūt. nō enī
p̄mū ē qd̄ a summo deo donat. Eā si
penas et vbera dedit. grātū esse debet:
q̄a semp̄ p̄ salute n̄a facit q̄q̄ nobis ad-
uēte p̄mittit. Qui grām dei vīmē deside-
rat. sit grātus p̄ grā accipiendo p̄ suā lara.
Quē ut videret. cur sit et humilis ne amittat.

Habere plurimam amorem crucis ihu c. vi.
Haber ihu mltos amatores reg.
in sui celestas: sz paucos bailatores
sue cruce. multos haber desideratores id
solacois: sz paucos tribulacois. plures iue
nit socios mese: sz paucos abstinete. Deo
cupit cu eo gaude: pauci volunt p eo aliq
sustine. multi ihesu sequunt usq ad fructu
one panis: sed pauci usq ad bibendu calu
co passiois. multi miracula ei venerunt
pauci ignominiam sequunt. multi ihu dili
gunt: p dm adusa no contingit. multi illu
laudat et bndicunt qm dm q solaces aliq
ab no pcpunt. Si aut ihu se absconderit
et in iudiciu eos reliquerit: aut in qv moma
vel in deiectione nimia cadunt. Qui aut
ihu ppi ihu et no ppi sua ppa aliqua ad
solacois diligunt: nrm n3 oī tribulacois et a
gustia cordis sicut i suma q solacois bndicunt
~~et dñm ppiu suu et dñm ppiu suu et dñm ppiu suu~~ Et si
nuq eis q solacois dare vellent: nrm n3
semp laudaverit: et semp grās agē vellent.
O qntu p amor ihu ppius: nullo ppa co
modo vel amore ppius. None omī mlti
carnari sūt dñm q solaces p qrit:

172

Diſſone amatores ſui magis q̃ xpi. p̃bunt.
q̃ui ſua cōmoda et lucra ſemp̃ meditant̃.
Vbi inueniet̃ talis. q̃ui velit deo ſervire
gratis. ~ Raro tam ſpiritus aliq̃s. q̃ui
om̃ibz ſit nudatus. Na verū paup̃e
ſpū. et ab oī creatura nudū q̃s inueniet̃.
Paul et de vltimis ſimibz. p̃cū eius. Si de
derit homo oīm ſubſtantiā ſuā. adhuc
nichil eſt. et ſi fecit penitēciā magnā
adhuc exigū eſt. et ſi apprehendit oīm
ſciām adhuc longe ē. et ſi habuit vīru
tē magnā. et deuotionē nimis arden
tē. adhuc multū ſibi deſt. ſalutē dñi
qđ ſūme ſibi ncc̃m eſt. Quid illud. Vt
om̃ibz relictis ſe iñiquat̃ et a ſe totalit̃
exeat. nichilq̃ de puato amoz retineat.
Cūq̃ oīa fecit. que faciendā nom̃it. nil ſe
feciffe ſentiat. nō grande ponderet qđ
grande eſtimat poſſit. ſz in ueritate ſer
uū m̃ilem ſe p̃m̃iat. ſicut vītas aut.
Cū feceris om̃ia que p̃cepta ſūt uobis.
dīce. ſerū ūtilis ſum. Tūc bē paup̃
et nudus ſpū eē poterit. et cū ap̃lā dīc̃.
Quia ṽm̃us 2 paup̃ ſū ego. Nemo in
iſto diuor nemo potētor nemo libēior.

qui se et omnia relinquit secutus ad infernum se
pone. De regia via scilicet crucis. Cap. xij.

Divus miles videtur hic sermo abne
ga cemen p'm: tolle crucem tuam et se
quere ih'm. Sed multo durius est audire
hoc ex p'p'm ubi: discite a me male
dicti in ignem eternum. Qui enim non habent
audire et sequi ubi crucis: tunc non
timebunt ab audicione eterne dampnationis.
Hoc signum crucis erit in celo: cum dñs ad
iudicandum veniet. Tunc oēs sermō crucis q
se crucifixo conformaverunt in vita: acce
dent ad xp'm iudicē cū magna fiducia.
Quid igitur times tolle crucem p' quam itas
ad regnum. In cruce salus. in cruce vi
ta. in cruce p'ectio ab hostibz. in cruce
i'fusio sup'ne suavitatis. in cruce robur
mētis. in cruce gaudiū spūs. in cruce
sūma virtutis. in cruce p'fctio scitatis.
Non ē salus aīe nec spēs eterne vite
nisi in cruce. Tolle ergo crucem tuam et
sequere ih'm: et idis in vitam eternā. P'cepit
ille bacillatō sibi crucem et mortuū ē ge
te in cruce: ut et tu tuā portes crucem
mori affectes in cruce. Quia si mortuū
fuis: etiam cū illo p'vies. Et si soavis

fuus pene eris et glorie. Ecce in cruce co-
tu constato eo in moriendo totu iacet: et
no est alia via ad dnu et parā menam
pacē: nisi via scō crucis cotidiane mor-
tificacōis. Ambula ubi vis: quere qd
cuq; voluio: et nō iniecer aliorū manū
supra: nec securiorē viā infra: nisi viā
scē crucis. Dispone et ordina oīa secūdu
tū velle et vidē: et nō iniecer nisi sp
qlq; parti debē: aut sponte aut inice: et
ita cruce semp iniecer: Aut em in cor-
pore dolore senties: aut aīa spūs tēu-
lacionē sustinebis. Interdū a deo rēu-
queis: interdū a ppe exercebis: et qd
aplus 2 sepe tibi metipī quis eris: nec
in aliquo remedio vel solatio liberari
seu alio uias poteris: s; donec dō voluit
optet no sustineas. Vult em deus in
tribulacionē sine consolacōe paradisi-
um illi totū te subiacere hūiorē et
solacione fieri. Nemo in cordialit
sensu passionē xpi: sciamus cui cōageo
silia pati. Quis ergo sp pati ē: et ubi
q; te expectat. Vis potes effugē vbi
q; tuus vis: quia vbiq; pennis rapit

tecu portas: et semp tempm iuues. Con
nre te sup. gnte te infra. gnte te extra.
gnte te intra. et in his oibz iuues cru
ce. et ncc est te vbiqz tene paciam: si i
tua vjs habe pace. et ppetua pman coro
na. Si libent cruce portas portabit te. et
ducat ad desideratu sine. vbi salicz sis pace
di eris: qm hic no eris. Si iute portu
on? tibi facis et tempm magis gruas:
et in oportet ut sustineas. Si abicias d
na cruce. alia paul dubio iuues: et for
sitam gruiore teneas. Credis tu euadere
q? null? mortaliu potuit ptre? Quis
scdz in mudo sine cruce i tribulacoe fu
it. nec em ihu xpus dno m? vna ho
ra sine dolore passiois fuit: q? du dixit.
Oprebatur xpm pati. et i sin ge a mor
tuo: et ita mirae in gloria sua. Et qm
tu alia via queris: q? hac regia viam q
est via sce crucis. Tota vna xpi crux
fuit et m?m: et tu tibi qris requie e gau
diu. Erras erras si aliud qris q? pati
tribulacoe: quia tota ista vita mortalis
plena est miserijs et cūsignata cadu.
Et qmro alay quis in spm pferat tato giu

creo sepe crucis tuentis: q. ex pñ. sñ pena
magis ex amor crescit: tñ ite sic
multiplicat afflictus. nō est sine leuatiōe
q. solaciōis: q. fructū maxīm sibi semis
actuosē ex sufferēcia sue crucis. nā dū spēs
se illa subicit: omē on. tribulaciōis in fidu
cia dñe q. solaciōis gūcū. Et qñto caro
magis p afflictione atteritur: tñto spūs
āplius p mīra grām roborat. Et uoy
nūq. in tantū q. fortat. ex affcū tribula
ciōis et adificans ob amore conformi
tatis crucis xpi: ut se sine dolor 2 tribu
laciōe eē nō uellet. qñ tñto se acceptio
rē deo credit: qñto plura et grauiora p
eo pferre potuerit. nō est istud hōis uī
tus s. grā xpi: que tāta potest. 2 agit in
carne fragili: ut qd nātū semp atter
ret et fugiat: hoc feruor spūs aggredit
et dilatat. Non est scdm hōiem arde
re portare crucē amas: corp. 2 casuq. et
seruatū subici: hōis fugē. gemme
bas hōis sustinē: seipm despiciē. 2 des
pici opitē: aduēsa queq. cū dāpnis pe
ri et nichil pspicitatis in hoc mūdō desi
derat. Si id cupit respiciat: nichil hū

modi ex te poteris. Et si in dno qd dicitur da
bit tibi fortitudo de celo: et subiacet di
tioni tue in modum et curis. Sed nec tim
e diabolū timebis: si fuis fidei acutus
et cruce xpi signatus. Pone te ergo
sicut bonū et fidelis seruus xpi ad porta
dā dñi illū crucē dñi cui: p te ex amore
crucifixi. p dū te ad tolerandā mltā ad
iūta et variā icōmodā in hac mīsa vi
ta: quia sic tendit erit vbiq; fuit: et
sic reuera iūtes vbiq; latuit. Op
tet ita eē: et nō est rēmediū euadendi a
tribulacōe malorū et dolorū: q̄ ut te pccatis
salutē dñi affectant. Bibe: si aīcus eius
esse et prem ad eo habē desideras. Cōso
lacōes deo gūde: faciat npe cū calibus
sicut sibi magis placuit. Tu uēo ponere
ad sustinendū tribulacōes: et i pūta eas
maximas cōsolacōes: quia nō sūt adig
ne passionis huius tēpis ad futurā glo
riā p̄mēdāreā si solū posses deo ins
tinere. Qm̄ ad hoc venis q̄ tribulatio tibi
dulcis est et sapit pro p̄p̄is: tūc bñ reu
esse estima: q̄ inuēstī paradisu in terra.

Im diu pati graue tibi est et fugere que-
ris. tam diu male habebis. et sequer te
vbiq; fuga tribulatio. Si pones te ad
quod esse debes. videlicet ad pacendum. mo-
riendum fiet tibi melius et pace iuuenies.
Ea si impio fuis usque ad terram celorum
paulo. non es aptus securus de nullo
inuario pacendo. Ego inquit ihesus os-
tenda illi. quanta exorteat. tu pro nomine
meo pati. Pati ergo tibi iurmanet. si ihe-
su diligere et perpetuo illi seruire placet.
Vnde dignus es eo aliquid quod noceat ihesu pa-
ti. quod magna gloria iurmanet tibi. quanta ex-
ultatio omnibus sanctis dei. quanta quoque edifi-
catio esset apostoli. Quia patientia omnia
recomendat. quibus pauca tibi pati velint.
operito deberis libenter modicum pauper
dopo. cum multum grauiora patiuntur in mundo.
Quia pro certo. quia morientur. et optet. vna.
Succel. Et quanta quisque plus sibi moriturus. et roma-
nis de vniuersis inapuri. Nemo aptus est ad opus
frendendum caligant. nisi se submisit ad por-
tandum pro christo aduersa. Nichil deo acceptum
nichil tibi saluberrimum in mundo isto. quod libenter

pan pro xpo. Et si eligendū nbi est: ma-
gis optare deberes p xpo ad usq vaci q̄
m̄ltis q̄solacionibz recreari: quia xpo si-
milior esses: et omnibz scd magis q̄form
or. Non enī stat mercedē nrm et p̄fectū
status nri in m̄ltis suauitatibz et conf-
lacionibz: s; potius in magnis ḡtuitati-
bus et tribulacionibus p̄ferendis. Si quidē
aliqui melius et vtilius saluti hominū fuisse p̄pan
xpus vniq; vbo et exemplo op̄undū flet.
Nam et sequētes s; discipulos omnesq;
eū sequi cupientes: manifestē ad crucē
portandā hortat et dicit. Si quis vult
venire post me: abneget semetipm et col-
lat crucē suā et sequat me. Omnibz er-
go p̄lectis et scrutatis: sit hec cōclusio fi-
nalis. Qm̄ p m̄ltas tribulaciones: oportet nos in-
trare in regnū dei + m̄

Explicantur annotationes ad omnia r̄gētes

Inapuit apli libr de sacramēto.
Qu. quāti vultus xps sit suscipiēda i
or mag doctas 2 cultas di i sacro hūi xps
vult sic sepe cōmūicare. iiii
Pr mlti bona pstrunt deuote cōmūcāda. iiii
De dignitate sacri 2 statu sacerdoti. v
Inuocatio de exortatio nū cōonē. vi
De discussiōe hūi mē 2 cōmūcāda pōitō vii
De cōmūcāda i cōmūcāda 2 pōitō cōmūcāda viii
De nōa 2 oīa nōa de debet offiē 2 pōitō ordē
De sacri cōmūcāda de sacri nō d' i nūquēda. x
De cōmūcāda 2 sacri cōmūcāda mē 2 sacri cōmūcāda nū
De mē 2 diligēcia se debet i sacri cōmūcāda pōitō
De toto cōmūcāda de cōmūcāda pōitō i sacri
mēto affectu debet vii De cōmūcāda cōmūcāda
cōmūcāda de cōmūcāda ad cōmūcāda xps. xii
De gūi cōmūcāda cōmūcāda et sacri cōmūcāda abne
gatione i sacri cōmūcāda. xvi. De nūcāda i sacri
cōmūcāda nū cōmūcāda nūcāda de cōmūcāda
De cōmūcāda amore 2 cōmūcāda affectu sacri
cōmūcāda pōitō. xvii. De hōmō nō sit cōmūcāda
sua cōmūcāda i sacri cōmūcāda. 13 hūi cōmūcāda
De sacri cōmūcāda sacri cōmūcāda sacri cōmūcāda. xviii

De cōmūcāda cōmūcāda de sacri cōmūcāda.

Uenite ad me omnes. Vos qui
laboratis et onerati estis: et
ego reficiam vos dicit dominus. Pater
qui ego dabo: caro mea est pro mundi vita
accipite et comedite: hoc est corpus meum quod
pro vobis traditur: hoc facite in mea com-
munionem: cum manducatis carnem et
bibitis meum sanguinem: tunc manetis et ego in
vobis. Quia qui ego locutus sum in his et vultis

Hec sunt et haec tua prope uicinas et nati quibus rati.
 na uno prope placu: nec uno i loco scripta
 quia ergo tua sunt et vera: glaudim et fi
 delis iudici p acceptenda. Tua sunt et tu ea
 poluisti: et mea quos sunt q p salute mea
 ea edidisti. libent' suscipio ea q oio tuos
 ut nra inferant' cordi meo. Exatit mi
 ubi tunc gnetatis i plena dulcedis a ula
 oms. Et tunc me delicta appa et ad capi
 enda rata historia me. u uel beat qura
 osacna q uocat me dulcedis uba q mox
 sed oncedit mltitudo maoz meoz. Tuba
 in fidua alia oreda. si pect' uel' s alq p
 et maoz r lura a actua alment a s. et
 na cupi optine uel' a enylma pome

omēs ad me omēs q̄ laborantes op̄ati op̄ati.
et ego b̄ficiā vob̄. O dulcē et amabilem vau
tā in auiē p̄coris i a tu dñe dñe me ego
fui et p̄cipem̄ iugis ad cōfōtū tuū fāte
corpio. S̄ q̄s ego sū dñe. ut ad te p̄su
mā accedē. Ecce cū h̄ celis te nō capio. et
tu dñs vēte ad me omēs. Quod sibi vāle
ista p̄ssio dignatō. et tā amabilem
ultano. Quomō ausus ero vēte. q̄ nich
el bonū m̄ q̄s sū vnde possim p̄sumē.
Quomō te introducat in domū meā. o
sepius offendi b̄ signissimā facie tuā.
Reuerēt̄ angeli et arch̄ angeli. meruit
fā et iusti. et tu dñs vēte ad me omēs.
Nisi tu dñe hoc dicās. q̄s uerū q̄s credet.
Et nisi tu iubeas. quīs accedē et p̄tē.
Ecce nōc b̄r iustus i arch̄e sub iugē cū
mōs laborant ut cū paucis saluaret.
et ego quomō me potē vna hora p̄pare.
ut iugē fāciantorā cū iuēcia sumi.
exosus fālus tuū magnū 2 sp̄alis dñe nō
arch̄ angeli h̄gnis p̄p̄ribilibz fecit. quāz
imūssimo p̄stuit auxi ut iugē le
gis i cōt̄ p̄tē. et ego putrida creatūa
uidebo te q̄d itoz legis ac vice dātorē
tū facile suscipe. Salomon sapiēssim̄

regū israhel cāplū magnificū septē ānīs ī lau-
dem nōis tui edificauit. et octo diebz festū de-
dicatōis eius celebrauit. misit hostias pacificas
opulēt. et archā federis in clangore būm 2
iubilo in locū sibi ppatū solēpnit collocauit.
et ego ī folijs 2 pauprū homī quom te ī do-
mū meā mēduat. q̄ vno mediā expēdē duo-
re nōm hōrē et b̄t uel semel digne fē mediā.
Qm̄dē q̄ntū illi ad placēdū tibi agē studue-
rūt. hēu q̄ pusillū est qd' ago: q̄ breue explo-
tēpus. cū me ad cōtandū dispono. Raro totū
collectus. rariissē ab oī distractōe purgari.
Et certe ī tua salutā deuitis p̄nā. nulla
debet occurrē mēdēs cogitatio. nulla etiā
occupare creatura: qz nō angelū s̄ āgelorū
dñm suscepturū sū hospitio. Est tñ valde
magna distācia mē archā federis cū suis reli-
gis. et mēdissimū corpus tuū cū suis ineffa-
bilibz v̄tutibz. mē legalia illa sacrificia fūdoz
p̄ligācia: 2 verāzq̄ue tui hostiā om̄ āngro
sacrificioz opulētā. Quare igit nō magis
ad tuā venabilē mēdeste p̄nā. cur nō
maiori me p̄pato sollicitudine ad tuā scā su-
meda. q̄n illi annq̄ scā p̄ncipis 2 p̄phē. rē
ges quoz et p̄ncipes cū vniūso p̄plo. tantū de-
uotio demonstrarūt affc̄tū erga cultū dñm.

Balnauit deuotissim^{us} re^{us} dand^{us} corā archy^{epi}scopi^{us} di-
 uis^{us}. i. eccles^{ia} bñfici^{is} oī^{um} nō multa pñbz. fecit di-
 uis^{us} gñis organa. psalmos edidit. et cāntū in-
 stituit cū lencia. cecinit et ipse frequet^{er} in epistola
 ra spūs sū^{us} afflatus grā. dō aut^{em} pplm^{us} pñ^{us} i^{us}
 iher^{osol}im^{us} cōto corde laudat^{us}. et ore cōsono diebus
 singulis bñdicere et p̄dicare. Si tanta agebat^{ur}
 tūc deuotio ac dñe laudis optine^{re} rēcordatio.
 corā archa testamēt^{is}. qñta nūc mō^{do} 2 oī^{um} pplō^{rum}
 xpiano habenda ē rēuerēcia et deuotō in pñda
 sac^{ra} mēti. in sup^{er}uisione excellētissim^{us} corp^{is} p̄^{ri}
 Currūt mlti ad diuisa loca p^{er} visuandis rēligio-
 sū^{is} sēp^{er}. et mirant^{ur} auditis gestis corp^{is} ap̄la e-
 distia tēplo^{rum}. inspicūt^{ur} 2 osculant^{ur} seras
 2 auro inoluta sacra ossa ipso^{rum}. et ecce tu
 pñ^{us} es hic apud me i^{us} altari deus me^{us} sū^{us}
 tōp^{us} creator hōmⁱⁿ 2 dñs agelo^{rum}. Sepe in tali-
 bz^{us} p̄dicandis curiositas ē hōmⁱⁿ 2 nouitas uñ-
 fō^{rum}. et modic^{us} i^{us} portat^{ur} emēdatis fructus.
 mēp^{er}te ubi ē tam leuis sū^{us} vñ glō^{ria} dñi sū^{us}
 hū^{us} aut^{em} in sac^{ra} mēto altaris totus pñ^{us} es de^{us}
 mō^{do} hō^{min} pñ^{us} ih̄s. ubi et repos^{us} p̄cipit et
 nē salu^{us} fruct^{us}. sac^{ra} mētiq^{ue} fuit digne ac de-
 uoto suscept^{us}. Ad ip̄s vñ nō trahit leuitas
 eliq^{ue} qñ anōsitas et sensualitas. s; firma fides

Deuotio spes et sinceritas. ¶ O iuuuabilis
conditor mundi deus: q̄ intrabili agis nobili
q̄ thauri: et gratoſe cū electis tuis diſpoſita: q̄
temporū et ſacramēto ſumēdū apponit. q̄ nāz
oem intellectū ſupat: hoc ſpali deuotio co
da trahit et accendit affectū. Ipſi em̄ rei fi
delis tui: q̄ totā viā ſuā ad emendationē diſ
ponit: ex hoc diſmiſſio ſacramēto magnatē
uocis grām et virtutis amorē frequētē reci
piunt. ¶ O admirabilis et abſcondita grā ſacra
mēto: quā norūt tui p̄p̄fideles: ifideles at
et p̄p̄o ſeruieret expiri nō poſſūt. In hoc
ſacramēto offert ſpali grā: et i panis in
aia uicis amittit: p̄ p̄m deformitatem pulch
ritudine. Tanta ē aliq̄ hoc grā: ut ex plenit
dine collate deuotio nō tui mēd ſz es de ſi
le cap? vires ſibi p̄ſtatis ſeruat aphores:
¶ Dolendū tui valde et miſerūdū ſup cupidit
ate et negligēcia noſtra: q̄ nō maior affec
tus eſt tui ad xpm̄ ſumēdū: in quo tū ſpec
ſaluatoꝝ conſtat et mēitū. Ipſe em̄ eſt ſc̄i
ficatio m̄it et i dēpno: ip̄e conſolatio viator
et ſc̄p̄etna fruicio. Dolendū uicē valde q̄
m̄it tū paq̄ hoc ſaluatē miſitū ad hūm̄it
cili ſeruat: et m̄itā q̄ ſeruat vniūſā. Heu
certas et duras cordis hūm̄it. ſc̄i Taſſallā
donū nō magis accendit: et ex cōdiana vſu

etiam ad inadueniētiā defluere. ^{ma} Et hoc scissim fac
ma in vno tantū celebratē loco. 2 ab vno tantū co-
secraretur sacerdote i mūdo. qm̄o putas deside-
rio ad illū locū et ad talē dei sacerdotē hōies
afficerē? ut dīna mīstia celebratū videret.
Nūc autē mlti sūt sūt sacerdotes. et in mltis
locis offerit xpus. ut tāto maior apparet
grā 2 dilātio dei ad hōiem: qm̄o latius ē salu-
coio diffusa p orbē. Grās tibi ihu bōe pas-
tor etne: qm̄ nos paupes 2 exules dignus
es p̄ioso corpe 2 sanguine tuo i fide: et ad hēc
mīstia parienda etiā p̄porizans tu alioq̄
iuitare dicēdo. Venite ad me omēs q̄ laborat
et onerati estis: et ego reficiā vos. Et mag
bōitatis 2 caritatis dei i sacmēto exhibē. Vop dīsa: eij.

Abt

Sup bonitatem tuā et magnā mīa tuā dīc
confessus. accedo eger ad saluatore. esur-
iens 2 sitis ad fontē vite. egenus ad regē celī.
seruus ad dīm. creatura ad creatore: desolatus
ad meū p̄m solatore. Et vnde hoc mī? ut
venias ad me? Quis ego sū. ut p̄sces mī te
ipsū? Quomō audeat p̄dē corā te apparē? et
tū quomō dignaris ad p̄dē venire. Tū nesci
faciū tuū: et scio q̄ nil boni in se habz. vnde
hoc illi p̄sces. Cōfiteor p̄licitatē meā: agnosco
tuā bonitātē. laudo pietatē: et grās ago p̄ mī

192

miā caritate. p̄p̄t̄ tē mēp̄m̄ em̄ hoc facio. nō p̄p̄
mea merita. ut bonitas tua in magis innotescat.
causas ap̄lior̄ ingerat. et hūilitas p̄fecti cōmē
det. Quia ergo tibi hoc placeo. et tu sic fieri in
fisti. placeo et in dignatio tua. et vniū iniqui
tas mea nō obsistat. O dulcissime et benignissime
Iesu q̄nta tibi inuenia et gr̄p̄ actio cū p̄perua
laude pro susceptōe sacri corp̄is tui debet. cui
dignitatē nulli explicare hōm̄ potēs inueni. Et
quid cogitabo in hac cōdōne inaccessu ad dñm̄ mē
quē debite venari neq̄ōr̄ tñ de uoce suscipe desi
dero. Quid cogitabo melius et salubrius. nisi me
p̄m̄ cōlūter hūiliando corā te. et tuā bonitatē
infirmā exaltando sup̄ me. laudo te deī meū et
exalto meriti. despicio me et subicio tibi in p̄sū
dū inlicitis mee. Ecce tu scis sc̄p̄. et ego sc̄i
des p̄c̄p̄. Ecce tu inclinas te ad me. q̄ nō sū
dign⁹ ad te respicē. Ecce tu uerō ad me. tu vis
esse meū. tu inuas ad quiniū tuū. Tu in dare
vis celeste cibū. p̄ me in gl̄oꝝ ad mādūcādū.
Nō aliud sane q̄ temp̄m̄ panē uinū q̄ de celo des
cēdisti. et das duā mūdo. Ecce unde dicit q̄
cedit. qualis dignatō illucescat. q̄ magne gr̄e
rū actiones et laudes tibi p̄ h̄is debēt. O q̄n.
salutē et vtilē gaudiū tuū ad istud instituisse
q̄ suauē et iocūdū quiniū. cū temp̄m̄ in cibū donasti.

O q̄ admirabilis opaco tua dne. q̄ potes autas
tua. q̄ infallibilis uitas tua. Dixisti: factum est
ota: et hoc fct est qd n̄ iussisti. om̄ia ex utro
de digna. ac huanu vinctos m̄cellm: q̄ tu dñe
deus meꝝ. peruo de 2a hō sub modica specie p̄m̄
et dñs iroger gr̄m̄e: et sine cōsup̄one a su
mate maducaris. Tu dne vn̄sop q̄ nullū ha
bes indigenaā voluisti p̄ sac̄m̄ tuū habitare in
nobis: cōserua cor meū 2 corpꝝ im̄maculatū ly
ta et pura ḡstā sepiꝝ tua ualeā celebrae m̄stā
et ad mea p̄peruā accipe saluteꝝ: que ad tuā p̄q̄
que honorem et mediale p̄hēne samp̄isti et m̄
statiūstā. Petāe aū mea et gr̄as age deo p̄ totam
nobili m̄m̄e et solatio singulū: in hac lacrimarū
ualle tibi relicto. Nā quocūq̄ hoc m̄steriū i colis
et xp̄i corpus accipis: totū tue i dēp̄tōis opꝝ
agis: et p̄p̄s p̄nceps om̄ m̄itoꝝ p̄p̄i efficeris.
Caritas et̄m xp̄i n̄q̄ n̄m̄it: et magnitudo
gr̄atitudo eius n̄q̄ ephaurit. Ideo nouū sep̄
m̄eris i aduacōe ad hoc disponē te debes: et m̄g
nū saluā m̄steriū ardentia ḡstācōe pensare
Iesu blagm̄ nouū 2 iocūdū tibi vidē dñs: cū
colabis aur̄missa audis: ac si eodē die p̄p̄us p̄
m̄m̄ in v̄tēp̄ i ḡis descēdēs hō fctus esset: aut m̄
cruce pendēs p̄ salute hōm̄ patē et morētur.
Q̄ v̄n̄s sit sepe cōmunicare. Sop̄ discipli. C. m.

Ecce ego ad te ueni. dñe? ac bene uis
flor. nati. tuo. et ceteris. et conuinc
sonia. qd. pasci in dulcedine tua p. a. a. p. d.
Ecce in te est totum qd. desiderare possu. a. de
beo? tu salus mea et i. d. p. a. o. s. p. p. a. a. for
nando. decus et gloria. beneficia ergo hodie
anim. serui tui: qm. ad te dñe ihu anima
mea tendit. Desidero te nunc deuote ac re
ueren. suscipe? cupio te in domum meam indu
ce? q. ten. c. zacharia. meam a te bñdici. ac te
filios abrahe cōputari. anima mea corp. nū
cupiscit: cor meū regū vñ. desiderat. Ioa.
de te nō est sufficit. inā p. r. e. te uis. cō sola
tio ualeat. Sine te esse nequeo: et sine uisita
tione tua uine nō ualio. Ideoq. optat me fre
quent. ad te accede: et in i. mediu. salutis mee
recipe? ne forte deficiā in uia? si fuerō ce
lesti. fraudatus. alimonia. Sic enī tu mi
sericordiis ihu. i. d. u. c. o. p. u. l. i. s. et d. a. l. o. s.
quāto languores alim. dixisti. Nolo eos te
lūnos dñi. i. s. e. in domū suā. e. n. e. d. e. f. i. n. i. t. u. r.
in v. a. Age igit. hoc me ad modū. q. d. p.
fidelis cōsolatio. in sacramento reliquisti.
Tu es enī p. u. a. u. s. i. f. e. c. i. o. q. u. a. d. e. t. q. d. e. d. i. g. n. u.
mā ducis: p. n. c. i. p. e. e. i. t. e. s. e. r. u. e. n. i. e. g. l. i. a.

Necessarium quidem mihi est quia tam sepe labor et pec-
ca. mihi dico corpore et deficio: ne per frequenter
orones et confessiones ac sacra corporis paup-
tione me innotum nundem et accenda: ne for-
te diuini abstinentio a seo proprio deficiat. quoniam
enim sunt sensus hominis ad malum ab adolescentia
sua: et nisi succurrat diuina medicina: labitur ho-
mo ad peiora. Si etiam sic go sacra comio ama-
lo: et go fortiter in bono. Si enim modo tam sepe
negligens sum et tepidus quam comio aut celebris:
quid fieret si medela non sumerem et tam grum-
de iuuamem non quereirem? Et licet si diem non
sine apere: nec ad celebrandum bene dispositus:
dabo mihi quam agruam quibus diuina pape misce-
ria: ac tante gratie principem me prebere. Si enim
hec est una principalis fidelis anime consolatio
quod diuini peregrinatio a te in mortali corpore: ut
sepulchrum meorum dei sui: dilectum suum deuota
suscipiam meum. O mira curatio tua me:
facio dignum: quia tu domine deus creator et
iustificator omnium spirituum. ad paupercula
dignatio venire. quam: et cum tota diuinitate
tua ac humanitate eius: impinguae esurire.
O felix meum et beata anima: que te dominum dei
suum meum deuote suscipe: et in tua suscep-
tione spirituali gaudio repleti. O quam magis

firma fide et in sua passione ad te qui spes et re-
 uerentia accedo: et vix credo: quia non habes es
 hic in sacramento deus et homo: vis erga me sus-
 cipiam: et in eipm tibi in caritate vnam: unde
 cum pro clementia et speciale ad hoc in ploro
 michi donari gratia: ut talis in te liquefaci
 et amore passiva: atque de nulli aliena solati-
 one amplius me privem: Est enim hoc altissim
 et dignissimum sacramentum: salus anime et corporis:
 medicina ois spiritualis languoris in quo vita
 mea carnis passionis fient: temptationes
 vincant: culmine: gratia maior: iudicium
 tuo iocunda auget: firmat fides: spes roborat:
 et caritas ignescit ac dilatat: o mlti namq bo-
 na largitus es et adhuc sepius largiris in sa-
 cramento dilas tuos deuote cōcantibz deus me
 susceptor anime mee: v pater iustificatio huius
 ne: et totum de corpore salutis meae in mlti-
 tudine consolatione aduersus vnam tribulationem in
 fudit: unde vna delectatio spe ad spem tue
 expectatio ergo: atq noua quadā gra eos v-
 troque et illustrat: ut qui non pnt
 in affectione se ante corone senserit: postea
 festi alio potius celesti. in melius se mutatos
 clamant. Sed deus cūctis tuis dispensat:
 nō ut uelut agnoscant et patet expiat

quā infirmitatis ex seipīs habeāt. et quid boni
tatis ac grē ex te consequāt? qz ex semetipsis
frigidī diu et in deuoti: ex te aut seruantes a-
liores et deuoti ēz merentī. Quis em ad fortē
suauitatē hūiliter accedēs: nō modicū suauitatis
inde reportat? Aut quis iuxta copiosū ignem
stās. nō parū caloris inde percipit? Et tu sō es
semp plen⁹ et sup habūdans: ignis iugiter ar-
des. et inūp deficiēs. Unde si m nō licet hauri-
re de pleiādie fontis nec usq ad sacietatē po-
tare: apponā tñ os meū ad forāte celestis fis-
tule: ut salte modicā inde guttulā capia ad re-
foallandū sicū meālet nō penitus exaresca.
Et si necdū totus celestis et tā ignitus ut che-
rubim et seraphim esse possū: conabor tñ deu-
otiū insistē et cor meū pparāre: ut uel modicā
dñi incendij flāmā ex hūili supāone diuifi-
fici sacramēti cōquuā. Quidq aut m deest
ihesu bone saluator scissie: tu q me supple be-
nigne ac graciosē: qm omēs ad te dignatus es
uocare dicēs. Venite ad me omēs q laboratis z
onerati estis: et ego ificiā uos. Ego quidem
laboro in sudore vultus mei. dolore cordis tor-
queor: pātis oneror. rēpāciēdū inqēcor: mlti-
tis magis passionibz implicor z pmoz: et nō ē

qui adiunget. nō est qui liber et saluū faciat.
nisi tu dñe deus saluator meus: cui gemitō me
et omnia mecum custodias et producas in vitam
etnā. Custode me in laude et glām nom̄is tui. q̄
corpus tuū et sanguis in cibū et potū in paraf
ti. p̄tādo dō salutis me: ut ad frequētandū m̄st̄m
De dignitate sac̄ri et statū sacerdotali. vov̄ dū

S habes angelicā puritatē et s̄a ioh̄is bap̄. v.
aste sc̄itate: nō es dign⁹ h̄c sac̄men
tū accipe nec tractare. Nō em̄ hoc melius debet
hōm̄. q̄ homo cōsecret et tractet xpi sacramētū:
et sumat cibū panē angelorū. Grande m̄st̄
vīt. et magna dignitas sacerdotū: quibz dātū
qđ angelis nō est cōcessū. Soli nāq̄ sacerdotes
vice in eccl̄a ordinari: p̄tate habet celebrādi
et corpus xpi cōsecrādi. Sacerdos quidē m̄st̄
est dei: vres v̄bo dei p̄ iussione et instructiōem
dei. deus aut̄ ibi p̄ncipalis ē aītor et iūsi
bilis opator: cui subest om̄e qđ voluit: et pa
ret om̄e qđ iusserit. Plus ergo credē debes
deo omnipotenti in hoc excellētiss̄o sac̄mento:
q̄ ap̄rio sensui aut̄ alio signo visibili. Ideoz
ad timore et v̄uerēdā ad hoc opus ē accedendū.
Defende tibi: et vide cui m̄steriū tibi idū ē
p̄ p̄positiōe man⁹ epi. Ecce sacerdos fact⁹
es: et ad celebrādi cōsecratus. Vide nūc ut

fideli et diuote in sue spe deo sacrificiu offer-
re: et tempus irreprehensibilis exhibere sicut
allemasit on? cui? sed ar? non? ita alligat
eo vinculo discipline: et ad maiore celo
pfectione faciens. Sacerdos omnibz vniu-
ersibz esse ornatus: et alijs bone vite exem-
plu pbe. Cuius iustificatio no cu polairibus
coribus hominu vix; sz cu angelis in celo.
aut cu pfectis vniu in tra. Sacerdos sac-
restibz indutus xpi vices gerit: ut deit p
se et p omi populo supplicat et humiliter roget.
Habet ante se et retro dñice crucis signu:
ad meditando ingu xpi passionē. Ante se
crucē in capula portat: ut xpi uestigia di-
ligent inspicat et sequi feruent studeat.
Post se cruce signatus ē: ut adūsa quelibz
ab alijs illata clamet: qd deo coleret. Ante
se crucē gerit: ut qda potā luceat. Post se.
ut alioz eadē comissa qd p passionē depleat
et se mediū in? deū a pectore gstratu ee
sciat. nec ab oratione et oblatione scā torpes-
cat. donec grām et mīam impetret mētu.
Qui sacerdos celebrat deū honorat: Angelos
sanctificat. ecclesiam edificat. viuos adiuvat. de-
fūctis requiē pstat: et sese omi bono pncipe
efficit.

Innegia de expertis an colone. Dord. 12.

Quoniam tua dignitate dñe et mea voluntate
penso: valde contrēmisco et in meipso con-
fundor. Si enim nō accedo: vitū fugio: et si i-
digne me i-gessero: offensā mēto. Quid g-
faciā de me? auxiliator me? et g-iliator i-
necitantiū? Tu doce me viā rectā: propone
breue aliquod exercitiū: fac e cōm cōgruū.
Vale ē enī scire. qualis scilicet deuote ac re-
uerēt tibi p-ariā debeā cor meū. ad impi-
eridū salubrit- tuū sacramētū: seu etiā cele-
brandū tā magnū et dīnū sacrificiū. Medis-

Sufficere p- e cōsac- et emēdaciōis p-posito. Dord. 12. l.
super omnia enī sūma hūilitate cordis et
supplicii i-uerētia. cū plena fide et pia intē-
tione honoris dei: ad hoc sacramētū celebra-
dū tractandū et sumēdū optet dei accedē-
faciā dōre. Diligēt- examina g-sciām tuā:
et p- posse tuo vera g-ratione et hūili g-fessioē
eā mūda et clarifica: ita ut nīl graue ha-
beas aut scias qd te i-mordeat: et liberū
accessū i-pediāt. Habeas displicētiā om-
p-ccatōr tuorū in g-iali: et p- occidiamis excessi-
bus magis in speciali doleas et gemas. Et
si capus patit-: deo in secreto cordis cūctas cō-
fise passionū tuarū miseria. Ingemisce et
dole q- adhuc ita carnalis sis et mūdatus.

tam inordinatus a passionibus tam plenus concu-
piscencia moribus tam amarus in sensu-
bus exterioribus: tam sepe in his paucis fatigatus impli-
catus non valens inclinatus ad exteriora: tam negli-
gens ad interiora: tam levis ad risum et dissolu-
tionem: tam durus ad fletum et compunctionem:
tam precipuus ad lapsum et carnem comodatam
segni ad vigorem et fervorem: tam curiosus ad
nova adveniendum et pulchra inveniendum: tam transi-
sus ad humilia et abiecta appetens: tam cupidus
ad multa habenda: tam parvus ad dandum: tam
tenax ad utendum: tam inconsideratus in loquendo:
tam inordinatus in tacendo: tam inordinatus
in moribus: tam impetuosus in actibus: tam effusus
super abutendum: tam sordidus ad dei usum: tam relosus
ad quietem: tam tardus ad laborem: tam vigilans ad
fabulas: tam somnolentus ad vigilas sacras: tam
festinus ad iram: tam vagus ad attendendum: tam negli-
gens in horis persolvendis: tam tepidus in cele-
brandis: tam aridus in concitando: tam cito
distractus: tam cito plene nobis collectus: tam
subito commotus ad iram: tam facile ad alius im-
plicentiam: tam pronus ad iudicandum: tam rigi-
dus ad arguendum: tam levis ad dispensandum: tam desili-
tus in adiutis: tam sepe multa bona proponens: et
inordinatus ad effectum producendum. Hinc et alijs defectibus suis

in scilicet et magna displicenda que in finem
confessio ac deploratio: firmi scilicet pro
et semper emendandi vota tua: et in melius
proficiendi. Deinde cum plena i signa et
integra voluntate offer teipsum in honorem
nostri nati in ara cordis tui holocaustum pre
tium: corpus tuum saltem et quam in fidem
committendo: quatenus et sic digna meritis
ad offendum deo sacrificium accedi: et sacrificium
corpore mei salubriter suscipere. Non est autem
oblacio dignior et satisfactio maior pro peccatis
dilatandis: sed semper pure et integre cum obla
tione corporis Christi in missa et T. Colone de officio
E. fecerit homo quod in se est. et vix penituerit
quod accusatur pro venia et gratia ad nos accesserit
vix ego dicar deus qui nolo mori peccato. sed
ut magis putetur et vivat: quam peccato suo
non recordabor amplius: sed cuncta sibi insulta et
vult. De oblatione Christi in cruce et ipsa i signa. De oblatione
Sicut ego meipsum expansio in cruce mea
bus et in me corpe pro peccatis tuis deo pro
sponte optulisti: ita ut nichil in me remaneret
quod non in sacrificium digne placationis transiret
ita debes et tu temetipsum in voluntate in obla
tione pura et sancta cotidie in missa cum omnibus
phylax et affectibus tuis quanto iustius vales offerre

Quod magis a te quero? Quod utro studeas mihi
magis signare? Quidam propter eorum das
nichil auctoritatis non quod datur tui sed te. Sed
tunc non sufficit tibi oibz habino pro me; ut
nec in platea ponit quod dedit te non oblato.
Offerte michi et dicitur pro deo; et erit acceptus
et oblatus. Ecce ego me totum optuli pro te
sed etiam corpus meum et sanguinem in altari
tuo non est. Et tuus meus permanens. Si autem
hoc corpus sterile non speret te ad voluntatem
tuam operaleis; non est plena oblatus; nec in
cognitum erit mihi nec unio. Ergo omnia opera tua
sed et dedit spontanea tui ipsius in manus
dei oblatus; si liber tate a seque vis et gratiam
et deo enim tui pauci illucati et liberi meus
efficiuntur; quod semper ex toto abneque nesciunt.
Sed si in secula mea; nisi quis in iudicio
erit omnibus; non pro meus esse discipulis. Tu
ergo si opus meus esse discipulus; offer
liberum michi cum oibz affectibus tuis. Quod nos
et oia nostra deo debet offerre et per oibz orat. *Exempli.*
Omnia tua sunt; que in celo sunt et in terra.
Sed desidero mentem tui in sponta
nea oblacione offerre; et tuam perpetue perma
nentem. Dne in simplicitate cordis mei offero

radipm tibi hodie in feruor fupplendi obsequi
et in sacrificiū ppetuū laudior. Sustine me tu
hac scilicet oblatione tui piosū corpus quā tibi ho
die in pntia angelorū insubili assistentia offer
tor ut sis pro me et p cuncto ppo tuo ī salute.
Dne offero tibi omnia pccā et delicta mea
que commisi corā te et scio angelis tuis a die
quo pntū peccatū potui usq; ad hōc. a hōc sup
placibili altari tuo: ut tui omnia pccā inuen
das et cōburnas igne caritatis tue. et deleas
vniuersas maculas peccatū meorū et cōsoletia
mea al si delicto cōmidea: et īsticias mō
tū tuā quā peccatū amisi. omnia mō plene
indulgeas: et ī osculū caritatis meae in seruior
dei assumendo. Quid possidē agē p pccā meis
nisi hūilitē ea gferendo et lamentando: et tuā
gratiam incessantē deprecando. Deprecor te
exaudi me propitius: ubi asto corā te deus meus.
Omnia pccā mea in maiore displicent: nolo
ea vniq; apertius ppetuare: sed q; eis dolebo et
dolebo qd in vixeo: parus penitentiā agē.
et q; posse satisfacē. Dimite mō deus dimi
te mō pccā mea ppter nomē scm̄ tuū: salua
āiam meā quā pioso sāguine tuo redemisti.
Ecce commisit me amē tue: et signo me ma
nib; tuis: age meū secundū bonitātē tuā

no secundū meā maliciā et iniquitāte. ¶ Offero
etiā tibi omnia bona mea quāuis valde pauca et
imperfecta: ut tu ea emendes et sacrifices: ut ea
grati habeas et accepta tibi facias: et sepe
ad meliora trahas: nec nō ad omnem ac lauda-
bile finē me pignū et iutile hominū onē p-
ducas. ¶ Offero quoque tibi omnia pia deside-
ria deuotioꝝ in natiuitates parentū. amicosq; fixa
in uisus sororū omniū q; curorū meorū. et eorū qm
michi uel alijs qm amorē tuū benefecerūt:
et qui orōnes et missas p se suis q; omibz
dici a me desiderauerūt et petierūt: siue i
carne adhuc uiuāt siue iā seculo defuncti sūt:
ut omēs sibi auxiliū grē tue. opē cōsolati-
onis. p̄tectionē a p̄iculo. liberationē a pe-
nis adueniēte sentiat: et ab omibz malis e-
repti. grās tibi magnificas leti p̄soluantur.

¶ Offero etiā p̄ces et hostias placidolē pro
illis specialem qm me in aliquo leserūt cōtra-
tulerūt aut occupauerūt. uel aliqd dāpnū
uel grauamē intulerūt: pro hijs quoz oibz
quos aliqui christianij cōturbauit quauis et
scandalizauit uerbis factis scient uel ignorā-
ter: ut nobis omibz p̄r indulgeas p̄cā m̄a
et mutuas offensiones. aufer. de cordibz
nris oēm suspiciōē indignationē irā et

disceptatione: et qđ potest calcare pedes:
et finā dilationē minue. exire imperē dō:
māy tuā poscentibz. da grām indigētibz:
et fac nos tales exire. ut finē digni grā
tua pfrui: et ad vitā pficiam. etnā an.

Hec fac cōis de finali nō d' i' l' m' y' d' a. vop d' l' i' c. p.
Requēti recurrendū ē ad fontē grē.
Et dīne mē: ad fontē bonitatis et co-
eius puritatis: quatin' a passionibz tuis
et viciis curari valeas: et conti vniuersas
ceprationes et fallacias dyaboli fortior atqz
vigilantior effici merearis. Imminuas sacis
fructū et i' mediū maior' in sacra colone
positū: et modo et occasione nūc fideles et
deuotos qñtū pualer retrahē et impedire.
Cū em quidā sacre coloni se apte dispo-
nūt: peiores sathane mīssiones patiuntur.
Ipse nēp sps. ut in iob scribit' uenit mē fili-
os dei: ut solita illos nequitia turbet autē sua
timidos nimis reddat et pplexos: quatin'
affrū eoz minuat uel fidem t'pugnando
auferat: si forte a' oīno colone i' l' m' y' d' a. au-
cē tempore accedant. Et nō est quicqz curā
dū de versutijs et fannisijs illius qñcūbz
curpibz et horridis: s; cūta fantasmata
in capite eius sūt i' r' e' q' uēda. Cōreptū d'
i' s' m' p' r: deridendus: nec apri i' n' s' t' u' s' ē

et g'motiones q'd suscitāt: sacra ē omniēda
cōs. Bepe enā īpedit mīnīa sollicitudo p
deuocōe habēda: et anxietas q'dā de t'p'f
sione faciēda. Age p'cōdū cōsiliū sapient.
et deponē anxietatē et scrupulū: quia g'r
am dei īpedit: et deuocionē mēis def
ruit. q'p'et aliqua vīa tui b'atō ī uel g'ul
tate. sacra ne dīmīttas cōiōnē: s'z vade cū
cūcō g'fitei: et cōs offēssiones alijs libet. īdūlgē
Si v'ō tu aliquē offēdidisti: v'niā hūmīl
p'care: et deī libent' īdūlgēbit tibi. Q' d'
p'dest dū tui dācō g'fessionē: aut sacra dīf
ferre cōiōnē. Expurgatē cū p'mis: expue
velorū venenū. festina accipe īmēdū: et
et s'cēas meli' q' si dū dīstulēs. Si hō
die p'pter istud dīmīttis, cras forsītā aliud
maius euēiet: et sic dū possēs a cōiōnē
īpediti: et magis tēptus fieri. Q'nācō
cūq' vales a p'mi g'uitare: t'ertū te expe
cias: q'a nichil īportat dū anxiā dū cō
f'fatione īnsire: et ob cōrdiana obstruēd
se a d'm's sequestrat. P'mmo plimū nocē
dū cōiōnē p'elare: nā et g'ue corpore cō
suevit īducē. q' d'olor q'dā tēpti: et dīff
dū moras g'fitei libet accipiat: et cōiō
nē sacra īdū dīff'ri cupiūt: nā d' ma'

lori sui custodia se dare tentant. Hec q̃
modica ciuitate? debile deuotione habet?
q̃ sacra cõione tã facili post-ponit. Quia se
h̃p ille? deo acceptus habet? qui sic uiuit
et i tali puitate q̃nam suã custodit? uicem
ei die cõitue parus? bñ affectatus off? si
ei licet. 2 sine nota agere posset. Si quis in
idã abstinet? hūilitatis aĩa aut legitia i
pediente causa? laudatus? de reuerentia
Si autē corporis obrepserit? semp̃ exaltat de
bet et facit qd̃ in se est? 2 dñs adeit? de se
rio suo p̃ bona uoluntate quã sp̃alr respicit?
Cũ uero legitime p̃dicus est? habebit semp̃
bona uoluntate? p̃m̃a intencionē cõicandi?
et sic nō carebit fructu sac̃m̃eti. p̃m̃a em̃
quibz deuorq̃ oī die? 2 oī hora ad sp̃uale
p̃p̃i cõione salubrit? 2 sine p̃hibicoe accē
de? et tñ certis diebz? 2 statuto tpe corp̃
sui i dēp̃rois cu affectuosa reuerētia sac̃
m̃entalr debz suscipe? et magis laude dī
et honore p̃tende? q̃ suã q̃solacionē q̃re.
Nam p̃tato misit? im̃m̃cat et nullibz
repar? q̃aēs incarnacois nō misit? passi
onēq̃ deuorē i colit? et i amor ei? accēdi?
Quia alio se nō p̃tati nisi iustare festo uel
q̃suetudine q̃pellente? semp̃ impotus circa
dñs q̃ se dñs in holocaustu offerit? quoniam

celebrare aut colat. Ad hoc in celebrando in-
mensa proprietas aut festinatio: sed servata bonum co-
munem modum cum quibusvis. Ad debere alijs
gratiam molestiam et redire: sed commune suam
viam sed in maiore institutione: et potius aliter
servare veritatem quam apud deum non vel affert. *ad hunc*
et coram per se spiritum unum per unum. *ad hunc*

O dulcissime dñe ihu quanta est dulcedo de
uote me recte epulans in quoniam tuo.
ubi et non alius cibum in aduicium apponitur.
nisi tu omnis dulcis es. sup oia desideria
cordis eius desiderabilis. Et in quod dulce
foret in pñcia tua ex ultimo affectu lacrimis su-
dei: et in qua magdalena pedes tuos lacrimis
irrigat. Et ubi est hec deuotio: ubi lacrima
in scapo cognosca effusio. Certe i conspectu
tuo. et scapo angelorum tuorum totum cor meum arde
debet: et ex gaudio fleat. habeo enim te i sa-
cramento ve pñcie: quibus aliena sunt ocula
tu. Nam in qua et dñia claudere te conspici. cui
hi mei ferre non possent: sed neque coram meo
i fulgore glie manifestare tue subsistit. In ho-
go imbecillitatem mee consilio: quod te subsistit
meto abscondis. habeo ve et scapo que an-
geli odorant in celo: sed ego adhuc i te in
fide: illo autem in spe et sine velamine. et o-
peretur gretum esse in hunc ne fidei et i ea am

Bulat donec aspiret dies et ne claudat
Vmbra figurarum mentis. Et ut venio quod
perfectus est. cessabit usus sacramentorum: quia
Beatus in gloria celesti. non eget medicinalibus sa-
cramentalibus: gaudet enim sine fine in patria
dei. facit ad faciem gloriam eius speculari: et
de claritate in claritate abyssalis deitatis transfor-
matur: gustat cibum dei cum semper sit ab ipso et manet
in amoris huius mirabilium. quare non fit cedam etiam
quod ab ipso spiritualiter solui. quia quod dicit dominus meus
apertus in sua gloria non vides: per nichil dico
quod in mundo conspicio et audio. Tunc enim
in deus: quod nulla me potest esse gloria. nulla cu-
rara querere: nisi tu deus meus quem desidero et na-
li contemplor. Sed non est hoc possibile duran-
te me in hac mortalitate: ideo opter ut me
ponam ad magnam paciam: et mentem in omni
desiderio tibi submitto. Nam et si tu deus quod
cum iam in regno celorum exultat: in fide et pa-
cencia magna dum viverem aduentum glorie tue expe-
ctabar. Quod illi crediderunt ego credo: quod illi
spemaverunt ego spero: quo illi puerunt. per
gratum tuum me nunc confido. Ambulabo in
te in fide exequis et fortitudo sanctorum: habebō
etiam libros sanctorum per solacio et vultu speculo: atque
per hec omnia. sanctissimi corporis tui per singularem
remedio et refugio. Duo namque michi natia

pmoria seruo in hac vita: sine quibz n̄ por-
tabilis foret ista miserabilis vita. In carce
corpo huij detentus. Daobz me egē facior: a-
bo scilicet et summe. Dediti itaqz m̄ infirmo
corpus sacra tuā ad refectiōē mēis et cor-
pis: et posuisti lucernā pedibz meis ubi
tū. Eme hys duobz bene dūē nō posse:
nā ubi dei sup aīa mee: et sacmētū tuū
paris vite. Hec possū eā dū mēse due-
hinc et inde in gaophylacio scē ecclie posi-
te. Una mēsa ē sacra altaris habēs panē san-
ctū id ē corpus popi p̄asū: aliud ē dīne legis
contīnens doctrīnā scām: erudies fidem
rectā. et firmis usqz ad innora uelamīs ube-
rū scā scōr pducens. Scripsit tibi dñs ihesu
lūc lucas etnē p doctrīnā sac mēsa: quā nobis
p seruos tuos pphetas et aplos. alios qz doc-
tores n̄stīstī. Grās tibi creator ac i dñs
cor homī. qm̄ ad declarandā totī mūdo cari-
tate tuā cenā p̄asti magnā in qua nō agnū
typicū. s; tuū scīssimū corp; et sanguīe ppo-
sūsti mādūcandū: lenificās omēs fideles cōui-
uio sacro. et calice inebriās salutari: in quo
sūt omēs delictē paradisi: et epulant nobis
āgeti sū. s; suauitate feliciore. Et q magis
et honorabile officīū sacerdotū: quibz dāt ē
dñm maiestatis ubis sacris iſecrue: labijs hī
duc. malibz tenē: ore ppo sumē: et ceteris n̄stīre.

Quod nūc debet esse illi in manu? Quod purum os quod
sanctum corpus. Quod immaculatum cor eius sacerdotis.
ad quod toties ingreditur auctor puritatis. Ex
ore sacerdotis nihil nisi sanctum nihil nisi ho-
nestum et utile prode debet ubi: qui tamen sepe
populi accipit sacramentum. Sauli enim simplices
et pudici: qui populi corpus solet inuenire. aga-
nus puer et in celum eleuare: que creatorem
celi solet gratificare. Dacodonez specialiter i
lege sancti dicitur. Quia estote: quoniam ego sanctus sum
dominus deus uester. Adiuuet nos gratia tua deus
omnipotens: ut qui officium sacerdotale suscepimus:
digne ac deuote tibi in omni puritate et conscientia bo-
na tibi famulari valeamus. Et si non possumus
in tanta innocentia dicere quiescere ut debemus: co-
cede nobis tamen digne plene mala que gessimus:
et in spiritu humilitatis ac bone voluntatis pro-
fiteo tibi feruentius de cetero deservire. Et mis-
erere dignetur se debeat humilitate pro propterea. Dax dila. e.
xij.

Ego sum puritatis amator: et daco iusticia-
tis. Ego cor purum quero: et ibi est locus
requiescentie mee. Para mihi cenaculum grande
stratum: et fiam apud te pastus cum discipulis
meis. Qui vis ut ueniam ad te. et maneam apud
te: expurga uetus fermentum: et munda cordis
tui humilitatem. Excluide totum periculum et omnem
vitiis tumultum: sicut magister passer solitarius
in recto: et cogita expositus tuos in amantudine

aiū tue. Quid nāq; amāo. suo dilectū amari dēp-
timū 2 pulcherrimū pānū locū: q; in hoc
cognoscit affectus suscipiens dilectū. Quid
si te nō posse satiffare hūc pācō ex mīro
tuo actōis: eadē si p integrū annū pāre te
et nichil aliud in mēte habēs. Quid ex sola pie-
tate et grā mea pmitteis ad mēsa mēa acce-
de: ac si mēdicus ad prēdiū vocaret diuicias.
et ille nichil aliud hēat ad retribuendū dñfi-
cis ei: nisi se hūiliando 2 ei ingratiando. fac
q; in te est 2 diligēt facitō: nō ex consuetudinē
nō ex ueritate: s; cū timore et reuerēcia. 2 uel
factu accipe corpū dilecti dñi dei tui dignādo ad
ce uenire. Ego sū qui vocauy. ego uissi fieri.
ego supplebo qd tibi deest: uel 2 suscipe me.
Cū grām deuocōis iduo grās age deo tuo:
nō quia dignus es: s; q; tuus misertus sū. Si
nō habes s; magis arduū reseruis: insiste o-
rōny. ingemisce et pulsa: nec desistas don-
māris micā aut guttū grē salūis accipe.
Tu mei indiges: nō ego tu indigeo. Nec tu
me sacrificā uenior: s; ego te sacrificā 2 meli-
orā uenior. Tu uenior ut ex me sacrificā 2
mā ueniaris: ut nouā grām recipias: et de
nouo ad emendationē accēdas. Nō p negli-
gere hāc grām: s; p pāra cū oī diligēcia

cor nū: et introdue. ad te dilem nū. Once
ter aut ut nō solū te ppare ad deuotionē
an corone: s; ut etiā. te sollicitē cōfines
ea post sāmēin pceptionē. Nec mior cus
todia post exigitur. q; delicta paco pū
nā bona postmodū custodia: optia uero
est paco ad maiore grām psequendā. Ex
eo quippe valde indispōitus q; id dicit: si
statū fuit nimis effusus ad exteriora solatia.
Cane a mltalogo: mane i seruet: i fructu
tuō pū em habes: que totū mūdū i aūfē
nō potest. Ego sū. cui te totū dāc debes:
ita ut iā ultra nō in te: s; in me absq; omī
sollicitudine uiuas. Et toto corde aia. deus.
a. b. i. in xpi vmonē i sacmēto affectat. p. d. d. p. d. c. p. m.

Oris michi deo dñe. ut i memā te solū
et agnam tibi totū cor meū: et fructu
te sicut dīdēat aia mea: et iā me nemo
despiciat. nec ulla creatā me moueat uel
respiciat: s; tu solus in loquāis et ego tibi
sicut solet dilectus ad dilem loqui: et amē
audire cōuincit. Hoc oro hoc dīdēat tibi to
tus vñar. et cor meū ab oībz creatis rebus
abstrahā: magis q; p sacra corone ac fre
quēte celebracionē celestia et etna sape dis
cam: Ach dñe deus. qñ ero tecū gñis ym
tus abfortunis mei q; totū abstrus. Tu m

me et ego in te: et sic nos per in omni mane gaudet.
De tu es dilectus meus electus ex multis: in quo co-
platur aie mea habitare omnibus diebus vite sue.
De tu pacificus meus: in quo pax summa et equi-
tas vera: ex quo labor et dolor et infirmitas in se-
cula tua es deus absconditus: et gaudium tuum non est
in hominibus: sed cum humilibus et simplicibus sermone tuus.
O quam suavis est dominus spiritus tuus: quam ut dulcedinem
tua in filios demonstrares: pax suavis de celo
descendente illos in se facit dignos. De non est alia
ratio cum gratia que habeat deos appropriare
sibi: sicut tu deus in deo unicus in se habes
quibus ob condignum solacium et cor erigendum in celum:
et totum ad edendum et fruendum. Que est enim alia
gens tam inclita sicut plebs christiana: aut que
sub celo tam dilecta ut anima delecta: ad quam
ingreditur deus ut pascat eam carne sua gloria.
O ineffabilis gratia: o admirabilis dignatio: o
amor inmensus homini singulariter in pensus. Sed quod
tribuat dominus per gratiam istam: per cultum tam eximium
non est aliud quam gratia donare quea: quod ut cor
meum deo meo totaliter tribuat. et in me gaudat.
Tunc exultabunt omnia interiora mea: cum ipse fuerit
intra deo anima mea. Tunc dicit in. Et tu vis esse
omnem. ego volo esse tecum. Et ego in deo illi. Dur-
pare dominus manet mecum: ego volo liber esse deum.
hoc est totum desiderium meum: ut cor meum in se vivat.

De amica deuotio pauidi desidio ad corp⁹ xⁱ. d^op^o xⁱ.
Omnⁱ magna mltitudo dulcedis tue dñe: p^{ma}
quā absq^{ue} disti timēbus te. Qñ iⁿ cordo^{re}
deuotio^{re} aliquo^{rum} ad sac^{ra}mentū tuū dñe cū max^{ima}
ima deuotione et affectu accedat: tūc sepi^{us}
in mēpō q^{uo} sudor et erubescit. q^{uo} ad altā^{re} tuū 2
sac^{ra}re colōmē mēsa^{re} tū tepide 2 frigide accedo: q^{uo}
ita ut aridus 2 sine affectione cordis maneat:
q^{uo} nō sū totali^{ter} accessus corā te deo meo. nec ita
vehemēt^{er} attractus 2 affectus sicut mlti deuoti
fuerūt: q^{uo} p^{er} nimio desideio gnuū omīe 2 sensibde
cordis amō^{re} a fletu se nō potuerūt g^{er}ere: s^{ed}
ore cordis 2 corp⁹ p^{er} ad te deū fontē dñū me^o
dullius inhiabat: suā esurē nō valētes ali^o
temperare nec faciat: nisi corp⁹ tuū cū oī locū
durare 2 spūa^{re} tū am^{ore} d^{omi}nⁱ accipisset. O v^{er}a
ad dēns fides corp⁹: p^{ro}babile existēs argumētū
sac^{ra}re p^{ri}nc^{ip}e tue. Ista em^o cognoscūt v^{er}aciter
dñū suū in fructuone p^{er}am^{is}: quoz cor tū valide
ardet: iⁿ eis de ihū abulāre cū eis. longe est a
me sepe talis affectus 2 deuotio: tā vehemēs
amor et ardor. Esto nō ap^{er}icus ihū bone dulcis
et benigne: et cōcede paup^{er} tuo mēdico: uel iⁿ
terdū modicū de cordiali affcū amoris tui in
sac^{ra} colōne sentire: ut fides mea magis colla^{te}
lescat. spes iⁿ bonitate tua p^{er}ficat: et caritas
semel p^{er} f^{er}e accesa et celeste mānā expta nūq^{uam}

desiderare per te. aut nra tua ead gratia de
fuerit. in pueris. et in spū alio dno cū de
no bñficiū nre nre nre nre nre nre nre nre
breu fieri tūc desidero tū specialitū deuotio
tuorū nō audeo. tū de grā tua illi magnū
inflammati desiderū desiderū habeo. oras
desideras omī talitū fieri. id est. nra nra nra
pūcipē me fieri. ac eo pūcipē pūcipē nra nra.
De nra deuotiois hūiliter et sup pūcipē abnegat.
Orgā instant querē desiderū petē
paciēt. et fiducialit expectat. gratia vici
pe. hūiliter pūcipē. studiose cū ea opad.
ac deo omī et modū supne vñficiōis donec
vetat committē. hūiliter pūcipē te debes cū
pūcipē aut nra nra deuotiois nra nra nra nra.
nō nra nra nra. nec iordū nra nra nra nra.
Dat sepe deus i vno breu monitō. qd lo
qū negat nra nra nra nra nra nra nra nra.
pūcipē orōis dū nra nra nra nra nra nra nra.
grā nra nra nra nra nra nra nra nra nra.
mo hō bñ portabile. pūcipē nra nra nra nra.
et hūiliter paciēt. expectanda et deuotiois nra.
nra. nra nra nra nra nra nra nra nra nra.
vel ead oculis tollit. modū nra nra nra nra.
grā nra nra nra nra nra nra nra nra nra.
nō pūcipē grā nra nra nra nra nra nra nra.

phibet. Et si hoc ipm magis auel grade
amoueis et videris hñt / erit qd pñat
ti. Stat nāqz uere deo ex toto corde tra
didit. nec hoc uel illud p tuo libitu seu
vello quesieris. sed integre te in ipō posu
eris: vñtū te tuernes: pacatū: qz ml
ua hñ sapiet et placebit: sicut bñplace
t dñe volutans. Quisqz go mteationē suā
simplici corde sursū ad deū leuauit: sep
ab oī tordīnato amōe seu displicētia au
libz rei create euacuauit: apertissimū gñe
papiende ac dignū deuotionis munū erit
Dat em dñs illi bñdictionē suā: ubi va
sa uacua tuerit. Et qñto pfectiūsimis qz
iūiciat: et magis sibi ipi p qñtū suū
mouit: tñco grā celerū uenit. copiosius
auget: et alius liberū cor eleuat. Tūc bñ
debet eo affluere. et mirabi et dilatabi
cor eius in ipō: qz manū dñi cū eo: et ipō
se posuit totalem manū eius usqz i scām
Ecce sic bñdicit hñ. q querit deū in toto
corde suo: nec in dñu accipit alim suū
hic in accipiendo sacra eucaristia. mag
nā pñeā dñe vñomē grām: qz nō
i spiat ad pñā deuotionē et qsolacionē:
sed sup oēm deuotionē et qsolacionē ad dei
glām et honorē. Et nūc nō uis p agnē
et ei qñs postulare debet

Odulassie atq; deo discipuli c. vbi.
Amantissie dñe que me deuote deside
suscepe tu sis infirmitate mea et mēta
tem qua pascor: in quāto malis 2 duris
iaceo: q̄ sepe sū gūatus tēptatus turbatus
et mēnatus. p̄o i medio ad te uero: p̄ con
solacione 2 subleuamēte te dēp̄cor. Ad oīa
sciēte loquor: cui manifesta sūt oīa mē
ora mea: 2 qm̄ solus p̄r me p̄fē ḡsolad
et adiuuā. Tu sis quibz hōmē indigeo
p̄ omibz: 2 q̄ paup̄ sū in vniuersis. Ecce sto
ante te paup̄ 2 nudus: grām postulas
māy xp̄oras. Refice esuriēte mediū
tū: accende frigiditatē meā igne amo
ris tui: illūna cecitatē meā clauire p̄fē
cie tue. Verre mē oīa crena i amantudinē:
dīa graua 2 graui i paciēcia: oīa in
fima 2 creata in xp̄m̄ 2 obliuione. Er
ge cor meū ad te i celū: et ne dimittas
me vagari sup̄ terram. Tu solus mē ex ho
iā dulcescis usq; in sēclm̄: q̄ tu solus cib
et potus meus. amor me 2 gaudiū meū:
dulcedo mea 2 comū bonū meū. Semā me
totali ex tua p̄mā accēdas ḡbures 2 i
te r̄s̄s̄ntes: ut vñ te ad efficiat spūs p̄
grām inuē vniōis: 2 liq̄facionē ardē
tis amoris. Ne paciēs me ieiunū et a

ridit a te iudicari: si opere meum misericordie:
sicut si quis opus eius cum suis mirabiliter
quid mirum si totus pro te ignescere: et in meipso
deficiere: cum tu sis ignis semp. in deo et in
deficiendo. amor cordis purificans et intellectus il-
luminans. **Q**uod autem amor et vellemus affectu suscipere
omni summa deuotione di. p. v. vox di. c. viii.
et audienti amor. cum te cordis affectu et fide
desiderio te de suscipe. quod ad me in se et deuote
personam in te de te desiderauerunt: quod tibi maxime
in se te te de te placuerunt: et in te de te de
uocione fuerunt. O deus meus amor et in te
cum bonum meum felicitas in mirabilis: cupio te
suscipe cum vehementissimo desiderio et dis-
missima inuenientia: quam aliquis scilicet unquam
habuit et sentire potuit. Et licet indignus sum
omnia illa sentimenta deuotionis habere: in officio
tibi contra cordis mei affectu: ac si omnia illa
cissima inflammata desideria sola habere. Et
et quicquid pro pro meo gaude et desiderare: hec
omnia tibi cum summa veritate et in meo fauore pro-
beo et offero nichil opto nisi in seruare: sed
me et omnia mea tibi sponte et libenter inmolare.
Dum deus meus creator meus et redemptor meus
cum tali affectu inuenientia laude et honore cum tali
gratitudine dignitate et amore. cum tali fide pie-
tate puritate te affectu hodie suscipe: sicut te
suscepisti et desiderasti cissima in tua gloria

saluatore meo qm̄ auctore p̄p̄t̄is et sibi me
 naco me m̄stacm̄ hūill̄ ac deuoc̄i p̄dicem̄
 auctu dñi fiat m̄ sc̄dū ubi tūc. Et p̄p̄t̄is
 auctu p̄p̄t̄is auctu excollem̄ p̄p̄t̄is p̄p̄t̄is
 tista t̄p̄t̄is auctu terribidus exultauit i gau
 dio sp̄s sc̄i dñi adque mat̄is clauderetur
 iusticiis: et postmodū curues inter hostes
 iusticiam valde se hūillans deuoc̄i et af
 fectu dicebat. oim̄is aut̄ sponsi q̄ staret ad
 dñi gaudio gaudet qm̄ uoc̄ sp̄s sc̄i: sic rego mag
 n̄s et sacris desideris opto i f̄lōnā: et tibi
 ex toto corde meipm̄ p̄sentat. unde et om̄ de
 uoc̄i cordū iusticiam. in dñis affectus.
 m̄t̄is expressus. ac sup̄t̄is iusticiam
 et celis visiones tibi offero et exhibeo cū oī
 bus v̄t̄is et laudibz ab oī creatū in celo et
 i t̄i celebratis et celebrādis p̄ me et oībz m̄
 i orōne qm̄dā: qm̄ ab oībz digne
 laudis: i p̄p̄t̄is gl̄ificis. Accipe vota
 mea dñe deuoc̄i et desideria infirme lau
 dādis ac m̄t̄is b̄ndictōis: que tibi p̄t̄is
 infirmitate ineffabilis magnitudinis tue iure
 debent. Hic tibi reddo et reddē desideria p̄p̄t̄is
 quos dñs et in om̄ia t̄p̄t̄is ad reddē
 dñi meā: gr̄as et laudes. om̄is celestes sp̄s
 et electos f̄d̄es tuos p̄d̄s et affectibz iustis et
 p̄p̄t̄is. laudente b̄ndicti p̄p̄t̄is et iustis

sem ac meliſſimū nomē tuū cū ſūma iubila-
cone et ardētī deuocōe magnificēt. Et q̄nd
q̄ iuenerit ac deuote aſſimū ſac̄mētū
tuū celebrat et plena fide rapuit. grām
et mām apud te inuenire meānt. et p̄ me
p̄dicte ſuppliat exorēt. Cū optata deuocōe
ac firmitate vntone portā fuerint. et bene cō-
ſolati ac munifice reſecti de ſac̄ meſſa celeſti
abceſſerit: nū paup̄is r̄cordi dignēt. i. vox dñi.

Et hō nō ſit au-
tor ſaricator
ſac̄mētū ſz iū-
lis imitator xpi
ſub dō r̄ſp̄ ſuū
ſuū fidei.

Oſeruatōe huius p̄fūdiſſimi ſac̄mētū:
ſi nō vis t̄ dubitacōis p̄fūdū ſubmigi. Et
ſaricator ē maieſtatis: oppmet a gloriā.
plus valet deus opari t̄ q̄ hō intelligē p̄.
dolēabilis pia t̄ hūilis mōſſio virtutis: pa-
te ſemp docet. t̄ p̄ ſanas pat̄ū ſenſatōis
ſtūdēs ambulat. Beata ſimplicitas. q̄ diffi-
ciles q̄ſtōnēt. Inquit vias: et plana ac fir-
ma p̄git ſemita mādatorū dei. Agula deu-
acōnē p̄diderūt: dū alacō ſaricā value-
rūt. fide a te exigūt et ſincera vita: non
altitudo intellētis neq̄ p̄fūdus m̄ſtiorū
dei. Si nō intelligis nec capis q̄ m̄ſra te
ſūt. quomō q̄phendes q̄ ſup̄ra te ſūt. Sub.
d̄. Geo t̄ hūilia ſenſū tuū fidei: et dabit
tibi ſcēne lūmē q̄ut tibi ſūt vñle ac nōr̄m
Quidā ḡuit tēptamētū de fide t̄ ſac̄mēto:
ſz nō eſt hoc p̄ſio īp̄uidū ſz ponū vñico.

Noli cum? noli disputare cum cogitationibus
tuis. nec ad immensas a diabolo dubitationes
vnde? sed crede iis dei crede scis. et 2 p.
pheta: et fugiet a te nequam inimicus. Bepe
intu pdest: qd' talia sustinet dei seruis
na infideles et peccatores no ceptat quos se
cure id possider: fideles aut' de magis va
riis modis ceptat et depar. Vge ergo cu
simplici et indubitata fide: et cu simpli
iuentia ad sacramentum accede: et qdquid i
telligere no vales deo oportere scire vni
mitte. no fallit te deus: fallit qui sibi ipi
minimū credit. dicitur deus cu sepius
falsas se huiusmodi: dat itellctm p multis a
perit sentu p multis mentibz: et abscondit
quibz curiosis et supbis. Hanc huana de
bilis est et falli potest: fides aut' uia falli
no potest. Omnis ratio et nalis inuestigatio
fide sequi debz: no pcedere nec i i i mge. Na
fides et amor ibi maxie pcellunt: et occurrunt
quodis i hoc passio et superexcellens fide
et opant. Deus enim et inmensus infinitaqz
potencie: facit magna et inestimabilia i celo
et in tra: nec e inuestigatio mirabilium opero
rum. Et talia esset opa dei ut facile ab huius
na homines caperent: no esset mirabilia nec ief
fabilia dicenda.

BRIMLEY BAPTIST DIVINITY SCHOOL
LIBRARY

Capitula libri sequentis.

- D**e interna xpi locutione ad aliam fidelē. .ij.
 Cor viciis mori loqui sine strepitu uiloz .ij.
 Cor uerba dei cum humilitate sunt audienda. et .iij.
 q mla ea non ponderat
 Cor i uitate et humilitate corā deo quādam ē .iij.
 Cor e mirabili effectu diuini amoris .v.
 Cor e probatione veri amatois .vi.
 Cor e occultanda grā sub humilitate custodia .viij.
 Cor e uili estimāde suū p̄ in oculis dei .viij.
 Cor oīa ad dñm sic ad finē vlti si referenda .ix.
 Cor spreto mūdo dulce ē seruire deo .x.
 Cor desideria cordis exāuanda sūt et moderanda .xi.
 Cor e iformacōe pacis et luctuē ad iustitiam xpi .xij.
 Cor e obia humilis subditi ad exēplū ihu x. .xiii.
 Cor e occultis di uicijs considerandis ne excolamus
 lamini i bonis.
 Cor uariū statū sit ac dicēdū i oī re desiderabili .xv.
 Cor verp solaciu in solo deo ē querēdū. .xvi.
 Cor oīs sollicitudo i deo statuēda sit .xvii.
 Cor tpales in seie ex p̄ cōmuni sūt fēnde .xviii.
 Cor e tolerācia inuicem et deo verp pacis p̄bet .xix.
 Cor e gressio p̄le ifinitatē et huius vite miseris .xx.
 Cor i deo sup oīa bona et bona r̄q̄fēcū ē. .xxi.

De recordacōe multipliciū beneficiōrū dñi
De quatuor magnā importūtibz patē
De cultuōe cuiusdā inq̄sicōis sup̄ alci
In quibz firma pax cordis et verus p̄fectus
tus consistit.

De emmētia libē mētis quā supplex ord
magis mētis q̄ lectio.

De p̄uat̄ amor a summo bono magis vltimū
Contra linguas obstreclatorū

Quali instare tribulacōe de iuocandus est
et b̄ndicendus

De dīno petēdo auri et fidēia r̄cupande

De neglū oīs creatū ut cūcor possit iueniri

De abnegacōe sui et abdicacōe oīs cupiditatē

De instabilitate cordis et de mētē finalit̄
ad deū habenda

De amāci sapit de sup̄ oīa et tōm̄bz.

De nō ē securitas a tēptacōe ī hac vita

Contra vana hominū iudicia

De pura et integra i signacōe sui ad op̄a
nēda cordis libertatē.

De bono igit̄ in extrinis et recursu ad dī
in p̄culis

De hō nō sit īportū in negotiis

Cor hō nichil bonū ex se habet & de nullo glo. al.
uari potest

De conceptu oīs regalis honoris xli.

Cor pap nō est ponenda in hominibz xlii.

Conti vanā et secularē scienciā xliii.

De nō adrahendo sibi res exiores xliiii.

Cor oibz nō ē credendū de facili lapsu iūtorū xlv.

De gfidētia iūdo hūda qm̄ insurgūt iūtorū ia vlti

Cor oīa gūa p̄ etna vita sūt tolerāda Scula xlvii.

De die et m̄tatē & huius vitę Agustius. xlviii.

De desiderio etne vitę et quāto sit certū vlti

nibz bona p̄missa

Coruati hō desolatus se debz i mal' di officio l.

Cor hūilibz iustendū est opibus cū deficiat l.

a summo

Cor hō nō reputet se consolacione dignū. li.

sed magis verberibz reum & n

Cor grā dei nō misceat cūna sapientibz lii.

De diuisis moribz nature et grē liii.

De corrupciōe nē et efficacia grē dīno li.

Cor nos ipōs abnegāe & p̄p̄m imitari de lvi.

boni per cruce.

Cor hō nō sit nimis dērecty quādo in aliqō lvi.

labium defectus

De aliorum rebus et oculis iudicis dei. huius
non scrutandis
Sic spes et fiducia in solo deo est figenda. huius

Incipit liber interne consolationis ..

De Interna xpi locutione ad animam fidelem. Cap. 7.

Ubi dicit quid loquatur in me dñs deus.

Hic autem que dñm in se loquente au-
dit: et de ore eius solaciois libum acci-
pit. Breves aures que venas dñm suscipi-
unt suscipiunt: et de mundi huius suscipi-

unt nihil adiciunt. Breves plane aures que non
voces foris sonant: sed interius auscultant veritatem
docentem. Breves oculi: qui exterioribus clausi. Interiori-
bus autem sunt aperti. Breves qui interna penetrant:
et ad capienda archana celestia. magis ac magis
per constantia exercitia se student preparare. Breves qui
deobacare gestiunt: et ab omni impedimento seculi se
exaltant. Radite hec anima mea: et claudite se-
cularitatis tue ostia: ut possis audire quid in te
loquatur dñs deus tuus. Hec dicit dilectus tuus. Ga-
lus tua ego sum: pax tua et vita tua. Serva
te apud me: et pacem tuam habes. Dimitte omnia
transitoria: que eterna. Quid sunt omnia qualia: nisi
seductoria. Et quid iuvant omnes creature: si
sunt a creatoris deserta. Omnes ergo abdicatores
creatori tuo te redde placatam ac fidelem: ut ve-
ram valeas apprehendere beatitudinem et veritatis
intus loquatur sine strepitu libere. Cap. 8.

Hic dicit dñs: quia audis servus tuus. Cap. 9.
Tuus sum ego: da mihi intellectum ut sciam te ipsum

in a tua. Infirma cor meū nō sūta oīs tui? flu
at ut res eloquū tuū. Dicebat olim filij isrl
ad moysen. Loquē tu nob' et uideam' : nō lo
quat' nobis dñs : ne forte moriam'. nō sic
dñe nō sic oro : s; magis cū samuele pphā
hūmīl ac desiderāter obsecro. Loquē dñe
quā audir' seruo tu' : nō loquat' m' moy
ses aut aliq; ex pphetis : s; tu potius loquē
dñe deus inspirator et illūator om̄ pphaz.
quia tu solus sine eis potes me pfrē ibue :
illū aut sine te nichil pficiet'. Possūt qdē
ūta sōnare : s; spm nō gferūt. p ulehu
dicit' : s; te tacere cor nō accēdūt. Iras tu
dūt : s; tu sensū apud. anxia pferūt : s;
tu r'feras intellm̄ signator. azadati edi
cūt : s; tu iuuas ad pficiendū. Viā osten
dūt : s; tu gfortas ad ābulandū. Illi fois
tācū agūt : s; tu corda istius et illūinas
illi exilio rigāt : s; tu fecūditate donas
illi clamat' iūbis : s; tu auditū intelligē
cia exibuis. Nō ergo loquat' m' moyses s;
tu dñe de' me' eterna uitas : ne forte mo
riar et sine fructu efficiar si fuer' tātū fois
amom' et int' nō accensus : ne sit m' ad

udicatu uerbu auditu et no factu. cognitu nec
amatu: creditu et no seruatu. loquit igitur de
qz audit seruatur: uerba em vite et ne scilicet.
loquit in ad quatuorqz ane mee consolatione et
ad tota vite mee emendatione: tibi aut ad laus
de et gloria et perpetuu honore. Et uerba dei cu
humilitate se audienti et p mlti ea no poterit. c. 11

Audi fili uerba mea uerba suauissima: oem
philoz et sapientiu huius mundi sciam ex
cedere. Uerba mea spūs et uita sūt: nec huius
no sensu pefanda. No sūt ad uana p placen
tia trahenda: sz in silentio audienda: et cu oī
humilitate atqz magno affectu suscipienda. Et
dixi. Bñus quē tu ei iudicis dñe: et de lege tua
docuisti eū. Ut mnges ei a diebz malis: et
no desolet in terra. Ego inq dñs docui aphas
ab initio et usqz nūc no cesso omibz loqui: sz
mlti ad uocē meā sūdi sūt et diui. Plures
mūdu libetū audire q dēu: facili sequi
carino sue appetitū: q dei bñplacitū. Pmū
tū mūdu tpalia et pua et seruū ei audire
magna: ego pūcto summa et etna: et torpesc
ūt mortalū corda. Quis tāta aurū mī m oī
bus sequit et obedi: sicut mūdo et dñs eius
seruit. Erubescē sydon aur mare Et si cui
san qris: audi qre. p modica pbedā longa

placuit. p. etia vita a multis vijs per semel
a tentenati. Vile p. cui querit. p. vno numm
onate m. d. n. turpi lingua. p. vana rez qua
p. m. sione die noctuq. fatigat. n. d. tmet. p.
p. p. p. d. o. z. p. bono m. comutabili. p. p. m. i. o. i. e. s. t.
mabili. p. s. u. m. o. h. o. n. o. r. e. et gl. a. m. i. m. i. a. b. i. l. i. v. e. l.
ad modum fatigat. p. i. g. r. i. t. a. t. i. Erubeste ergo
serue piger et q. r. u. l. o. s. e. p. i. l. l. i. p. a. c. i. o. r. e. s. i. n. e.
u. n. i. t. ad p. d. i. c. i. o. n. e. q. t. u. ad v. i. t. a. Gaudet
i. l. l. i. a. p. l. u. s. ad v. i. t. a. t. e. q. t. u. ad v. e. r. i. t. a. t. e. m.
Equide a spe sua n. d. n. u. q. frustrat. s. p. p.
m. i. s. s. i. o. m. e. a. n. e. i. e. m. f. a. l. l. a. t. i. n. e. c. q. f. i. d. e. n. t. e. m.
d. m. i. s. s. i. t. i. a. n. e. Q. d. p. m. i. s. i. d. a. b. o. q. d. d. i. p. i.
p. l. e. b. o. s. i. t. i. u. s. q. u. s. p. i. n. f. i. n. e. f. i. d. e. l. i. s. m. d. i. l. i. c. i. o. e.
m. e. a. q. u. i. s. p. m. a. s. e. r. i. t. Ego i. m. m. u. n. e. a. t. o. r. s. u.
o. m. n. i. b. o. n. o. r. u. m. et fortis p. b. a. t. o. r. o. m. n. i. b. d. e. u. o. r. u. m.
Scribe v. b. a. m. e. a. m. c. o. r. d. e. t. u. o. e. p. r. a. c. t. a. d. i. l. i.
g. e. n. t. e. r. u. n. t. o. m. m. t. p. e. r. e. p. r. a. u. o. i. s. v. a. l. d. e. n. e. c. e. s. s. a.
Q. d. n. o. m. t. e. l. l. i. g. i. s. t. u. l. e. g. i. s. c. o. g. n. o. s. c. e. o. m. d. i. e.
v. i. s. i. t. a. c. i. o. n. i. s. D. u. p. l. i. c. i. u. s. s. o. l. e. o. e. l. e. o. s. m. e. o. s. d. i. f. i.
t. u. e. r. e. p. r. a. u. o. n. e. s. a. l. u. t. z. et q. s. o. l. a. c. o. e. Et d. n. a. s.
l. o. n. e. s. e. i. s. l. e. g. o. c. o. n. d. i. e. v. n. a. i. n. e. p. a. d. a. e. o. r. a.
v. i. t. a. a. l. t. e. r. a. e. p. h. o. r. t. a. n. d. o. a. d. v. r. u. m. i. c. r. e. n. e. a. t. i.
Q. m. h. a. b. z. v. b. a. m. e. a. z. s. p. m. e. a. h. a. b. z. q. u. i. u. v.
v. i. t. e. e. n. m. n. e. u. s. s. i. m. o. d. i. s. m. m. m. m.

Oratio ad imploranda deus omne gratiam

Dne deus meus oia bona mea tu es. Et
quia ego sum ut audeam ad te loqui? Ego
sum pauper et servilis tuus et abiectus et immundus
multo pauperior et contemptibilior quam scio et dice
audeo. Memoro tui Dne: quia nihil sum virtutis
habeo: nihilque valeo. Tu solus bonus iustus
et sanctus: tu oia potes. oia postulas oia imple
solus potes. Tamen in lingua mea non inveni
rationem tuam. et imple cor meum gratia tua: quia
non vis esse vacua opera tua. Quomodo possu
me tolerare in hac misera vita? nisi me con
fortetur misericordia et gratia tua. Noli deinde faciem
tuam a me: noli visitationem tuam prolongare: non
a consolatione tua abstrahere: ne fiat anima
mea sicut terra sine aqua tibi. Dne doce me
facere voluntatem tuam: doce me coram te digne et
humiliter consistere: quia sapientia mea tu es qui in ver
itate me cognoscis: et cognovisti quando fieri
mundus et antequam natus essem in mundo. et in ve
ritate et humilitate coram deo gustavi et. **Ca. 1. 1.**
Ambula coram me in veritate: et in
simplicitate cordis tui quia me semper
cum ambulat coram me in veritate: tuabit ab
omni seculo malis: et vitam liberabit eum se

Satoribus et Detractionibus iniquorum. Si veritas
te liberauerit. Et liber eris. et non turbabis de re
me hominum iudicis. Dñe vero est. Sicut dicitur. una
quoque mecum fiat. Veritas tua me doceat. ipsa
me custodiat. et usque ad salutarem finem conser
uet. Ipsa me liberet ab omni afflictione mala et
inordinata dilectione. et ambulabo rectum in magni
cordis libertate. Ego te docebo aliter veritas
que recta sunt et placita coram me. Cogita pec
cata tua cum displicentia magna et merore.
et nunquam imputes te aliqui et propter opera bona.
Si uenit peccator et erit multis passionibus obnox
ius et implicatus. Ex te spero ad nihil redire.
cito labeis. cito vincis. cito turbabis. cito
dissolueis. Non habes quicquam dum possis glo
riari. sed multa unde te debeas humiliare. quia
multo infirmior es quam uales ostendere. Tunc
magnum tibi videatur ex omnibus que agis. Nil
grande nil praeiosum et admirabile. nil im
portanter appareat dignum. nil altum nil vere
laudabile et desiderabile. nisi quod etiam est.
Placiat tibi super omnia eterna veritas. displice
at tibi semper tua maxima uilitas. Nil sic
timeas sic vitupes et fugias. sicut uicia
et peccata tua. quia magis displicere debet quam queri

libet vero sapiā. Quidā nō sīcē corā me
ābulāt: s; quādā curiositate 2 arogācia-
ducti volūt secreta mea scire 2 alia dei intelli-
gē: se 2 suā salutē negligentes. H; h; sepe in
magnas tēptacōnes 2 pccā pp̄ suā supbiā 2
curiositatē me eis adūsātē labūt. Time uēdi-
as dei: expauesce nrā oīpōtētis. noli at dis-
cutē opā altissimī: s; tuas nq̄tates pscrutāē
in q̄ntis deliquisti: 2 qm̄ multa bona neglex-
isti. Quidā solū porcat suā deuocionē in li-
bus: quidā in ymagibz: quidā aut in signis
op̄atibz 2 figuris. Quidā habēt me modē:
modicū est i corde. Sūt alij qm̄ intellectū
illudat 2 affcū purgat ad etiā sp̄ āhēlat.
De tremis grauius audiūt. nēscitibz nō dōle-
t: i feruūt: et h; sentiūt quid sp̄s pccā-
tōis loquit in eis: qz docet eos tēna desp̄-
cē. 2 amācē celestia: mūdū negligē. 2 celū to-
tā die ac noctē desiderācē. De mirabili effec-

B tu dñi amoris. Cap. quartū.
Benedico te p̄ celestis p̄ dñi mei ihu-
xp̄i: quia mei paup̄is dignat⁹ es iordari.
O p̄ m̄ ar̄p et de tota cōsolacōis grāo tibi.
qm̄ me idignū oī cōsolacōe qm̄ tua feceras cō-
solacōē. Bndico te semp et glorifico cū dñgēi

to filiatione & spū scō pcedit: in scā seculorū
Spa dñe deus amator scā me. cū tu venie
in cor meū: opultrabūti oīa vīnora mea. Tu
es glōria mea: et opultratio cordis mei. Tu
spes mea et refūtiū meū: in die tribulacionis
meae. Sed quia adhuc deb. hō sū in amorē et ī
pfectus in iūuē: ideo habes hūc d te qforas
et qsolui. pcedā visita me sepius: et istius
in saplīmō scā: libera me a passionibz malis:
et sana cor meū ab omībz affcōnibz torde
natis: ut in mō sōnari et bñ purgari apē
efficiat ad amādū: foras ad paciendū. stabili
tis ad pseuerandū. Magna res est amor: mag
nū omō bonū. qd solū leue facit oē onerōsū:
et ferre cōstit oē ineqle. Nā omō sine onere
portat: et omē am rā dulce ac sanctū effi
cit. Amor ihesu nobilis ad magna quāda
impellit: et ad desideria sp p fīora exatib.
Amor vult ēē sursū: nec ullis īfīmīs rebz
retinēi. Amor vult ēē liber: et ab oī mīda
na affectione alienū: ne min⁹ eius pcedi
at aspectus: ne p aliq cōmodū tēpale īpli
caciones sustineat: aut p icōmodū succubū
Pūchil dulcē? & amorē: nichil forcē? nichil
altius nichil lacus: nichil iocūdus nichil
plēn⁹ nec meli⁹ in celo et in tūq aōz qd

natus ē. nec p̄t nisi in dō sup oīa cūta q̄scē.
Amās volui auris et lenit: liber ē et nō
p̄ner. Dat oīa p̄ oīmbz: et habz oīa m̄oi
bus: q̄ in vno sumo sup oīa quiescat. ex q̄
oīe bonū fluit 2 p̄cedit. Nō respicit ad
dona: s̄ ad donāre se cōiūct sup oīa bona
Amor modū se p̄e nescit: s̄ sup oēm modū
foruescit. Amor oī nō sentit: labōes nō
p̄putat. plus affectat q̄ valet: de īpossibi
litate nō causat: q̄ cūda sibi posse 2 licere
arbitrat. Vult igr̄ ad oīa: et m̄lia p̄olet
et effectū m̄cipar: ubi nō amās deficit et
iacet. Amor vigilat 2 dormiēs nō dormitat:
fangat nō lassatur. artatus nō aruit. cer
ritus nō quibat: s̄ sicut vīuax flāma et
ardēs facula sursum erūpit se aureq̄ p̄tēsit
Si quis amat. nouit quid hec vox clamet.
Magis clamor in auribz dei ē. ip̄e ardens
affēs aīe. que dicit. Deus meus amor me.
tu totus me. et ego, tuus. Dilata me in a
more: ut discā maiori cordis ore degustāre
q̄ sicut sit amare: et in amorē h̄q̄ fieri 2 na
tere. Teneat amorē vādet sup me p̄ m̄mo
fatu et stupore. Dāme amoris carū. seq̄r
in dīctū meū in alīū: deficiat ī laudē tūā

mea iubilans. ex amore. Amem te plus q̃
me. nec me nisi p̃r te. et om̃es in te q̃ uē
amāte te: sicut iubet lex amoris lucas ex te
Est amor velocis sincerus pius iocundus et a
menus. Fortis patiens fidelis. prudens longa
nimis vnilis. et seipm̃ nūq̃ querēs. Vbi
em̃ seipm̃ aliquis q̃rit: ibi ad amorē cadit
Est amor circūspectus humilis et rectus. nō
mollior nō leuis nec vānis itendīs rebz: so
berius castus stabilis quētiū et in cūctis se
sibus custodit. Est amor subiectus et obo
diens placis: sibi vils et despectus. deo deuotus
et grātificus: fidens et sperans semp̃ in eo
7° eadē cū sibi sapit deus: q̃ sine dolore nō vi
uit in amorē. Qui nō est patiens om̃ia paci
et ad vultatē stare dilecti: nō est dignus
amator appellari. Propter amātem om̃ia
dura et amara p̃r dilectū libent̃ āplecti
nec ob contraria accidētia ab eo deflecti
De probacōe veri amatoris Caplm̃ septū
Ali nō eo adhuc fortis et prudens amā
tor. Quare dñe: Quia p̃r modicū
gravietatē defias a ceptis: et nimis aui
desolatiōē queris. Fortis amator stat
in temptatiōibz: nec callidis credit p̃suasi
ōibz inimici. Sicat ei in p̃spere placet

ita nec ī adūsis displiceo. Prudens amator
nō tam donū amatis cōsiderat: q̄ dāns amo-
rem. Affectū potius accendit q̄ censū: et inf-
dilēm omnia data ponit. Nobilis amator
nō quiescat in dono: s; in me sup de donū.
Non est ideo totū p̄dicū si q̄zīm? bene de
me uel de scō meis sentis q̄ velle. Affectus
ille bonus et dulcis quē mēdū percipis: effectus
grē p̄ntis est. et quidā p̄gnus p̄ile celestis
Suy quo nō minū intendū: qz vadio et ve-
nit. Certae aut adūsus mādētes malos
motus aī. suggestionē qz sp̄ne diaboli: īfig-
ne est iūctis et magni meriti. Non gō te
quibet aliene fatasie: de q̄cūq; māria īges-
te. forte serua p̄positū: et mētionē rectā
ad deū. Nec ē illusio qz aliqñ mēcessū p̄-
to rapeis: et statū ad solitas īp̄cias cordis
redire. Illas em iūte magis patris q̄ agl:
et q̄dm displicet et ī mēis: mēitū est et
nō p̄diao. Scito qz aliquis īmici om̄i mī-
tū impedire dēsiderū tuū in bono. et ab-
ōi deuoto exercitio euacuare: a scō p̄cultu-
a pia passionis mee mēoria. a p̄dō utili
īcordacōe a p̄prij cordis custodia: et a firmo
p̄posito p̄ficiendi in iūte. q̄ltas malas co-
p̄licz

guntōnes mgetr. ut redā tibi hūat: horro-
re: uti ab orōne tuore et sacra lāone. Dis-
phitet sibi hūilis ofessio. et si posset a cor-
one cessare faceret. Non credas ei neq; ac-
res illū: licet sepius tibi deceptōis trac-
teit laqueos. Sibi ipuita: cū mala tferro
et imūda. Dicit illi. vade imūde spūo.
erubescet mfer: ualde imūduo es tu q; ca-
lia mferis auribz meis. Discede a me se-
ductor pessie: nō habebis t me pte ullam:
si ihūs meū eū rāp bellator fortis. et tu-
stus ofusus. exalo mori: et oēm penā sub-
ire: q; tibi oferrare. Tace et obmutesce:
nō audia te āplius: licet plures mualis
molestias. Dnō illūatio mea et salū mea:
quē timebo: Si ofistat ad ūsus me castra:
nō timebit cor meū. Dnō adiutor me: et
redēptor me. Certa rāp miles bon: et
si interdū ex fragilitate corruis. resinne
vires fortiores poribz ofidēs de āpliori
grā mea: et mltū pēuē a vana gplacē-
da et supbia. Hic hoc mltū in errore du-
cūt: et in certatē pene icurabile qm la-
būtur. Si tibi t cautela et ppetua hūili-
tate iuina hēs supboz de se stulte psumēcū.

De oculatada grā sub hūilitatē custodia. Ca. lxxi.

Illi. vñlas ē tibi 2 securus deuocōis grā.
Abconde nec in aliu te efferre nec mit
tū inde loqui negligētū ponderāe. s; magis
temperam despicere. et tāq; indigno datū ti
me. Non ē hūic affectiō tenax. iherēdū.
que citū pōt mutari in cōtrariū. Cogita i g
cia. q; miser 2 inopē de soles sine grā. nec
ē in eo tū spūalis vice pfectus. cū consolacōis
habuēs grām. s; cū hūilit 2 abnegate pati
ent. p talis ē subtractiōē ita q; tūc ab
omni studio nō torpeas. nec iniqua opa
tua ex vsu faciēda. omo dilabi pmissas. s;
sicut melius potius 2 intellegere libent. qd in
te ē fūas. nec ppter ariditātē seu amplexitatem
mēis quā sentis te totalitē negligas. Aquili
em sūt. q; cū nō bñ eis successerūt. statū ipa
tientes fuit aut desides. Non enī semp est
in pte hoīs via eius. sed dei est dare 2 cō
solari qñ vult et qñ vult et cui vult. si
cut sibi placuit et nō ampli. Quidā in
cauti ppter deuocōis grām se ppos destruxerūt.
quia plus agere voluerūt q; potuerūt. nō pē
sares sue puitatis mēsurā. s; magis cordis
affectū sequētes q; rōnis iudiciū. Et quā

maiora p̄p̄serunt q̄ deo placitū fuit: idcirco
grām aco p̄diderūt. Facti sūt iopes & filii
relictī: qm̄ in celū posuerūt m̄dū sibi: ut
hūiliari et depauperari discāt nō in alio
suis volāe: s̄ sub p̄mis meis sperāe. Qm̄
adhuc non sūt et imperiti in viā dñi: n̄ con
silio discretorū se regūt. Facili possūt deci
pi et elidi. Qz si sū sentire magis se qm̄
q̄ aliis experiri nūc iuvenē credē volūt:
erit eis p̄iculosus exitus: si tñ reverti a p̄o
ceptū noluerit. Hanc sibi p̄is sapiētes:
ab alijs regi hūili pacūt. Melius ē sape
modicū cū hūilitate et p̄ua ielligēcia: q̄
magis sūāz thesauri cū vana cōplacēcia
melius ē tibi m̄ habē: q̄ mltū vnde pos
ses sup̄bire. Nō satis discrete agit: qm̄ se
totū leticie tradit: obliuiscēs pristinae mo
rie sue et casti timoris dñi: q̄ timet grāciā
oblato amittē. Nec etiā satis vtriose sap̄:
qm̄ tpe adificatis & auis q̄ fuitatis nimis
desp̄ate se gerit: et min⁹ fidēt de me q̄
op̄et i cogitat ac sentit. Qm̄ tpe pacis m̄
m̄is secur⁹ ēē voluit: sepe tpe belli nimis
dērect⁹ & formidolos⁹ i p̄et. Et scies sem
p̄ hūilis & modicus in te p̄manē: nec non
sp̄m̄ tuū bñ moderatē et regē: nō incedēs

am cito in periculum et offensam. Cōsalū ba-
mū est: ut feruore spū concepto: meditare q̄
futuro sit abcedere hūc. Quid dū contigerit.
recogita et deinde tuce posse rueri: quā
ad cautela tibi. nō autē ad glāriā aā tempus
subtrahi. Utilior ē sepe talis p̄batio: q̄
si se p̄p̄a p̄ tua habēs volūtate. nā meita
nō sūt ex hoc existimāda: si q̄ plures vifi-
ones a q̄ solacōnes hēat: uel si potius sit in
scripturis. aut in alioi ponatur gradu. s̄
si uera fuit hūilitate fūdatus 2 dīnā cal-
tate impletus: si dei honorē pure 2 integre
semp querat: si semper nihil impuret. et in
uēritate despiciat: atq; ab alijs etiā despici
et hūiliari magis gaudeat q̄ honorari.
De vili estimātiōe summi iocul' dei. Ca. viij.

Liquar ad dñm meū: cū sim pulvis 2
cinis. Si me āplius inq̄taueris: ecce
in stas gēra me. 2 dicūc testimoniū vērū in q̄tal-
tes mee: nec possū contradicē. Si alitē me in-
tificauis. et ad nihilū redēgeris: et ab oī p̄p̄a
inuitatōe defeceris. atq; sicut in pulueris factus
eris in p̄p̄ia grā tua ex vicina cordi meo
hūc tua: et omnis estimatio q̄nūciatq; nō
nā i velle nichil eicari mee subiretq; et cū

quibz mecum. Ibi ostendis me m. quid sit
 quid finis et quid deueni. qz melius sit et nesciam
 Si mihi relinquitur: ecce nichil et tota mis-
 eritas. Si aut subito me respexeris: statim
 fortis effector: et nouo impleor gaudio. Et
 non valde. qz sic repere subleuior et tam be-
 nigne a te complector: qui aprio pondere sp-
 ad yma fevor. Facit hoc amor tuus gra-
 tis pueniens me. et tam misis subueniens ne-
 cessitatibus: a grauioribus quoz custodires me pe-
 riculis: et sumis ut uis dicam eripies malis.
 Me siquidem male amando me pdis: et te
 sola querendo et pure amando me et te p-
 ueni: atqz ex amore pfundius ad nichilum me
 redegi. Quia tu dulcissime facis meum salu me-
 tum: et super id quod audio sperare uel ingire.
 Benedicis sis deus meus: qz licet ego omnibus
 bonis sum indignus: tua tamen nobilitas et in-
 nitus bonitas nunquam cessas benefacere etiam in-
 gratis et longe a te ausis. Commite nos
 ad te: ut sine gratia humiles et deuoti: quia
 salus nostra tu es. virtus et fortitudo nostra.
 Et omnia ad deum sic ad finem ultimum se referenda.

148
Ego deo esse finis tuus Cap. IV. or
 supremus equalitatis: si de deo fideas esse

beatus. Et has meditationes purificabit affectus
tuus: sepius ad seipsum et ad creaturas male in-
curualis. Nam si teipsum in aliquo quibus: sta-
tim in te deficias et auertas. Omnia quae ad me
principaliter referas: quod ego sum qui omnia dedi.
Sic singula considera sicut ex summo bono
in mundum: et ideo ad me tamquam ad suam origi-
nem cuncta sunt reducenda. Ex me pusillius et
magis: pauper: diues. tamquam ex fonte vi-
uo aqua hauriunt vitam: et qui in spon-
te et libere deseruiunt: gratiam pro gratia accipient.
Qui autem extra me voluit gloriari. vel in
aliquo privato bono delectari: non stabili-
bitur in vero gaudio. neque in corde suo dilatabitur:
sed multipliciter impedietur et agustabitur.
Nichil ergo tibi de bono ascribere debes:
nec alicuius hominis virtutem attribuas: sed totum da
deo: sine quo nichil habet homo. Ego totum
dedi: ego totum re habere volo: et cum magna
distinctione gratias actiones requiro. Hec est
veritas: qua fugatur glorie vanitas. Et
si intravit celestis gratia et vera caritas: non
erit aliqua invidia. nec contractio cordis. ne-
que privatus amor occupabit. Vincit enim omnia
divina caritas: et dilatat omnes animae vires.

Et rē sapio in me solo gaudebis. in me solo
spasio: & nemo penitus nisi solus deus: qui
est sup omnia laudandus & omibz bndicendus
in spacio mudo datus ē laudare deo. & apud

Non crep loquar dñe & nō silebo: & p
dñm in amabz dei mei. dñm mei & ius
mei: qui est in exalto & q mag altitudo
dulcedinis tpe dñe: quā abscondisti in secretis tē.
Sed quid es amantibz: quid cor corā & feruē
tibz. Et ineffabilis dulcedo cōtēplacōis tūe
quā sanguis amantibz te. In hoc maxie ostē
dis dulcedine caritati tue qd cū nō esse fecisti
me: & cū ex tēre lōge a te. iduisti me ut ser
uīre tibi: et pcepisti ut diligā te. O fons
amoris ppetui. Quid dicā de te: & quomō
poreō tui obliuisci: q in ei dignatus es vcor
dari. eā postq in gradui & perij. & sensu
ultra oēm spem miam cū seruo tuo: et ul
tra oīm meritū grām & amicitia exhibu
isti. Quid retribuā tibi p grā istā: non
enī omibz datum est. ut omnibus abdica
tis seculo iuuicent: & monasticā vitā assu
mat. Nūquid magnū ē ut tibi seruā. au
tō creatura seruire teneat: nō magnū
enī videri debz seruire tibi: & hoc pacius

magnum mi ex mirabilis apparere: quia tu glorie
re indignum dignatus es fieri: ut ego a di
lecto seruo tuus adunae. Ecce ora tua sunt:
que habeo a vnde tibi seruis. Ecce ipse dice
nisa tu magis nō serue q̄ ego tibi. Ecce calu
et tui q̄ in misteriu hoīs creasti p̄p̄o sūa: q̄
facili corde q̄cuq̄ madaſti. Et hoc parit
est: q̄ et cā angelos in misteriu hoīs ordiaſ
ti. Irupendit aut̄ hec omnia. q̄ turpe hoī
seruire dignatus es: et temp̄m datur q̄ ei q̄
miſiſti. Quid dabo tibi p̄ omibz istis mili
bus bonis: vtnā poſſam tibi seruire cūq̄
diebz vite mee. Vtnā uel vno die dignū
seruiū exhibē ſufficere. Vere tu es dig
nus et ſeruius: et honore a laude etia.
Vē dñs meus es. et ego paup̄ ſerui tuus:
q̄ tibi vniūz teneor tibi seruire: nec ūq̄
in laudibz eius faſtidire. Et volo ſic deſi
dero: q̄ q̄ nō deest: tu dignis ſuppleā mag
nū honor magna gloria tibi seruire: a oīa
ap̄ te grēpnē. Habetū em̄ grām magnā:
q̄ ſponte ſe ſubiecū tūc ſciſſe ſuū
Imitēnt ſuauiſſimā ſp̄s ſc̄i q̄ ſolacō:
q̄ p̄ amor tuo oem̄ carnalē abieciū de
litionē. Coſequet̄ magnā mēy libitē:

q̄ autē p̄ noīe tuo ingrediū r̄ via : et oem
mūdā nā negligētia cū. O grata et io
cūda dū seruī. qua hō veracis efficiō lib
et sōis. O sacer status i ligiosi famularq̄
q̄ hōiem āgelis reddidit eq̄le. deo placabi
le. demōibz terribile. et cūctis fidelibz
qm̄dabile. O amplectendū et sp̄ op̄an
dū seruū. quo sumū p̄mēru bonū. et
gaudiū acquirit sine fine māsū. Et
desideria cordis exāanda sūt et moderāda. Et

Hic oportet te adhuc mltā addiscē. xj.
que necdū bene didicisti. Que sūt hęc
Dñe. Vñ desiderū tuū ponas totali se
cūdū bñplacitū meū. et tuipm̄i amator
nō sis. s; mee volūtaris cupidus emulador.
Desideria te sepe accēdūt et vehemēter i
pellūt. s; q̄sidera an p̄p̄t honorā meū an
p̄p̄t tū q̄modū magis moueas. Si ego
sū in causa : bñ grātus eis quomōcūq̄.
ead māis. Si autē de p̄p̄o q̄sū aliq̄ latet.
ecce hoc ē q̄d te ipe dicit et quātū. Cūq̄
ne nimis imitāis sup̄ desiderio p̄concep
to me nō q̄sulco in te forte postea peccata
displiceat. q̄d p̄mo placuit et q̄ p̄ melio
re zelasti. Non em̄ oīs affectio q̄ videt

Bona statim e sequenda? s; neq; eis gravia e-
fectio ad pium fugienda. Expedio mēdū i-
frenacōe vni eadē m bono studio z deside-
rio: ne p īpōrtūitate mēis distractione
mēis: ne alijs p indisiplinacōne san-
dalū generis: uel etiā p resistēciā alioz sō-
to turbis et corrūto. Inuēdū uero hūz
violencia vni et virili appetitū sēricio
grauē: nec aditē quod velis curū et qd
nō vult: s; hoc magis satagē. ut subiec-
ta sit etiā nobis spū. Et tū dū debz castigari
et cogi seruiri subesse. donec parā sit ad
etiā paucos qz gremiū discat et simplici
abz delictū: nec qd aliq; igne nō misit.
De iformacōe pacis z lūctūm ad ius gūpicio

Omne delo ut videt. pacia ē Carū pū.
M valde nōria: mltā enī m hac vna
acutū gravia. Nā qualis aūz orditū
de pace mea: nō pti eē sine bello z doloz
vni mea. Ita ē fili. S; volo te nō tale
grē pacē que tēptacōibz carcat a cora-
ria nō fēciat: s; tūc etiā est mae te pacē
iuomisse: cū fuis varijs tribulacōibz exorta-
tus. et m mēis gravierantibz pbari. Et
dixis te nō posse multa pati: qmā tūc

sustineb' igit' purgatorij. De duobz malis
m' est s' eligendū. p' g' etia futu suppli
cia possis euade: mala p'ncipia studeas p' deo
equim' tolerare. An putas q' hoies scli hui'
inquit uel p'p'o p'ncipat? Nec hoc inuenies: e-
cia si delicatissios q'sieris. Sed habet inq's
intra deliciaones et p'p'as sequit' voluta-
tes: idioq' p'p'o p'ncipat suas ebullaciones
Esto ita sit: ut habeat q'q' voluerit. Et q'
dū putas durabit? Ecce q'admo' firm' defi-
ciet: habundante in secl'o et nulla ei' r'cordaco
p'ncip' gaudior'. Sed et cū adhuc viuūt. nō
sine amaritudine et odio ac timore in eis quies-
cūt. Ex eadē nāq' re vnde sibi deliciaone
gapiūt: inde doloris pena frap't' recipiūt
Iuste illis fit. ut q' mordiat deliciaone q'
vult et sequit': nō sine g'fusione et amaritudi-
ne eas expleat. Q' q'm breues. q' falsae. q' i-
ordinate et turpes om'es sūt. Derūp't' p'p'e
ebrietate et' caritate nō intelligūt: s'z helu-
mūta aialia p'p'i modicu' corruptibilis vici
delicamentū morte aīe m'currit. Tu ergo
fili post gaudia tua nō eas: et a volūta-
te tua auerte. Delicare in d'nō: et dabit tibi
petitiones cordis tui. Item si beati' vis de

lūm et habūdāciā a me ꝑsolā: ecce in con-
tēptu om̄i mūdāciōis et in abāsiōe om̄i i-
fīmāciōis delatāciōis erit bñdāciō tua: et copi-
osa tibi reddet ꝑsolāciō. Et quāto te pl⁹ ab
ōi creaturā ꝑsolāciō subtrahet: tāto in
me suauiores et potētiōres ꝑsolāciōes inue-
nies. Et p̄mo nō sine quadā tristitia et la-
bore certānis ad has ꝑtinges. Obsistet
soluta ꝑsuetudo: s; meliori ꝑsuetudinē deū
cēt. Reminurabit caro: s; feruorē spiritus
frenabit. Instigabit et exacerbat te ser-
pens aī quī: s; orōne fugabit: insup et la-
bore uali adit et magnū obstruēt. De
obīa hūilis subdit ad exēplū ih̄u x̄. C. xiiij.

Egli. Qui se subnuhē mūt ab obīa: ꝑp̄e
se subtrahit a grā. Et qui q̄rit habere
ꝑuātū: amittit cōiā. Qui nō libent et spō-
te suo supiori se subdit: signū ē q̄ cōiō su-
a necdū ꝑfecte sibi obedit: s; sepe iꝑcalatrat
et iꝑmūrat. Disce q̄ celerit supiori tuo
te submittē: si carnē ꝑpūā optas subiū-
gare. Cui nāq; extior vincit iꝑmīci⁹. Si
mīor homo nō fuit decastrat⁹. mō ē mo-
lestior et perior aīe hostis: q̄ cū ꝑtibi nō
bene ꝑcordans spū. Optet oīmo verū

et affluere duntaxat accepti si in iudicio
usque carnis et sanguinis. etiam adhuc in
mundo iudicare te diligas: propterea te re
signa aliorum voluntati creptis. Et quod
magnum. si tu qui pulvis es et nihil pones
de te habi subditis? quoniam ego omnipotens altissimus
et aucta creatura ex nihilo me habi propter te huius
mili subiecti. Facti sunt omnes quilibet et
isim? iustitia superbia mea humiliter vince
res. discere obtemperare pulvis? discere te huius
haec ira et timor: et sub omni potestate laurua
re. Discere voluntates tuas frange: et ad oem
subiectionem te dabo. Et prodesse poterit me
paucis timore in te vivit: si ita subiecti
vultu te exhorto: ut omnes super te abbas pos
sint. et si quis placere sicut gaudet. et dicit
des haec iuste queri. quid scias? potest vocis
gradus exprobrantibus tibi? quod ipse deus of
fendit. et in infernum misit. et perierit. Et
perierit tibi oculum me? et paucis sunt alia tua
in conspectu meo: ut cognoscas dilectionem meam
et gratiam semper habere meo corpore? et
eo ad uera subiectionem et humilitatem te huius
te dabo: paucis quod propter te ferre. et
gaudere. et subiectionem ne exollam: in bonis. et xpo
iudicis

Non desis me iudicare dñe. et tunc de
 ueniet qd dñs oia ossa mea: et apparet
 aia mea. Et oia dñm et qd dñs iudica
 ab eo sicut iudex in gl'ia sua. Et magis
 repperisti prauitatem meam: peccata: qd nō
 de me: et ceciderunt stelle de celo: et ego pud
 us qd p'mmo. et dñs opa videbant lau
 dabilia ordinant ad dñm: et qd omidebat
 panem angelis: et dñs sicut delectat porcos.
 Nulla ep'g' scias si p'mm' aia dñs sub
 has: nulla p'p' sapia: si a uia dñs: nulla
 aia fortitudo: si q' uia dñs: nulla
 la secum castitas: si ea nō p'p'g'at: nulla
 p'p'at castitas: si nō afflicta la uigila
 ad. Na uelut mergum et perem. Visita
 e. nō q' uia et dñm. Instabiles quip
 pe sunt si p' te confirmam i capite. si q' te
 accendunt. O dñs: quall' a abiectione nō de me
 ipso fenele dñs: q' nō dñs: si qd
 dñs uidetur habere. O q' p'p'at submissio
 deo sub abyssalibz: p'p'at p'p'at dñs: p'p'
 nichil aliud me et tuum. q' nichil et nichil.
 O pond' inestus pelagus inestus: nichil
 le inest nichil de me ipso q' inestus il.
 Vbi ē q' latet gl'ia: ubi gl'ia de uero

cepta: Absorta est ois glatio vana. in pfa
ditate iudicioz tuoz sup me. Quid e omnia
caro in cōspectu tuo. Nūq glābitur cōtra
firmante se. Quomō pū erigi vani
loquis. cui cor in veritate subiectū ē deo. Non
cū totus mūdus erigetur quē vitas si
bi subiecto: nec omī laudatū ore moueri
tur: qm totū spem suā in deo firmantia.
Nam et ipī qm loquūt. ecce omē nichil: de
ficiet enī cū somitu iūboz: veritas autē dñi
manet in eternū. Qualit standū sit ac dicē
Est dñi in oī re desiderabilis. Cap. x.
Alī. Sic dicas in oī re. Dñe si tibi pla
cū fuit: fiat hoc ita. Dñe si fuit hoc tu:
fiat hoc in noīe tuo. Dñe si in videāe expe
dire et vtile ē. vbaui: tūc dona m vti hoc
ad honorē tuū. Sz si in nocuū fōc cogno
ueris nec aīe mee saluti pdesse: auf a me
tale desiderū. Non enī omē desiderū est a
spū sō: etiā si hōi videat vñ 2 bonū. Dif
ficile ē p vero iudiciē. utrū spūs boni an
alieni te ipellat ad desiderandū hoc ul illd:
an etiā ex ppo moueas spū. agula in fine
sūt decepti: qm pmo bono spū videbant
inducti. Igic semp cū timore dei 2 cordis.

humiliare desiderat et et peccata. qd dñi
deus meū occurrit: inapne qd dñi pñia
signacōe mī cōtū gñitendū est. atq dñi dñi.
Dñe tu sis. quali melius est: hāc hōc nō
illud sicut volūis. Da qd vis 2 qñtū vis. et
quando vis. fac meū sicut sis. 2 sicut tibi
magis placeat: et maius honor tuū fuit. po.
ne me vbi vis. 2 libe age meū m sūdz. In mī
uā tūa sū: gura et vñsa me p circuitū.
En seruu tuū ego paruo ad omnia: qñ nō
desideo mī vñe s; tibi: vñā digne 2 pfrē.

Quoniam mī benignissie ihū orō p bñplacitū
grām tuā: ut meū sit et meū laboret. Pfrādo
meūq; usq; m fine pseueres. Da mī hoc sp
desiderāe et velle: qd tibi magis acceptū ē
et cariū placet. Tūa volūtas mea sit: et
mea volūtas tuā sp sequat et opñe concor
det. Sit mī vñū velle 2 nolle rectū mīe ali
posse velle aut nolle: s; qd tu vis 2 nolis.
Da mī sūdz mori que m mūdo sūt: et qñ
te amare gēpm 2 nesciri in hoc seclō. Da
mī sup oīa desiderata mī te requiesce: et cor
meū m te pñficare. Tu vera pax cordis
tu sola requies: extra te diuina sūt oīa et d
quies. In hac pace. ī idipm. hoc ē m te vñō

sumo etno bono dormia et reposita Amen
Et veru solaciu in solo deo est querendu

Omnisq desiderare possu Caplin. xvij.
uel cogitare ad solaciu meu; no hic appo-
to. si in postero. Et si oia solacia mudi solus
habere et omibz delictis suis possem: caru e
qd dñs diuine na posset. Unde no potis aia
mea plene gsolari nec pfecte vtuari: nisi i
deo gsolatore pauper ac susceptore huius.
Expecta modicu aia mea: expecta dñm p-
missu: et habebis habundancia omi bonori
celo. Si nimis iordmate ista appetis pñcia:
pdes etna et celestia. Omis ipalia in vsu: et
na desideras. Non potes aliq bono quali sa-
ciari: qz ad hec frueda no es creata. Ena
si oia creata bona habes. no posses ee felix
et beata: si in deo qm cuncta creauit. tota de-
lectudo tua et felicitas gstitui: no qualis vi-
det et laudat a stultas mudi amatoribz: si
quale expectat boni pñfideles. et pgustat
modu spuales ac mndicordes: qz gustat
est in celis. Vanu est et breue omis huius
solaciu. Beatu et deo solaciu: qd in oia
velitate pñcipit. Deuot homo vbiq factum
fuit gsolatore suu ihu: et dicit ad eu qd

to m̄ dñe ih̄u in oī loco et tpe. hec m̄ sic ḡsola
tio: libent̄ velle carē om̄ hūano solacio. Et si
tua defuit ḡsolacio: sit in tua volūtas i ius-
ta p̄batio p̄ sūmo solacio. Non em̄ i p̄petuū
nasceis: neq̄ in eternū ḡminaberis. Et oīs
sollacitudo in deo statuenda sit. Cap̄ xvij:

Fili s̄ me me teā agē qd volo: ego scio
quid expedit tibi. Tu cogitas sicut hō:
tu sentis in multis sicut hūano suadet affectus.
Dñe verp̄ est qd̄ dicas. maior est sollacitudo
tua p̄ me: q̄ oīs cura quā ego gerē possum
p̄ me. Nimis em̄ casualit̄ stat: q̄ nō p̄videt
oīm sollacitudinē suā in te. Dñe dū modop̄
lūtas mea v̄tā et firma ad te p̄maneat: fac
de me q̄q̄ tibi placuerit. Nō em̄ p̄r̄ esse nisi
bonū: q̄quid de me feceris. Et me v̄tē esse
in tenebris sis b̄ndictus: et si me v̄tē ēē in
lucē: sis itē b̄ndictus. Et me dignatō cō-
solari sis b̄ndictus: et si me v̄tē tribulā:
sis equē sp̄ b̄ndictus. fili. sic exeret te stat:
si mecū desideras ambulare. Ita p̄p̄r
esse debes ad paciendū: sicut ad gaudendū.
Ita libent̄ debes ēē in op̄e i paup̄: sicut
plen̄ i dñeo. Dñe. libent̄ pactar p̄ te:
q̄q̄ volūis v̄tēre s̄c̄ me. Indifferēt volo

De manu tua Bonū et malū dulce et amaro se-
cū et triste suscipe: et p̄ omnibz m̄ gtingen-
tibus gr̄as agē. Custodi me ab oī p̄ccō: et nō
timebo mortē nec infernū. Dūmodo incūm
nō p̄ccas me. nec deleas mē de libro vite.
nō m̄ nocebit q̄q̄ uenit tribulacōis sup me.

De tēpales miserie exēplo xp̄i eq̄m̄m̄r st̄ fe

Est. Ego descendi de celo q̄ redē. Ca. xviij.
tua salute: suscepi tuas miseras non
nōtate s̄ caritate trahede: ut paciam distes.
et tēpales miseras nō indignāter ferres.
Nam ab hora ortus mei. usq̄ ad exitū i cru-
ce: nō defuit m̄ tolerācia doloris. Defectū
v̄t̄ p̄p̄tū magnū habui: m̄ltas q̄m̄m̄as
de me frequēt̄ audiui: q̄fusiones et obp̄b̄ia
benigne sustinui: p̄ d̄n̄ficio ingratitudine
recep̄i: p̄ m̄r̄aculis blasphemias. p̄ doctri-
na rep̄hensiones. Dñe. quia tu pacēs fuis-
ti in vita tua. in hoc max̄e īplendo p̄ceptū
p̄ris tui dignū est ut ego infallus p̄ccōv
sc̄dm̄ volūtatē tuā pacent̄ me sustinēa: et
donec ip̄e voluis on̄ corruptibilis vite pro
salute mea portē. Nam et si onerosa semit̄
p̄ris vita: facta est tū iam p̄ gr̄am tuam
valde martoria. atq̄ exēplo tuo et sc̄r̄ti-
tuo p̄ neſtigys infirmo tolerabis hor et cl̄ior.

sed et in illo magis consolatoria q̄ olim in le-
ge veni fuerat. cū porta celi clausa p̄sisteret.
et obscurior etiā via ad celū p̄debat. q̄
tam pauci regnū celoz querē curabant. s̄
nec q̄ iusti erāt et saluandi aq̄ passionē
tua et facere mortis debuit celeste regnū po-
terāt intrare. O q̄ntas tibi grās teneor v̄
ferre. q̄ viā rectā et bonā dignatus es in
et cūctis fidelibz ad etnū regnū tuū oñde.
Nam vita tua via n̄ra. et p̄ scām pacien-
ciā ambula. ad te q̄m es corona nostrū.
Nisi tu nos p̄cessisses et docuisses. q̄ sequi
curaret. Heu q̄nta longe retrorū mane-
rēt. nisi tua p̄clara exēpla inspiceret. Et
ce adhuc tepescim⁹ audias tpe signis tuis
et doctrinis. quid fiet si tantū lūmē ad
sequendū te nō haberem⁹. De tolerācia
iuriam et quis verus paciens p̄betur.

O vide q̄ loq̄ris fili. Capiti p̄p
Cessa queri. q̄ fiderata meaz alioz sc̄p
passione. nōdū usq̄ ad sanguinē restituta
fuit. q̄d tu patieris in op̄atione eoz q̄ tū
m̄lta passi sūt. tū fortis temptata. tū gru-
ulosa tribulata. tū m̄lta p̄lata et exer-
citata. O p̄ter ce igit̄ alioz q̄mota ad m̄n-

te reduce: ut leui⁹ feras tua mīma. Et si
bi mīma nō vident: vide ne et hoc tua faa
at ipaciēcia. Sine tñ pua sine mag⁹ simi:
stude cūcta paciēti sufferre. S. mō meli⁹
ad paciendū te disponis: tūto sapiēci⁹. qd
et apu⁹ pmeris: ferres qd leui⁹: aū 2 vsu
ad hoc nō segnit patis. Nec dicas: nō va
les hec ab hoīe tali pati: nec hūc temō in
pacienda sūt. Sūe em̄ mculat dāpniū. et i
pperat in q nūq cogitauerā: s; ab alio libe
ter paciar. et sicut paciēda videro. Insuper
ens ē talis cogitatio. q vītutē paciē nō con
siderat. nec a quo cōnanda eit: s; magis
psonas et offensas sibi illatas ppendit.
Non ē verus paciēs qm pati nō vult nisi
quātū sibi visū fuit: et a quo sibi placuit.
Verus autē paciēs nō attendit a quo hoīe
vtrū a p̄lato suo. an ab aliq equali aut i
feriori: vtrū a bono 2 sō vno vel a p̄iso
et indigno exerceat: s; indifferent ab oī
creatā quicūqz a quocūqz ei aliq adu
si acciderit. totū hoc de manu dei graminē
accipit et ingēs lucrū reputat: q ml ap
deū quilibz pūm p deo tñ passū potio sine
merito transire. Esto itaqz expectat ad

pugna: si vis habere victoriā. Sine clamore
nō potes venire ad pacē coronā. Si paci
nō vis: recusas cōari. Si aut cōari de
sideras: certa rursū. sustine patienter.
Sine labore nō tendit ad requiē: nec sine
pugna puenit ad victoriā. Fiat dñe mī
possibile p grām: qđ mī impossibile videt p
naturā. Tu scis qđ modicū possu pati: et
qđ cito deior leui exurgere ad usitātē. Ef
fluat mī qlibz exercitiis tribulaciōis p noie
tuo amabilis et optabilis: nā pati et vexari
p te. valde salubre ē aīe mee. De cōfessi
one ppe infirmitatē: huc vitā mī scripsit. Ca. xv.

Confitebor adusū me infirmitatē meā:
Cōfitebor tibi dñe infirmitatē meā. Ge
pe pua res est: qđ me deiciat et gressat. po
no me fortit actuzo: s; cū modica tēptatio
venit: magna mī angustia fit. Valde vilis
res qñq; est: vnde gñs tēptatio puenit.
Et dū puto me aliquitū tūc cū nō ser
cio: inemo me nō nūq; peno deiciat ex
leui flatu. Vide gō dñe hūilitatē meā
et singilitatē tibi vndiq; nō tā: miserē et
eripe me de luto ut nō mfigar: ne pma
meā deiciat usq; quaq;. Hoc ē qđ me fere

quē reuerberat ⁊ corā te confidit: q̄tū labil'
sū ⁊ infirmū ad resistendū passionibz. Et si
nō sūmo ad cōsensionē: tū in etiā molesta ⁊
grauis est eorū infestatio: et ceder valde sic
corāde vniū in lite. Ex hūc nota in sic fir'
mitas mea: q̄m lūo facili' in mū abhoi'
nāde semp fantasie q̄ discedūt. Vt foras
sime deus iust' zelator nūq̄ fidelū respic
tias seruū tui laborē ⁊ dolorē: assistas q̄z
illū in omibz ad q̄cūq̄ precepit. Robora me
celesti fortitudine: ne vetus hō in p̄sa caro
spūi necdū plene subacta p̄ualeat dñari:
adiūsus quā certatē optebit. q̄ diu spūat
in hac vita miseria. Heu qualis ē hec vi
ta: ubi nō desūt tribulacōnes ⁊ miserie. ubi
plena laqueis ⁊ hostibz sūt oīa: p̄tā vna tri
bulacōe seu tēptacōne i'cedente alia acce
dit: s; et p̄ore adhuc durāte cōflictū: ali
plures supueiūt et īperare. Et quomō
p̄t amari vita tūcas habēs amaritudines:
tot subiecta calāritatibz ⁊ miseriis: Quomō
etiā dia' vita: tot generis mortēs ⁊ pes
tes. Et tū amari: et delatū in ea a mltis
querit'. Reprehendit' frequēt' mūdū q̄ sub
lap sit ⁊ vanū. nec tū facile i'linguit: q̄a

gaude carnis minie dñant. Et alia tñt
ad amādū: alia ad gēpñēdū. Trahūt ad amōre
mūdi. Desideriū carnis. Desideriū oculorū
et supbia vite: s; pene ac misere iuste seq
tes ea. Odū mūdi parū et tedū. Et vici
psycholor. Deliciis praua mētē mūdo dedita.
et esse sub sentibz deliciis ipucat: quia dei
suauitatē et mēnā viciis amēnitatē nec vi
dit nec gustauit. Qui aut mūdū pñe con
tēpnit. et deo vniē sub scā disciplina studet.
isti dñā dulcedinē veris abrenūciatoribus
pmissā nō ignorāt. et q̄ graui mūdū et
vici et varie fallit. clarij vident. Quā dō sup
oīa bona et dona iquiescendū est. Cap. xxi.
Quper oīa et in omibz requiesces anima.
mea in dño semp: quia ipē scōz etna
iquest. Quā in dulcissime et amācissime ihu
te sup oēm creaturā reqesce. sup oēm salu
tē et pulchritudinē. sup oēm gloriā et ho
norē: sup oēm potētiā et dignitatē. sup
oēm sciētiā et subtilitatē. sup omēs diu
cias et artes. sup oēm leticiā et exultatiōē:
sup oēm famā et laudē. sup oēm suauitatē
et solatiōē: sup oēm spem et pmissiōē.
sup omē meritiū et desiderū: sup oīa dona

et munera q̄ potes dare ⁊ i funde ⁊ sup de
gaudiu et iubilacione. qua p̄t mēs cape
et sentire ⁊ deniq sup aglōs ⁊ archanglōs
et sup oēm exercitū celī ⁊ sup oīa visibilia
et invisibilia. et sup omē qd tu dīs me⁹ nō es.
Quia tu dñe de⁹ me⁹ sup oīa optim⁹ es: tu
solus altissim⁹ tu solus potētissim⁹: tu sol⁹
sufficiētissim⁹. ⁊ plenissim⁹: tu solus suavitissim⁹
et solaciōsissim⁹. tu sol⁹ pulcherrim⁹ ⁊ amā
tissim⁹: tu solus nobilissim⁹ ⁊ glōsissim⁹ si
oīa in quo cūcta bona sūnt et p̄fctē sūo et.
semp fuerūt et erūt: atq̄ ideo min⁹ est et
insufficiēs q̄quid p̄t temp̄ in donas: aut
de tempō inelas vel p̄mittis te nō viso nec
plene adeptō. Quinque nō p̄t cor meū re
vacit requiescat nec totali concētar. nisi in
te requiescat et oīa dona. oēm q̄ creaturam
in scindat. Qm̄ dilāssie sponse ihu xpi a
mator purissie dñator vniūse creatū: quia
in deo pēnas vere libtatis ad volandū et
pausandū in te. Q qñ ad plenū dabit in va
cāe ⁊ vidē q̄ suavis es dñe deus me⁹: Qñ
ad plenū colligā me in te: ut p̄ amōe tuo in
sentia me. s̄ te solū supra oēm sensū ⁊ ino
diū in modo nō sibi noto. Quē autē frequē

gemo: et infelicitate mea cum dolore porto. Quia
multa mala in hac valle miserie occurrunt
quod me sequi gaudent contristat et obumbrant.
sequi impediunt et distrahunt. afficiunt et inpa-
ciunt: ne liberum habeam accessum ad te. ^{ne} Scien-
die finem aspicientibus presto semper eris spiritui meo
moueat te suspirium meum et desolatus in te
in te. O ihu splendor eterne glorie. solamen pe-
ccatis animarum. apud te est os meum sine rore: et
silentium meum loquitur tibi. Desidero quo tuum duc
venire domum meam. Veniat ad me pauperulus
suum: et letum faciat. aperiat manus suas: et
in seipsum eripiat de omni angustia. Veni veni:
quod sine te nulla est letitia dies aut hora: quod
tu letitia mea et sine te vacua est mensa mea
animum suum et quodammodo in carcerem et compedibus
grauatum. donec luce patrie tue me reficias
ac libertati. donec: vultumque amabilem deus
stretuerat alij pro te aliquid quod cuique dedit:
in aliquid interitum nil placet nec placebit: in
tu domus mea spes mea. salus eterna. non
recedo nec deperdum cessabo. donec gratia tua
revertatur: inquit tu in me loquere. Ecce assu: et
te ego ad te: quod inuocasti me. Tacite tue et de-
siderium anime tue: humiliatio tua et gratia cordis

inclinauerunt me et adduxerunt ad te. Et
Dixi. Dñe vocavi te. et desideravi frui te: par-
tia respice propter te. Tu em̄ per epacasti
me ut quere're te. Sis ergo bñdñe dñe:
qm̄ fecisti hac boitate cū seruo tuo scdm̄
m̄ltitudinē m̄e tue. Quid habz ult' dice-
seris tui corā te: nisi ut quider se valde a-
te te. meor̄ q' p'ia iniquit' atis et vilitatis.
Non em̄ est filius tui: in cūctis mirabilibus
celi et t're. Sūt opa tua bona valde: iudicia
vera: et p'udētia tua regūt omnia. Laus
ergo tibi et gl'ia o p'ris sapiētia: te laudet et
bñdicat os meū: aīa mea et cūcta cūcta siml.
De iordacōe multiplicā bñficioz dī. C. xxxij.

Aden dñe cor meū in lege tua: et in p-
ceptis tuis doce me ambulā. Da m̄ i-
telligē volūtate aīa: et cū magna ruerē-
cia ac diligētī cōsideracōe bñficia tua tam
in g'iali q' in spālī memorari: ut digne
ex hinc valeā grās referre. Verū scio et cōfi-
teor: nec p' nūmo pūcto me posse debitas
grāz laudes p'soluē. q'm̄ ego sū oibz
homo in p'sentis: et cū tuā nobilitatē aīte-
do: deficiat p' magnitudinē spūs meū. Omnia
quae aīa habet et corpe. et q'cūq' expris ul'

imius nātur uel sup nātur posside' tua sū
bñficia: et te bñficiū pū ac bonū gñe
dāt: a quo bona cūcta accepit. Et si alius
plura ali' paucaora accepit: oīa tñ tua
sūt: et sine te nec mīnū pē habet. Ille
q' maiora accepit nō pē merito suo glāri:
neq' sup alios extolli. nec mīori iustitiae:
q' ille maior 2 melior q' sibi m' affarbit:
et in i'gratiādo hūilior est atq' deuotior.
Et qui omībz viliorē se existiat et idig
more se iudicat: aprior est ad p'cipiēda
maiora. Qui aut' paucaora accepit: con
tristatū nō debz nec indignat' ferire. neq'
diorū nudere: s'z te potius defendē et
tuā bonitatē maxie laudāe: q' tam af
fluēter. tam gratis 2 libent' sine p'sonaz
acceptōe tua munera largiris. Oīa ex te:
et ideo in oībz es laudāndus. Tu scis quid
vnicuiq' donari expediat: et cur iste m'
et ille aplius habeat. nō m'm s'z tuū ē.
hoc discernē: apud quē singlōp diffini
ta sūt merita. Vnde dñe deus p' magno
iustit' i'puto bñficio nō mltā habē vñ ex
ten' et scādū hōies laus 2 glā apparz:

ita ut gſideata quibz paup̄tate ⁊ vilitate p̄
ſone ſue nō modo grauitate aut triſticia
uel deiectione inde gapiat: ſ; poſt cor
ſolatione ⁊ hylaritate magnā: quia tu d̄s
paup̄es ⁊ hūiles atq; hūc mūdo deſpectes.
ubi elegiſti inſuillares ⁊ domesticos. Deſ
tes ſūt n̄i apli tui: quos p̄ncipes ſup̄ d̄s
trā gſecuti ſūt. fuerūt tū ſine q̄rela gūſa
ti h̄ mūdo: tam hūiles ⁊ ſimplices ſine
ſi malicia ⁊ dolo: ut etiā pati gannetias
gauderet p̄ noīe tuo: et q̄ mūd⁹ abhorret
n̄i āpſectentur affectu magno. Nichil
ḡ amatoīe tuā et cognicoīe b̄nficioīe tuorū
ita letificāe debet: ſicut volūtas tua in
eo et b̄nplacitū etne diſpoſicoīis tue.
De qua tūcū gtemad debz ⁊ gſolai: ut v
ta libent̄ velit eē nūm⁹ ſicut aliq̄s opta
ret eē mapi⁹: et ita pacific⁹ ⁊ gtem⁹ i
nouiſſio ſicut i loco p̄mo: atq; ita libet
deſpectabilis ⁊ abiect⁹ null⁹ quoz noīe
et fame. ſicut cetis honorabilior ⁊ ma
ior in mūdo. Nā volūtas tua et amor
honoīis tui oīa expēdē debz: et p̄ly eū
gſolari magis q̄ placē. q̄ oīa b̄nficia.

fili dāta uel dāda. De quātor magnitudinibz
portantibz pacem. Capitulum xxiiij.
Illi: nūc docebo te viā pacis et vere
libertatis. fac dñe qđ dñs: qđ hoc m̄ ḡ
tū est audire. Et tūc fili altius pota? fa-
cē volūtate qđ tuā. Elige semp nūq̄ qđ
plus habē. Quere sp̄ in fēiorē locū: et
om̄bz iubeſſe. Opta semp et ora: ut
volūtas dēi integre m̄ te fiat. Ecce talis
homo ingredit? fines pacis et q̄etis. Dñe
sermo tu? iste breuis: m̄lū in se ḡtinet
p̄fectio. Pū? est dictū: ſz plen? ſenſu
et vber in fructu. Nam ſi poſſz a me ſi
dehō auſtodiri: nō debet tam facilis in
me turbatio oriri. Nā quocies me īpa-
citi ſentio et grauati: ab hac doctrīa
me reſſiſſe iuenio. Et tu qm̄ oīa po-
tes et aīme p̄fectū ſp̄ diligis: adauge
maiore grām: ut poſſim tuū cōplē ſer-
monē: et meā p̄ficē ſalutē. ^{Deo malag...} ^{Deo...}

Dñe deus me? ne elongaſ a me: dō
me? in auxilium meū reſpice: qm̄
inſurrexerūt in me variē cogitationes
et timores magni affligētes aīam meā.

Quomodo pertransibo illesus? Quomodo perfriga-
cas? Ego magis in te ibo: et gloriose terre
humiliabo. Apertam ianuas curteis: et ar-
chana secretorum reuelabo tibi. Fac domine ut
loquaris: et fugiam a facie tua omnes inique
cogitationes. Hec spes et vincula consolatio
mea. ad te in omni tribulatione confugiam: et
tibi confide. ex intimo iuocare: et patienter
consolationem tuam expectare. Oportet per illius me-
ritum. **Q**uod laudificet me ihesu bone claritate mihi
lucis: et educ de hincaculo cordis mei te-
nebras vniuersas. Solibe euagationes
mistas: et vni facientes elide temptationes.
Pugna fortiter pro me et expugna malas
bestias gaudias dico illecebras: ut fi-
at pax in iuvene tua: et habundantia laudis
tue resonet in aula sancta hoc est in. scia pu-
ra. Impera ventis et tempestatibus: dic
mari quiesce. et aequilam ne flauis: et
erit tranquillitas magna. Emite lucem
tuam et veritatem ut luceant super terram. quia
terra sua inanis et vacua: donec illuminet
me. Effunde gratiam de super. perfunde cor:
meum rore celesti: ministra deuotionis aequo.

ad irrigandū facie ire: ad p̄ducedū fructū bonū et optimū. Eleua mentē pressā mole p̄torp: et ad celestia totū desiderū meū suspende: ut gustata suauitate sup̄ ne felicitar. Ingeat de tremis cogitāe. Rāpe me et eripe ab oī creaturāp̄ indurabili q̄solacōe: q̄ nulla res creata appetitū meū rālet plenarie quierāe et q̄solād. Inge me tibi inseparabili dilectōis vinctulo: q̄m tu solū sufficias amāti: et absq̄ te frivola sūt r̄missa.

De evagatione curiose inquisitionis sup̄ alie. vita
illi. noli ēē curiosus: nec cap: p̄ponny,
vacuas gerē sollicitudines. Quid hoc
uel illud ad te: tu me sequere. Quid em̄ ad
te utz ille sit talis uel talis: aut iste sic et
sic agit uel loquit. In nō indiges r̄ndē
p̄ alijs: s; p̄ tempō rōnē reddes. Quid ḡ
te īp̄licat. Ecce ego om̄s cognosco et cū
ta que sub sole fiūt vdeo: et scio qualis cū
vnoquoq; sit. quid cogitet. quid velit: et
ad quē finē tendat eī m̄cōno. egrēgi igit̄
oīa q̄mittenda sūt. tu ues serua te ī bona
pace: et dimitte agitatē agitatē q̄mū rō
lineo: p̄ non sēs tibi curē de magny noīs
vmbra: nō de mltōz faulitate: nec de
viciis sup̄ eū q̄p̄ fecit uel d̄noit: q̄ me fallē nō p̄t.

puata hominum dilectione. Ista enim generatio dis-
trahitones: et magnas in corde obscuritates
habent loquere tibi verbum meum: et abscondita ve-
nelare: si aduentum meum diligenter observares:
et os tuum cordis in apertis. Esto puerus. et
vigila in omnibus: et humiliare te in omnibus. In quo
hinc firmum pax cordis: verum spiritus assistit. C. xxv

Pax mea do vobis: non quia mundus
dat ego do vobis. Pax omnes desiderant: sed
sicut que ad veram pacem pertinet non omnes curant
Pax mea cum humilibus et mansuetis corde. Pax
tua erit in multa paxia. Si me audieris et vo-
ce mea secutus fueris: poteris multa pacem frui.
Quid igitur facias? In ore attende tibi quod facias
et quid duas: et omnem intentionem tuam ad hoc
dirige. ut in soli placeas: et extra me nihil
il cupias vel gratias: sed et de aliis dictis vel
factis nihil tamen iudicet. nec cum rebus tibi
non quibus te implicet: et poteris fieri ut pa-
rum vel raro turbeis. Nunquam autem sentire ali-
quod turbationem. nec aliquam partem cordis vel corporis
molestiam: non est pueri spiritus: sed status eternae
quietis. Non ergo est miles te veram pacem
invenisse si nulla senseris gravitate: nec tunc
totum esse bonum. si necem pacis ad iudicium: nec

hoc est perfectum si curata fuerit secundum tuum affectum: neque tunc aliquis magnus te irascens aut specialiter dilectus epistulas: si in magna fuerit de nocte atque dulcedie: quia in istis non cognoscitur verus amator utriusque: nec in istis consistit perfectus et perfectio hominis. In quo ergo doctus? In offendendo te ex toto corde tuo voluntate diuine: non querendo que tua sunt nec in paruo nec in magno. nec in tempore nec in eternitate: ita ut una equali facie in gratia actione permanens iter per spem et gratiam: omnia enim lance pensando. Et si finis cum fortis et longanimus in spe. non subtracta interiori consolacione. etiam ad aliores sustinenda cor tuum parauis: nec te iustificauis quasi hec tantum pati non debes: sed in omnibus dispositionibus iustificauis et semper laudaueris: tunc in veram et rectam viam pacis ambulabis: et spes indubitata erit. quod rursus in uultu facie mea sis uisurus. Et si ad plenam gratiam et preceptum peruenis: scito quod tunc habundantia pacis perfueris secundum possibilitatem tui uicilatus. De eundem libello inter quos supplex oro magister meus quod sancto. Ca. xxvi.

Domine hoc opus est perfecti viri: in quo ab interuentione celestium animi relaxare:

et in multis curas q̄ sine cura transire. nō
mōe torpēns. s; prerogativa quadā libere
mētis: nulli creatūe rōdiāta affcōe ad
herēdo. Obsecrē p̄ssic dō me' p̄serua me a curis
hui' vite ne nimis implicor: a malis ne
cessitatib; corporis. ne voluptate capiā: ab
vniuersis autē obstaculis. ne molestus fiat
tus deiciat. Nō dico ab hīs reb; q̄ toto
affad ambit vātas mūdāna: s; ab hīs
miseriis q̄ aīam seruū tui cō maledicto
mortalitat' penalit' grauāt et tāt' dāt'
ne t' libertatē spūs q̄aens libuit valeat
intromēssō deus me' dulcedo ineffabilis:
vte in amaritudinē. oēm q̄ solacionē
carnalē ab ei'noꝝ amore me abstrahēt:
et ad se trahat cū dā boni delectabilis p̄m
maleflicientē. Nō me vincat dō me' nō
vincat caro et sanguis: nō me decipiat
mūdus et breuis gl'ia eius: nō me supplā
tēt diabol' et astutia illi'. Da m' fortitudi
nē resistendi: pacienciā tolerandi: con
stanciā p̄seuerandi. Da p̄ omib; mūd' cō
solacionib; suauissimā spūs tui vunctionē:
et p̄ carnali amorē tui nōis i'finde amorē
vrij. Ecce tibus potus vestis. ac cetā vte

filia ad corporis sustentaculū p̄nēcia: fūcū
sp̄m sūt onerosa. Tribue talibz fomentis tē
perate uti: nō desiderio nimio implicari. Abi
et oīa nō licet: qz nā sustentanda ē. Requī
rē aut supflua 2 que magis delectat lex
scī phibet: nā alias caro adūsus sp̄m iso
lescet. Inter hec q̄so manū tua me regat
et doceat: ut quid nimis fiat. Et p̄uati
amor a sūmo bono maxie recedit. Capl.

Hlli. Optet te dare totū pro toto xviii.
et nichil tūpī esse. Scio q̄ amor
tūpī magis nocet tibi: q̄ aliqua rē mū
di. Secūdu amorē et affcū quē geris: q̄
bet res plus uel mī adhet. Si fuit amor
tūpī p̄uati simplex et bene ordinat⁹: eis sū
capitate res. Noli gaudere: qd nō licet ha
bē. Noli habē: qd p̄t te impedire et libertate
minori p̄uare. Aīrū q̄ nō ex toto fūdo cor
dis tepm in gemitis cū omībz q̄ desiderare
potes uel habē. Quare vano merore cōsu
meis: aut supfluis curis fatigaris: Et
ad b̄nplacitū meū: et nullū pacis deit
mētū. Si queis hoc uel illud.: uolūis ē
ibi vībi p̄t tū gmodū 2 p̄t b̄nplacitū
mag⁹ habendū: nūq̄ eris ī quiete nec

liber a sollicitudinē: quia in oī re īmetur
aliq's defectus: et in oī loco erit q' adīfect.
Iuuat igit' nō quelibz res adeptū uel mlt'
multiplicata extius: s; poca' contempta et deci-
sa ex corde radici. Sed nō tantū de cōsu-
eris et diuiciarū intelligas: s; de hono-
rē et aūctū ac vane laudacōis desiderio: q'
oīa tñseūt cū mūdo. ajunt par' locus: si
deest spūs seruois. Nec dñi stabit pop'
illa q'sita formsec': si vacat a uēo funda-
mēto status cordis. hoc Emfi steteris in
me: pmutāe te potes s; meliorae. nam
ocasiōne orta et accepta: inuenies qd' fugis
ti et āplius. Oīo p' p'gnacōe cord' et celesti sapiā.
Confirma me deus p' grām scti spūs.
Da virtutē corroborand' in interiori hōie et cor-
meū ab oī inutili sollicitudinē et angōe eua-
cuare: nec varijs desiderijs trahi cui'cūq;
rei vtilis aut p'ciosi: s; omnia inspicere sicut
tñseūcia. et me p'iter cū illis tñsitar' q'
nichil p'manēs sub sole ubi oīa vāitas et
afflictio spūs. O q' sapiēs q' ita q'siderat.
Da mī dñe celestē sapiām ut discā te sup
oīa querere et inuenire: sup oīa sapere et di-
ligere: et cetia scdm ordinē sapiēcie tue p'ut'

sunt intellige. Da prudenti declinare blandie-
tem: et patienti ferre aduersante: qz h' mag-
na sapia. nō moueri oī ueto vborp. nec au-
te male blandiēti pbe syrene: sic em̄ incepta
pgrū via secure. Conr̄ linguas obrecta

Hic non egre feras si qdā coru La. p. xviii.
de te male senserit: et dixerit qd nō li-
benter audias. Tu detiora de tēpō sentire
debes: et nescim iūfirmiore te credere. Si am-
bulas ab int: nō mltū ponderabis volācia
iūba. Est nō pua prudēcia silere i tpe malo
et intrare ad me qūti: nec hūano iūdiāio
distubari. Non sit pax tua in ore homi. Si
ue em̄ bene siue male mēptati fuerit: nō
ee ideo alter homo. Vbi est uera pax et vera
glā: grōne in me. Et qui nō appetit hoibz
placē nec timet displice: mltū pfruct pa-
te. Ex iordmāto amore et vano timōe: orit̄
eis inquietudo cordis et distractio sēsiū. Et h' i
statē cōsulacōe de' iuocād' ē et bñdictō. C. p. xix.

Sic nōmē cui dñe bñdictū in scā: qui
uoluit hāc tēptacōne et tribulacōne
venire sup me. Non possū eam effugē: sed
necesse habeo ad te gfulgē: ut me adiuues et
in bonū in conuertas. Dñe. modo sū in tribu-
lacōe: et nō est cordi meo bene: s' mltū rexor-

a pñia passione. Et nūc pat' dīcē qđ dīcā?
Dephensus sū me angustias. Saluifica
me ex hora hac. Et pñtea veni in hac hora.
ut tu clarificeris: cū fueris valide humiliatus
et p te liberatus. Cōplaceat tibi dñe ut
eruas me: nā ego paup quid agē possū?
et quo ibo sine te? Da pacāam dñe: eadē
hac vice. Adiuua me deus meus: et nō a-
mebo gl'ificūq; grauac' fueris. Et nūc i-
ter hec quid dīcā? Dñe fiat uolūtas tua:
ego bñ merui t'bulari et gñari. Oporer
utq; ut sup'ineā: et vīmā pacet: donec
tūscat tēpestas et melius fiat. potēs est
atq; om̃ps man' tua eadē hac tēpore nō a
me auferre: et eius ip̃cū mīngere ne pe-
nitius succūbā: quēadmodū et p'us sepe
egisti meā deus me' nūa mea. Et quō
mich' difficilior: tūto tibi facilior ē h' mī-
tāo deprecere exaltā. De dño petēdo auxilio:
Illi Ego dñs qđ dīcā a t'cupande grē. Ex rē.
Cōfortans in die t'bulacōis. Venias
ad me: cū tibi nō fuit bene. Hoc est qđ
maximē qđ solacōne īpedit calefē: qđ tū-
dus te quātis ad orōnē. Nam anqūm me
iūte roges: mltā interī solacia queis:

et carat te in eternis. Ad hoc fit ut par oia
pferat: donec aditas qz ego su qui eruo spe
lates in me: nec est extra me valēs amari.
neqz vale gaudere: sz neqz durabile i mediū.
Sz iam i supro spū post tēpestatē. reconua
lescit in luce misericordiā meā: qz apē sum
dicit dñs ut i staurē vniūsa nō solū in regē
sed et habūdant ac cumulate. Quāqz in qē
qñz i difficile: aut arō filis dicit: i nō fac
eas. Vbi ē fides tua? Etā firmiter. i p seue
rante. Ego longanimo. et vñ fortis: ve
met tibi q solacio in tpe suo. Expecta me q
pda: veniā et alio abote. Tēptatio est q
te vexat: et formido vana q te exterrēt.
Quid iportat sollicitudo de futis gtingētibz
ansi ut tristitia sup tristitiā habens. Suf
ficiat diu malicia sua. Vanū est et inutile
de futis gtrubari uel gratulari: i forte
nūqz eueiēno. Sz huānū est huiusmodi
imaginationibz illudi: et pui adhuc dī sig
nū: cum leuic trahit ad suggestionē im
p. Ipē enī nō curat utrū ueris an falsis
illudat: decipiat: utrū pncū amāt: aut
fuit formidie psteruat. Pro qz tuodes
et tuū neqz formidet. Crede in me: et in

miā mea habeto fiduciā. Qñ tu putas te
elongatū a me: sepe sū p̄p̄ngor. Qñ tu es
mas pene totū p̄ditū: tūc sepe mai⁹ merē
di instat lucrū. Non ē totū p̄ditū: qñ res
accidit in garrū. Nō debes iudicē sed in
p̄ns sentire: nec sic grauitati alicui vñcū
viciū inhere et accipe: tāq̄ oīs spes sit
ablata emergendi. Noli putāre te r̄lictū ex
toto: q̄ nūc ad tēpus tibi miseri aliq̄ r̄bū
lacōne: uel etiā optatā subtraherē cōsola
tione. Sic enī t̄nsit ad regnū celoz. Et q̄
sine dubio magis expedit tibi et ceteris seruis
meis ut exerceatē adūsio: q̄ si cūcta ad
libitū haberis. Ego noui cogitacōnes absco
ditas: qz mltū expedit p̄ salute tua ut m̄.
Dū sine sapēe īmāris: ne forte eleueris
in bono successu: et tibi ip̄i placē velis in eo
qd̄ nō es. Qd̄ dedi ausire possū: et resti
tue cū m̄ placuit. Cū dederō meū est: cū
traherō. tuū nō tuli: qz meū ē omē datū bo
nū: et donū p̄fectū. Si tibi admisso ḡu
tate aut q̄m̄libz cōtrarietate: ne indignē
ris. neqz cōdat cor tuū: ego cito subleuā
possū: et omē on⁹ in gaudiū t̄nsmutare:
verup̄tū iust⁹ sū. et īcōmēdabilis mltū:

cū sic facio teatū. Si recte sapiē^{er} in veritate
aspicias. nūq̃ debes p̃p̃t adīsa tam deiecte.
christiā. s; magis gaudē & grās agē. p̃mo
hoc vnicū īputāe gaudiū: q̃ affligēs te do
loribz nō parco t̃. Sicut dilexit me p̃r.
et ego vos diligo. Dixi dūctis discipulis me
16. quos vniqz nō misī ad gaudia tpalia s;
ad magna certamina: nō ad honores. s; ad
despectiones: nō ad oīū s; ad labores: nō
ad requiē: s; ad afferendū fructū multū
in pacēcia. horz memeto fili mī ṽboz. De
neglectu oīs creatūe ut possit tūtor. iūcū. c. xxvi.
nē. bene indigeo adhuc maiorē grā.

D si debeā illuc puenire: ubi me nemo
poterit nec ulla creatūa īpedire. Nā q̃dō
res aliq̃ me ītinet: nō possū libē ad te
volā. Cūnebar libē volā: qm̃ dicebat.
Quis dabit mī pēnas sicut colūbe: et vola
bo et req̃escā. Quid simplici oculo q̃ed?
Et quid libērit? nīl desiderāte in terris.
Oportet igit̃ sem̃ sup̃iūsiue creaturā et se
ipm̃ p̃fecte desere: ac ī excessu mēt̃ sta
re et vidē te oīū q̃d uorē cū creaturis nīl
simile habē. Et nisi quis ab oībz cāturis
sūt expeditus: nō poterit libē intē dē dīmō.

¶ Ideo em̄ pauci ueniunt contemplatiui: quia
pauci sciunt se a futuris & creaturis ad plenū
sequestrari. Ad hoc magna requiritur gr̄a: q̄
animā leuet. & sup̄ se n̄ ip̄am rapiat. Et m̄
si homo sit in spū eleuatus & ab oibz creatis
liberatus ac deo totū unitus: q̄q̄ scit. q̄q̄ enā
habet: nō est magnū pondus. Dū p̄uenerit
et inf̄ iacebit: qm̄ aliq̄ magnū estat nisi
solū unū m̄esū etim̄ bonū. Et q̄q̄ deus
nō est: nichil est. & p̄ nichilo q̄p̄tari debz
Est magna diff̄encia. sapiā illūinati & deuoti
dñi: et scia līta atqz studiosi clerici. q̄l
to nobilior ē illa doctrina q̄ de sursum ex di
uina iusticia manat: q̄ que laboriose hu
mano acquirit̄ i gēio. Plures i p̄m̄t con
tēplationē desiderat: s; que ad eam iquū
nō studeat exerce. Est magnū impedimētū
qz in signis & sensibilibz rebz stat: et p̄p̄o
de p̄f̄a mortificationē habet. Nescio quid est
quod spū ducim̄. & quid p̄tendim̄ qui spūales
dici vident̄: qz tantū laborē & ap̄liorē solli
citudinē p̄ m̄ficorū & viliibz rebz agim̄?
et de maioribz m̄is vix aut iuro plane i col
lis sensibz cogitam̄. p̄ q̄ dolor stat post
modicā recollationē foras eripit: nec opa

nra districta exaltacōe curāna. Vbi facit
affcūs nr̄i nō accendi: 2 q̄ ip̄ua sint oīa
nō deplorā. Om̄s quippe caro corrupe
ma vīa suā: et ideo seq̄bac̄ diluuiū mag
nū. Cū gō inior affcūs m̄ m̄lāū corruptus sit.
natē ē ut actio sequēs indey carēne m̄io
ris vigoris corūpat. S̄o puro corde p̄ce
dit fructus bone vīe. S̄m̄tū quis fecerit q̄
vīa: s̄ ex q̄nta v̄tute agit nō tā studiose
pensat. Si fuit fortis diues pulcher abit
uel bon⁹ scriptor. bon⁹ cātor. bon⁹ labora
tor inestigat. q̄ paup̄ sit sp̄u. q̄ paciens
et m̄tis. q̄ deuotus et m̄n⁹ a m̄lis t̄actū.
Natā exiora hōis respicit: gr̄a ad m̄iora.
se conūtit. Illa frequēt fallit: ista in dō
sperat ut nō decipiat. De abnegacōe s̄s
et abdicacōe oīs alpiditans C̄ ap. xxxv

Nisi nō potes p̄fectā possidē libitāte:
Ansi totalit̄ abneges remetipm̄. Cō
pediti sūt om̄es p̄rietarij et s̄uip̄i ama
tores. cupidi curiosi gyronagi. q̄rentes s̄
mollia nō que ih̄u xp̄i: s̄ hoc sepe figen
tes et cōponētes qd̄ nō stabit. P̄bibit enī
tonū: qd̄ nō est ex deo ortū. Tene breue r
gsumatū iūbū. Dimitte oīa? Inuēies oīa?

reliquae cupidinē; et ī pīs requiē. Hoc mē-
te parata: et cū īplēnis intelligēs omnia.
Dñe, hoc nō est opus vni⁹ diei, nec ludus
puulorū; pmo ī hoc breui mcludit omnia
pfāo religiosorū. fili nō debes auct nec
stā dā audita via pfectorū; s; magis ad
sublimiora puocari; et ad mī ad hec qd
desidero suspirare. Utinā sic te cū esset or
ad hoc puenisses. ut cū pī amator nō of-
ses; s; ad mī meū pare scires. et qd
tibi sposui pīs; tūc nī valde placeat; et
ecce vita tua ī gaudio et pace transierit.
adhuc multa habes ad relinquēdū; q mī
m ex integro īsignauis; nō acquiescēs qd
posuisti. Suadeo tibi emē ame aūp īg-
mē ut loquies fias; id est celestē sapiē-
tiā oīa infima gaudēte. Postpone tē-
nā sapiam; oēm hūanā et ppiā q place-
ant. Dīpī viliora tibi emēda q pīosia
et altis ī rībus hūano īnā valde vilis
et pua. de pene obliuionē tēdita videt.
vera celestis sapiā; nō sapiē alia de se
nec magnificari qreno ī tū; quā mī
oreten⁹ pūcāo. s; vita lōge dissēdū; īp-
sa tū est pīosa margarita a mī abscōn-

Dica. De instabilitate cordis & de sapientia si.

Proli noli credere: nam qd deū habet. Quia
affectus tuo qd nūc est: tunc mutabitur
alius. Et indū rixas mutabitur: tūber
tus eo ead nolēs: ut nō leuis nō tristis.
modo pacatus modo turbatus: nūc delectatus
nūc iudeus: nūc sacerdos: nūc acciduosus:
nūc grauis nūc leuis inueniatis. Et stat
sup hec mutabilia sapiēs & bñ doctus & spū
ritu: nō attendēs quid in se sentiat: nē qd
per flet uetus instabilitas. s; ut tota in
censio mēis ei ad debitū & opitū pfiat
fuit. Nā sic potēte vna & idē modū suffrag
pmanē: simplici incensio oculis p tot va
rios eueniēs ad me impēnisse directo. An
to aut purior fuit incensio oculis: tāto
gustatius mē dūtas itū pcellas. s; iust
is caligat oculis pūe incensio: respa
tūm tūc in aliqui delatibile qd occurrē: nā
raro totus liber qd inueniētia nūc qd ex
siccio. Sic iudei olim venerāt in iheru
sā ad marthā & mariā. nō qd iheru
sā: s; ut lazari viderēt. Quia iudei & g
hūc oīs oculus ut sic simplex & rectus: at
ulā oīa varia media ad me dirigēdo.

De amāti sapio deus sup oīa et oībz. l. xxxiiii.
Et te deus meus et oīa. Quid volo am
plius? et quid felici? desiderare possū?
O saviū et dulce iū: si amāti iū: nō
mūdū nec ea q̄ m mūdo sūt. De? meus et
omīa. Intelligenti facis dictū est: et so
pe repetē iocūdu est amāti. Te siquidē p
sente iocūda sūt oīa: te autē absente falsū
sūt cūcta. Tu facis cor tūquillū et pacē
magnā: leticiāq; festiua. Tu facis bene
sentire de oībz et m oībz te laudare: nec
pōt aliq; sine te diu placē: sed si debz grā
tū esse et bene sapere: optet grām tuā ad
esse. et cōd mēto tūe sapiēte cōditi. Qui tu
sapio. quid ei rē nō sapiet? Et cui tu nō
sapio: quid ei ad iocūditatē eē potit? Et
deficiūt in sapiētia tua nūdi sapiētes et qm
carne sapiūt: quia ibi plima vāritas: et
hic mors inemē. Qui autē te p gremiū
mūdanoz et carne mortificacōne sequi
tur: de sapiētes eē cognoscūt: qz de vā
tate ad veritatē de carne ad spm̄ cōsse
vūt. Istis sapit deus: et q̄p bonū inat
m creaturis: totū ad laudē referūt sū ad
decoris. Difficilis tū et mltū difficilis sapi

creatois ⁊ creaturę: et imitatis et ipse: lucis
mcreate et lucis illuante. O sup petua.
cuncta creatu transcendes lūna: fulgū cho
ruscacionē de sublimy penetrare oīa cor
dio mei iūma. Purifica lesfici. claudica
et pūifica spm meū cū suis potētijs: ad i
heredū tibi in bilosis excessibz. O qñ vēter
hec brā ⁊ desiderat. l' hora: ut tua me fa
cies pñcia: et sis in omnia in oībz. Qñ diu
hoc datū nō fuit: nec plennū gaudiū erit
Adhuc pñ dolor viuit i me decus homo:
nō est corā crucifixo. nō est pñte mortuo.
adhuc gaudet foratē gria spm. bella mo
uer itestma: nec regnū aīe patitē esse qe
tū. Sed tu q dñaris pñtis maris et mo
tu fluctuū ei⁹ mīngas: exurge adiuua me
Dissipa gētes q bella volūt: cōtere eas in
pñte tua: ostende queso magnalia tua: et
glorificet dextera tua: q nō est spes alia
nec i fugiū m: msi in te dñe deus meus
Qñ nō ē securitas a reptacōe in hac vita. Ca.
Hil. nūq securus es in hac vita: pñp
sz quod vives sp arma spūalia
sūt nōvia. Int hostes vsaris: ⁊ adēpis
et a sinistris ipugnais. Si g nō vides

videtis scire perire: nō eis diu sine volūte.
Insup si nō pōne cor tuū fixe ī me cum
mera volūtate cūcta patēdi ap̄ me: nō
potēis audire istū sustinē: nec ad palmā
p̄tingē bēd̄. O p̄ter te q̄ vñlū oīa p̄tū
sire: et potēti manu vñ adūsus obiecta.
Nā vñcēti dāt mānā: et torpēti r̄linquī
mīta mīscia. Si quis ī hac vita requē:
quomō tūc puenēs ad etnā requē: nō po
rias ad mltā requē: s; ad magnā pānam
Que verā pacē nō ī tūo s; ī celis: nō ī
hōibz nec ī ceteris creatur: s; ī deo solo. p̄
omne dei debes oīa libent̄ subire. labores
salūz et dolores: tēptacōnes. vexationes
anxietates nōitates īfinitates iniurias
oblocutiones īp̄hensiones humiliacōes: cōfu
siones correptiones et despectiones. hec
iuvāt ad v̄tutē: hec pbat ppi tyronē: hec
fabricāt celestē cōnā. Ego reddā mīcedm
etnā q̄ breui labore: et īfinitā glāmpm
storia q̄fusionē. Putas tu q̄ semp habe
bis p tua volūtate q̄solacionē sp̄iales.
Sū mei nō sp̄ habuerūt tales: s; mltas
q̄uitates et tēptacōes variās: magnas q̄de
solacōes. s; pacēm sustinuerūt se ī omibz:
et magis q̄ sibi fuit deo q̄ sibi: sciētes quā

nō sūt q̄digne passionēs hui⁹ t̄p̄is ad fut̄am
gl̄am p̄menda. Vis tu statim habē? y multa
p̄ multas lucernas ⁊ magnos labōes vix op̄
timuerūt. Expecta dñm viriliter age. et con
fortie. noli diffide noli discredē. s; corp⁹ et
aiam expone cōstanti p̄ gloria dei. Ego red
dā plenissimē. ego tecū ero in oī tribulacōe
: Coni vana hominū iudicia. Capitū xxxviii.

Hili. Iacta cor tuū firmit̄ in dñō. et ha
manū ne metuas iudiciū. vbi te cōstā
piū reddit et infontē. Bonū ē et br̄m talit̄
pati. nec hoc erit ḡue hūile cordi. et deo ma
gis q̄ subitū q̄fidenti. oculi int̄u loquūt̄.
et ideo p̄ua fides ē adhibenda. Et et omibz
satis esse. nō est possibile. Et si paul⁹ oibz
studiū in dñō placet. et oīa omibz scūs est.
tū etiā p̄ mīmo duplo q̄ ab hūano die nōi
cū fuit. Egit satis p̄ alioz edificacōe. ⁊ sa
lute q̄ntū in se erat et poterat. s; ne ab ali
is aliqñ iudicaret̄ vel nō despicēt̄. cōhibē
nō potuit. I deo totū deo ḡmisit q̄ totū nōne
rat. et patiā ac hūilitatē q̄ oīa loquētū.
iniqua. aut etiā vana ac mēdosa cogitacōe at
q̄ p̄ libitū suo quēz iactancū se defendit.
P̄ndit tū mēdū. ne iūis ex sua iactancū.

te generaret scandalū: Quis tu. ut timeas
a mortali hoīe. Hodie ē. 2 oras nō apparz
Deū time. et hoīm furores nō expauesces
Quid pōt aliquis in te iūbis aut iūrys.
Eius potius nocet q̄ tibi: nec potio iudi
cū dei effuge quicūqz ē ille. Tu habes deū
p̄ oculo: et noli contendere iūbis q̄ruloſis
Quī si ad p̄nā videris succūbi. 2 q̄fusionem
pati quā nō meruisti. ne indigneis ex
hoc. neqz p̄ ipaciam minas cōnā tuā: s̄
ad me potius respice in celū. q̄ potens sū
iripe ad oī q̄fusionem et iūria: et vincatqz
reddet scōm opa sua. De pura et integra i
signacōe sū ad optinēdā cordis libitatē. C. xxxvij.

Egli relinque te: et inuenies me. Gra
tiae sine electione et oī appuerate: et luara
beis semp. Nam et adiciet i aplior grā:
statū ut te iſignauis. nec iſupſeis. Dne
quocies me iſignabo: et in quibz me iſm
quā. Semp et oī hora: sicut i p̄no ſic
in magno. Nichil exapio: s̄ in omibz te
iudicū iuēni volo. Alioqz quomō po
tūis ē: me et ego tuus: mſi ſuis ab oī p̄
p̄na voluntate m̄qz foris ſpoliatz. Q̄ nro
celū hoc agis tāto melius habebis: et q̄
to plēqz ſincerz. tāto. in plus placebis.

et apud luanbeis. Quidā se resignat: sē
 cū aliqua excepcone: nō em̄ plene deo cō
 fidū: deo sibi pūde sacrificiū. Quidā
 eā pmo totū offerūt: sed postea tēptac
 one pulsati ad apria redeūt: ideo nūme
 tēte p̄ficiūt. Hī ad verā pūi cordis li
 bertate. et iocūde familiaritatis mee qua
 riā nō ptingēt. nisi integra resignacōne
 et cotidiana sui imolacōe pūis facta: sine q̄
 nō pūe nec stabit pmo fructiva. Dixi tē
 si sepissimē: et nūc iterū dico. Relinq̄ totū
 resigna te: et frueis magna mīna pace.
 Da totū pro toto. nil exquire. nil impete
 sta pūe et hesitāter in me: et habebis
 me. Eris liber in corde: et tenebrē nō
 calcabūt te. Ad hoc conave. hoc ora.
 hoc desidera: ut ab oī p̄ietate possis ex
 poliar: et nudus nudū ih̄m sequi: nō
 eris in etnālī vultu. Tūc deficiēs oīs
 vane fantasie: gaurbātes miq̄. et auge
 supflue. Tūc eā recedet inmoderatus
 timor: et cōordinat⁹ amor moriet⁹. De
 bono v̄gīe i extēis et i cursu ad dīm i p̄iū. C.

Est ad istud diligētē tendē debet. xxviii.
 Est in oī loco et actione seu occupacōe

omni epina sis iohm? liber et tunc ipso potens?
et sine omnia sub te et tu non sub eis: ut sis
dominus actionum tuarum et rerum non servus nec emp-
tarius: si magis exceptus verus quam hebreus:
forte ac libertate iustico filiorum dei: qui stant
super principia et speculantur eterna: qui iusticia
sinistro iuvenis oculo et dextro celestia:
quos temporalia non trahunt ad intendendum: sed iusticia
ipsi magis ea ad bene servandum prout ordina-
to sunt a deo et instituta: a summo opifice qui
nunc legem in sua reliquit creatam. Et
ita in ei eventus stas non in appareat ex-
terna: nec oculo carnali lustris visa vel au-
dita: sed mox in qualibet causa mirasculi
moyses in tabernaculum ad consulendum dominum:
audies nonnumquam divina iusticia: et idies in-
structus de multis principibus et finibus. Et
etiam moyses iusticia habuit ad tabernaculum
per datus et questionibus solutis: fugiens
ad orationem ad iusticia per periculis et iusticia
bonum subleuandis. Sic et tu confuge debes
in cordis tui secretum: dominum mentem ipso
radio suffragium. Ad te namque ioseph et filii
israhel a gabaonitis legum decipi. ga-
co dominum prout non interrogaverit: sed nunc.

pro aliis dillabz sermōibz. falsa pietate delu-
si sūt. Quid hō nō sit ipocrita? i negotiis. Cap

Eth. Cōmūte in semp causa tua: xxxix.
Ego bene disponā in tpe suo. Expecta
ordinatiōe meā: et senties inde pfectum.
Dñe facis libentē tibi omnes res cōmūto:
quia pax p̄t cogitaciō mea p̄fice. Vtinā
nō multū adhēverē suis eueribz: sed ad
bīpliatū tuū incūctant me offerre offi-
ciū. Epe hō rem aliquā vehemēter agitat quā
desiderat: s; cū ad eā puenit. alit̄ sentire
inapio: quia affectus carit̄ idem nō sunt
durabiles: s; magis de vno ad aliud ipel-
lūt. Non est g̃ mīnū etiā in mīnis se-
xp̄m relinque. Verus p̄fctus hōis: ē abne-
gatio sup̄bius. Et homo abnegatus: val-
de liber est et securus. Et antiquus hostis oī-
bus bonis adūsas a cēptaciōe nō cessat: s;
die noctuq; gues molit̄ insidias: si forte
in laqueū deceptōis possit papitare in-
cūti. Vigilate et orate dicit dñs: ut nō
iniretis in cēptaciōe. Cū hō nihil boni
ex se habz. et de nullo glari p̄t. Cap xl.

Domine quid ē homo q̄ meor es eig? a-
fili? hominis q̄ visitas eū. Quid p̄me-
ntis homo? ut daret illi grām aīā. Quid

q̄ possū q̄m sime dēfens: aut quid iuste ob
tende possū si qd' peto nō fereis? Certe hō
in vitate cogit: tūc possū et dice. Dñe nich
il sū: nichil possū: nichil boni ex me ha
beo: s; in om̄ibz deficio: et ad nichil semp
tendo. Et nisi a te fuerō adiutus et iterū
reformatus: totū effiaor tepidū et dissolutū.
Tu autē dñe semp idē ip̄e es et p̄manes
etnū sp̄ boni iustus et sc̄us: bene iuste
ac sc̄e agens oīa et disponēs in sapiēcia:
s; ego qui ad defectū sū magis p̄m q̄
ad p̄fectū: nō sū semp in vno statu p̄
durās: qz septē t̄pa mutans sup̄ me. De
v̄p̄m̄ autē meli' fit cū tibi placuit: et ma
nū porrexis adiuvicē: qz tu solū sine
hūano suffragio potis auxiliari. et ī tā
tū cōfirmāre: ut vultus me' apli' indi
uisa nō mutet: s; in te vno cor meū cō
stitat et quiescat. Vnde si bñ scire qu
mē hūanā cōsolacionē abice. siue p̄p̄ de
uocionē adp̄iscendā: siue p̄p̄ nēcessitatē
quā op̄ellor te quere. qz nō est hō qui me
cōsolentur: cūc possem meo de gr̄a tua
sp̄are: et de dono noue cōsolacōis exultare.
qz rās nōi vnde totū uerū: quociescūq; in

Bene succedio. Ego autē vanitas et nihilū an-
te: inconstās homo et infirmus. Unde g^o possu-
gloari: aut cur appeto reputari: Nunquid
de nichilo. Et hoc vanissimū est. Vē iamō
gloria mala pestis vāitas mortalis: q^a a vā-
trahit glā: et celesti spoliat grā. Dū em̄ hō
oplacet sibi displicet tibi: Dū inhīat laudibz hūmā-
pūat veris iūribz. Est autē vā glā et ex-
ultacio scā. glāur in te et nō in se: gaudē in
noīe tuo nō in p^oia iūct: nec malū creatū
delectū nisi p^oer te. Laudet nomē tuū nō
meū: magnificet opus tuū nō meū: bñdi-
cat nomē san̄ tuū: nichil in aut adtribuat
de laudibz hōm. Tu glā mea tu exultacio cor-
dis mei: in te glābor et exultabo tota die: p^o
me aut nichil nisi ī infinitantibz meis. Que
vūt iudei glām que ab iūct est: ego hāc re-
quirā que a solo deo est. Omne quidē glōia
hūana. oīs honor t^opalis. oīs altitudo mūda-
na etīe glōie tue cōparata: vātas ē et stul-
ticia. O veritas mea et mīa mea dō me
tūcas beata: tibi soli laus honor v^ocus glā:
p^o infinita seculorū secula. De cōceptū oīs t^opa-
Noli tibi hō hōis. Sap̄m. xli. n-
atrahē. si videas alios honorū et ele-
uari: te aut de spū et hūiliari. Erige cor

tuum ad me in celum: et non constabit te contem-
ptus hominum in terra. Domine in cecitate sumus: et
vanitate tuo seducimur. Si recte me inspicias:
namque in facta est iniuria ab aliquo creata: videntur
iuste habeo queri aduersum te. Quia autem fir-
quetur et grauius peccatum tibi: merito armatus
contra me omnis creatura. michi igitur iuste debetur
confusio et contemptus: tibi autem laus honor et gloria.
Et nisi me ad hoc praeparauero quod velim libenter ab
omni creatura despici et velinque. atque permittere michi
non videri: non possum interius pacificari et sat-
isfieri: nec spiritualiter illuminari nec plene tibi
vniuiuersi par non est ponenda in hominibus. Cap. xliij.

Ali. Si pones pacem tuam cum aliquo persona
propter tuum sentire et quoniam: instabilis
eris et implicatus. Et si reuersum habes ad se
vivere et manere veritate: non constabit
amicus in cedere aut mori. Alii me debet au-
tem dilatio stare: et propter me diligendus est quis-
quis tibi bonus visus est: et multum carus in hac
vita. Sine me non valet nec durabit ami-
cia: nec est vera et mundum in dilatio: quia ego non
copulo. Ita mortuus debes esse talibus affec-
tionibus dilectorum hominum: ut quantum ad te pertinet
sine omni humano optares esse confectio. Tanto
hoc deo magis appropinquat. quanto ab omni sola

ao terno longi⁹ pcedit. Tanto enā alai⁹ ad dñi
ascendit: quāto pfudius in se descendit et pl⁹
sibi ipi vilescit. Qui autē sibi aliq⁹ coniacere
buit: grām dei in se venire ipedit: qz grā
spūs scī cor hūile semp querit. Si scires te
pfecte ad nichilāe atqz ad oī creatō amōe eua
ciare: tūc deberē in te cū magna grā emā
nare. Quā tu respicias ad creatōis: subthit
tibi aspect⁹ creatōis. Discite te in oībz ap⁹ cre
atōe vince: tūc ad dñā valebis cognitiōe
ptingē. Quācūqz modicū sit si iordinate
diligē 2 respiciat: vtrāqz a sumo 2 piciat.
Cont⁹ vanā et seculārē scienciā. Cap. xliij.

Plli. Non te moueat pulchra et subtilia
hūm⁹ dicta. Non enī est regnū dei ī ser
mone: s; in iūte. Ascende ūba mea q cor
da accendūt et mētes illūant: inducūt cō
pūctiōē et variā mgerūt solaciōē. Nū
qū ad hoc legas ūbū: ut doctior a sapiētiōr
possis videri. Scinde mortificaciō dīciōr: qz
hoc āplius tibi pdeit q noācia mltimo diffi
ciliū questionū. Cū mltā legis 2 cognouis:
ad vñū semp redire optet pncipiū. Ego
sū. qui doceo hoīem sciām: et clariōē intel
ligenciā p pūlis tuis: q ab hoīe possit de
ceri. Cui ego loquor cito sapiēs erit: et mlt⁹

cū in spū p̄ficiet. de eis q̄ mltā curiosa ab hōi-
bus inq̄rūt: et de via m̄ seruēdi parā cu-
rāt. Veniet tēpus q̄n appetit magi m̄grorū
xp̄nō dñs angelorū. cūctorū aud. cūctorū scōdō:
hoc ē singulorū expositur⁹ q̄scias: et cūc sari-
tabit iherusalē in lucis: et manifesta erūt
abscondita tenebrarū. tacebūt q̄ argumēta li-
guarū: Ego sū qm̄ hūilem in p̄dicto eleuo
mētē: ut plures etne veritatis capiat rōes:
q̄ si quis decē annis studuisset in scolis Ego
doceo sine strepitu v̄borū. sine q̄sitiōe opm̄
onū: sine fastu honoris. sine pugnacōe ar-
gumētōrū. Ego sū qm̄ doceo rēna despici
p̄ntia fastidire: etna q̄rē. etna sape: ho-
nores fugē. scandala suffire: omnē spem
me pōnē. ext̄ me n̄l cupē: et sup̄ oīa me
ardent̄ amāc. Nā quidam amādo me scīe.
didicāt dīna: et loq̄bat̄ mirabilia. plus p̄-
fecit in īlinguēdo oīa: q̄ in studiō subnha.
Et alijs loquor cōia alijs specialia: aliq̄-
bus in signis 2 figuris dulciter appareo:
quibusdā v̄o in m̄lto lūle reuelo m̄stōia.
Vna vox librorū s̄ nō omēs eq̄ informāt:
q̄ m̄y sū doctor. veritas sarrator cordis
cogitacōnū intellectōr. actionū p̄motor:
distribūc singulis sicut dignū iudiciū.

Fili in multis oportet te esse 199

byscione, et schinare te tanq[ua]m
 mortuū super terrā, et cū sol[us]
 nūdus e[re]s, et t[em]p[us] s[er]u[us], et alto die
 am oportet rēda dūc[er]e per
 rāp[er]e, et p[er] te p[er] p[er] s[er]u[us]
 m[er]it[is] i[st]os. Vltius est
 dūlos a rēbus h[ab]ere et h[ab]ere
 dūrtare, et v[er]it[as] s[er]u[us]
 sentire, rēdūre, q[ua]m con
 tenhos[us] s[er]u[us] de s[er]u[us]
 uire. Si h[ab]ere steteris in dea,
 et eius iudicium aspexeris, faci
 lias te uic tūm portabis. O
 dūm e[re]g[er]is, et u[er]it[as] e[re]g[er]is, et
 dūm d[er]e[re]t[ur] t[em]p[or]ale, et
 pro modico q[ua]ntu[m] labora fur
 for curat[ur]: et spirituale
 detrimētum u[er]i obliuione tran
 sil[is], et uix s[er]u[us] redit[ur]. Quod
 parū, uel nihil prodest att[er]o
 u[er]it[as], et q[ua]d s[er]u[us] n[on] e[st] s[er]u[us]

est, negligenter p̄teritar, quia
totus homo ad exterya deſect
et miſi cito, reſiſcat, libens in
exterioribus iſcel.

Cap 45

Quod omnibz nō eſt credēdu
Et de facilis lapſu uerborū
Da mihi auxiliū Dñe de tribu:
Latione, quia uana ſalus homi-
niſu. Quā ſēpe ibi nō marm fi-
dem, ubi me habere putay. Quā
huc etiam ibi reſper, ubi min
p̄ſuapſi. Vana ego ſpes in
humilitatē ſalus autē in ſto-
rum in te deus. Būdiſq̄ ſi
Dñe deus meus, in omnibz q̄
accidunt nobis. Infirmi ſe-
moy et inſtabiles, cito falli-
mur et p̄uolūmur. Quis eſt
homo, qui ita cante et re-
ſiſte in omnibz ſo aut ſo
dire ualeat, ut aliqui in aliquā
deceptione aut p̄ſigiantem
non ueniat. Sed qui in te

De e Fidelis, ac simplicis ex
corde querit, non tam facile
labitur. Et si incidere aliquā
tribulationē, quocūq; modo
fuerit etiam implicatus, et hū
per te praeceps, aut q te conso
labitur. quia hū nō deferēs in
te sperantem usq; in finem.
Rarus fideus amicus, in tuchis
quodq; pseuerans pssuris. Tu
Quē, tu solus es fidelissimus
in omnibus, et p te, non
est alter talis. Quā bene sa
piat sancta illa anima, que
hūc. Mens mea solidata
ē, et in crō fundata.
Ista mecu foret, et tam
facile timon humanū me solli
citet, nec verborū iacula
mouerent. Quis cū puidere,
quō poquere fativa malo
sufficiat. Si p nisa sepe etiam
Iamq; quid in pponisa nisi gra
tū feriant. Sed quare nisi

nisi miser non melius providi? Cur etiam tam
facile alijs credidi? Sed homines sumus, nec aliud
qua fragiles homines sumus, etiam si angelus a multis
estimatur et dicimur. Cui creda tunc? Cui mi-
hi? Veritas est, quod non falsis nec fallibilis. Et vir-
sum, omnis homo mendax, infirmus, instabilis, de-
labilis maxime in verbis, ita ut statim uix
credi debeat, quod verum est facie sonare
videatur. **Quoniam** prudenter non

sonae videt. Qui prudens pmonuit hanc
da ab hoibz et qz inuici hois domestica e:
nec credendu si quis dixerit ecce hic a' ecce
illuc. Doctus su dapno meo: et v' ad cau
tela maiore et no ad insipiam m. Cautus
esto au quida cautus esto: seculu apud te qd
dico. Et du ego sileo et absconditi ardo:
nec ille silere p' qd silendu petyt: sz sta
tm p'dit me et se et abyt. Ab hui' mo
fabulis et incautis hoibz p'ge me d'z no
in man' eoz incida: nec uqm talia g'mit
tam. Verbū verū et stabile da m os meū:
et lingua cillida fac a me. Qd pati no
lo: q'mode caue debeo. Qd qm bonū et
pacificū. De alijs silere: nec indifferēter
oia credē. neqz de facili ulcius effari: pau
cis seipm i'uelae: te semp i'spectora cordis
querē. nec oī vento ūboz circūferri: sed
oīa i'tima et exīna seādu placitū tue
volūntatis optare p'fici. Qd tū p' q'sua
one celestis grē hūanā fugē apparenciā:
nec appetē que foris amīcōne vident
s'be: sz ea tota sedulitate sectā q' vite emē
dacionē dant et feruore. Qd m'itio nocu
is virtus facta ac p'prope ludata: q' sane

pfiut grā silencio seruata i hac fragili vita:
que tota temptatō ferti et milia de ofidētia
i deo hūda qm insurgit ūboriacula C. xlvj.

Hili. Etā firmiter et spera i me. Quid
em sua ūba nisi ūba? P aerē volant
s; lapidē nō ledūt. Si reus es: cogita q li
bent emēdāe te velis. Si nichil tibi gsaus
es: pensa q velis libent p deo hoc sustinere
parū satis ē ut uel ūba mīdū sustineas: q
necdū forcia ūbera tolerāe vales. Et quā
tā qua tibi ad cor tñseūo: nisi qz adhuc m
nalis es. et hoīes magis q opter asēdis.
Nā quia despici metuis i pñendi p excessu
bz nō vis: et excusacōm ūmbraclā queis.
Bz inspicere te meli? et agnosces qz vult ad
huc in te mūdus: et van? amor placēdi hōi
bz. Cū em bassari i fugis et ofidi p defec
tibz: qstat vāqz q nec verus hūilis sis:
nec vē mūdo mortu? nec mūdus tibi cry
afipus. Bz audi ūbū meū: et nō curabis
dece mīa ūba hōim. Ecce si cūcta cōtē te
dicerent que fingi maliciaofissie possent:
quid tibi nocerēt. si oīmo tñsue pmittes.
nec plusq festuca ppendis. Nūq uel
vnu capillū tibi extrahē possent: Bz qu

et in eo nō habz nec deū p̄ oculis: facile illo
mouet vituperatio. Qui autē in me confidit
nec proprio iudicio stāc appetit: absq; huāno
errore erit. Ego em̄ sū iudex et cognitor oī
secretorū: ego scio qualis res acta est: ego i
iurante nouj et sustinētē. A me expiā ubi
istud: me p̄mittente hoc accidit: ut in elu
ex multis cordibz cogitationes. Ego reū et in
nocētē iudicabo: sed occulto iudicio uti usq; an
te p̄tē uolui. Testim̄ hom̄i sepe fallit: me
iudiciū uerū est: stabit et nō subiciet. La
tet plerūq; et paucis ad singula patet: nū
q; in erit nec erit de p̄tē: etiā si oculis in
pietū nō rē videat. Ad me q̄ curre dū
in oī iudicio: nec p̄pō imitendū arbitro. Jus
tus em̄ nō q̄tur habu: q̄q; a deo ei accideat.
Siā si iuste aliq; cont. eū. placū fuit: nō
m̄tū curabit. Sed nec vane exultabit: si
p̄ alios rōnabili excuset. Pensat nāq; qz
ego sū seruans corda et renes: q̄ nō iudicose
cūdū facit et huānā appareā. Nam sepe
in oculis meis repit culpabile qd̄ hom̄i iu
dicio creditur laudabile. Dñe deus iudex ius
te fortis et pacēs. q̄ hom̄i nosti si agilita
te et p̄mitatē: esto robur meū et tota si

Dua mea: nō em̄ in sufficiat. q̄sa mea tu
nosti qd' ego nō noui: et ideo in oī rep̄sen
sione hūilit̄e me debui et m̄asuerē susti
nē. Ignosce quoz in p̄p̄ia. quoc̄es sic nō
egi: et dona uterq̄ gr̄am ap̄licioris sufficiēcie.
Melior ē em̄ in tua copiosa m̄ia ad q̄seu
cionē indulgēcie: q̄ mea op̄mata iusticiā
p̄ defensor latētis conscie. Et si nichil in
q̄saus sū: tū in hoc iustificācie me nō pos
sū: quia i'mota m̄ia tua nō iustificabit i
q̄spectu tuo oīs uiuēs. Et oīa gr̄ia p̄etna

Illi. Non te vita s̄c̄ tolerāda Cap̄ xlvij.
frāgāt labores quos assūpsisti p̄p̄ me
nec tribulacōnes te dericiāt usq̄quaq̄: sed
mea p̄missio in oī euētū te roborēt et q̄solatur.
Ego sufficiēs sū ad reddendū sup̄ om̄em mo
dū et mēsurā. Nō diū hic laborabis: nec sp̄
grauabēis doloribz. Expecta paulisp̄: et
uidebis celere finē maloz. Veiet vna hora:
q̄n cessabit oīs labor et tumultus. modicū est
et breue: om̄e qd' tū sit cū tpe. Age qd' agis.
fidelit̄ labora in vmea mea: ego eō merces
tua. Scribe lege tanta. geme tace ora. sus
tine virilit̄ contrāda: digna ē hīs oībus et
maioribz p̄p̄is vita etna. Veniet p̄p̄ in

die una q̄ nota ē dñs : et eis nō dñs neq̄ nōp
hūm̄ salūz q̄is : s; lux p̄petua clauis ifini
ta. pax firma et requies secūra. Nō dices
at̄ quis me lib̄abit de corp̄e mort̄ hūm̄?
neq̄ clamabis heu nī q̄ incolat̄ me; p̄lo
gatus ē : qm̄ p̄cipit̄ mori. et salus eū
indefectua; am̄p̄etas nulla. locūditas b̄a.
et sonetas dulcis et decorat. ¶ Si vidisses
sc̄m̄ in celo cōnas p̄petuas : q̄ntū q̄z mīr̄ col
tat̄ gl̄ia. q̄ hūc mūdo olim gr̄eptabiles et
q̄ vira n̄ra idigni putabant̄. ¶ p̄fecto te
statū humiliare usq̄ ad terram. et affectare
pot̄ sibi subesse q̄ vni p̄esse : nec hūm̄ vi
te letos dies occupare. s; magis p̄ dō ar
bitrari gaudēs : et p̄ nichilō mīr̄ horēs cōpu
tari maximū lucrū dices. ¶ Si tibi hec
sapient et p̄fide ad cor t̄nsiret̄ : quom̄ au
dēs uel semel q̄ueri. ¶ Nōne p̄ vita etna
cūcta laboriosa sūti toleranda. ¶ Nō est p̄
uū quid. p̄dē aut̄ lucrū regnū dei. Venia
igit̄ fac̄ tuā in celo : ecce ego et om̄s sc̄i
mei mecum : qm̄ in hoc seclō magnū habue
certamē. ¶ Modo gaudet̄ mō q̄solant̄ : modo
siqui sūt modo requiescūt̄ : et sine fine me
cū in regno p̄is mei p̄manebūt̄. ~

De die et nocte: hinc vite angustia Cap. xlviii.

O Supra ciuitatis masio beatissima. O
dies ciuitatis clarissima: quando non
obscurat: sed summa veritas se irradiat: dies
seu leta semper secunda: et nunquam statim mutans in
contraria. O vtriusque dies illa illuissimae: et audiam
hec epistolia finem accepisset. Tunc quidem sancto
perpetua claritate splendida: sed non nisi alioquin
et per speculum peregrinantibus in terra. Moribus celi
cuiusque gaudiosa sit illa: gemunt exules
filii eius quod amara et cediola sit ista. Ous
huius temporis prui et mali: plenus doloribus et an-
gustijs: ubi homo multis peccatis inquantur. multis pas-
sionibus irretitur: multis timoribus stringitur.
multis curis distenditur: multis curiositatibus
distrahitur. multis vanitatibus implicatur. multis er-
roribus circumfunditur. multis laboribus affertur
temptationibus grauatur: delicijs enervatur. egestate
triuatur. O quando finis horum malorum: quando libera-
tor a misera seruitute vicioz: quando meo-
rabor dominus tu solus: quando ad plenum letabor
in te: quando ero sine omni impedimento in vera
libertate sine omni quamvis mentis et corporis.
quando erit pax solida pax inperuocabilis et se-
cura: pax in terra et foris. pax ex omni parte firma.

Jesus bone qñ stabo ad videndū te. qñ conto-
plabor glāy regni tui: qñ ero in omnia m-
bibus. Q qñ ero cecū in regno tuorū: ipa-
rasti dilectis tuis ab etno. Relictus sum
paup et exul in tñ hostili: ubi bella cocō-
na. et ifortuna maxia. Consolac exult
meū: mitiga dolorē meū: qz ad te suspinit:
omē desideria meū. Nā onus in totū est:
qquid hic mūdus offert ad solaciū. Desi-
dero te itine firm: sed nequeo apprehendere.
Opto mherē celestibz: s; depimit res qua-
les et mortificate passionēs. Quente oibz
rebz supesse volo: carne autē iūte subesse
cogor. Sic ego hō infelix meū pugno: et
falsū sū michimetipī grauius: dū spūs suū
et caro qrit esse deorsū. Q quid me paco-
dū mēte celestia tracto: et uox carnaliū ē-
ba occurrūt oranti. Deus me: ne elongeris
a me: neqz declines m nra a seruo tuo. Ful-
guri choruscationē tuā et dissipa eas: emite
te sagittas tuas et gērbēt oēs fantasie in
inimici. Recollige sensus meos ad te: fac me
obliuisci omī mūdanoz: da cito abici et ad-
depiē fantasmata vicioz. Eucate me in et-
na veritas: ut nulla me moueat vanitas
adueni celestis suauitas: et fugiat a facie

tua ois impuritas. Agnosce qd m et misericor
dia indulget: quocies ppter te aliud in orone
involuo. Confiteor etenim vere: qd valde dis
tincte me habet consuevit. Nam ibi misericordies non
sunt. ubi corporaliter sto aut sedeo: sed ibi magis
sunt: quo cogitationibus feror. Ibi sunt ubi cogita
tio mea est: ibi est frequenter cogitatio mea.
ubi est qd amo. hoc mi cito occurrit: qd na
turaliter delectat aut ex usu placet. Unde cu
veritas apte disposuit. Vbi enim est thesaurus? ubi
ibi est et cor tuum. Si celum diligo: libenter de
celestibus penso. Si mundum amo: mundi falsi
tutibus cogitudo: et de aduersitatibus eius tristior.
Si carnem diligo: qd carnis sunt sepe ymagines.
Si spiritum amo: de spiritualibus cogitare delector.
Quicunque enim diligo: de hijs libenter loquor
et audio: atque talium ymagines mecum ad do
minum reporto. Et beatus ille homo. qui ppter
te domine omnibus creaturis licentiam abeundi con
cedis: qui naturam vestram facit: et concupiscentias
carnis feruore spiritus crucifigit: ut serenata
conscientia pura tibi orationem offerat: dignusque sit
angelicis interesse choris. omnibus terrenis so
ris et inferis exclusis. De desiderio eterne vite
et quatenus sit caritatis promissa. C. xlv.
Illi. Tu tibi desiderium eterne beatitudinis

desuper infundi sentis. et de tabernaculo carnis exire
gaupisas. ut claritate mea sine viassitudine
vmbra gteplari possis: dilata cor tuum et omni
desiderio hac sanctam inspirationem suscipe. Redde
de aplissias summe bonitati gratias: quod totum sic
dignantur agere. demeritis visitat ardente exi-
tat potent subleuat: ne proprio pondere ad
arena lubais. Neque enim hoc cogitatu tuo
conatu accipis: sed sola dignitate summe gratie
et diuini respectus: quatenus in virtutibus et ma-
ioribus humiliter proficias. et ad futura certamina te pre-
pares: in quo toto cordis affectu adherere: ac fer-
uente voluntate studias deseruire affili. Bepe
ignis ardet: sed sine fumo flamma non ascendit.
Ergo et aliquorum desideria ad celestia flagrant
et tamen a temperate carnalis affectu liberi non sunt.
Igitur nec domino pure pro honore dei agunt: quod
tamen desiderant ad eo petunt. Tale est et tuum
sepe desiderium: quod infirmasque fore tamen importu-
num. Non enim est hoc purum et perfectum: quod propria
comoditate est infectum. Petere non quod tibi est
delectabile et quomodocumque: sed quod mihi est acceptabi-
le atque honorificum: quia si recte iudicas. mea or-
dinatione tuo desiderio et omni desiderato pre-
ferre debes ac sequi. Non desiderium tuum et

frequētes gemitus audui. Nam velles eē in
libertate glē filiorū dei: iā te delat dominus
etna et celestis p̄ia gaudio plena: s; nō
dū uenit hora ista: s; ēst adhuc aliud tēpus:
salutis tēpus belli tēpus laboris et p̄iacōnis
Optas sūmo impleri bono: s; nō potes hoc
asseq̄ modo. Ego sū: expecta me dicit dñs
donec ueniat regnū dei. Mandus es ad
huc in cōis: et in mltis exercitandus. Con
solacio ē mīdū dabit: s; copiosa facietas
nō concedit. Confortae igit et esto robur
tus: tam in agēdo q̄ in paciēdo natē con
tra. Optet te nouū induē hoīem: et d' al
terū vñū mutari. Optet te sepe agē qd'
nō vis: et qd' vis optet relinque. Qd' ali
is placet pressū habebit: qd' tibi placet
ultra nō pficiet. Qd' alij dicū audiet:
qd' tu dicis p̄ nichilo q̄putabit. Petent
alij et accipiet: tu petes nec ipetabis.
Erū alij magnū in ore hoīm: de te aut ta
cebit. Alijs hoc uel illud ḡmīet: tu aut
ad nichil vtile udicaberis. p̄ter hoc nā
q̄nq; tristabit: et magnū si sis porta
ueis. In hīs et similibz mltis p̄bau solz
fidelis dñi seruū: quali abnegat se et

in oibz frange quere. Vir e aliqui tale in q
tācūdem mori indiges sicut vide pati que
volūtatē tue adūsa sūt: maxie aut cū dis-
cōueniēcia et q mī vñtia tibi apparet fi-
eri iubent. Et qz nō audes īfiste aliorū
pñcia sub dñio qstitū? ideo dux tibi vi-
det ad mūtū alī? ābulā: et omē xpū sen-
tire omīte. Sz pensa fili horū fructū la-
bor. celere finē atqz pñciū mīmo magm
et nō habebis inde gnamē: sz fortissimū
pacē tue solamē. Nā et p modica hac vo-
lūtatē quā mūc spēce deservio: habebis sp
volūtatē tuā in celis. Ibi quippe iūeico
omē qd' volueris. omē qd' desiderare petis: ibi
aderit tibi coa? facultas boni. sine timōe
amittendi. Ibi volūtas tua vñā semp me-
tū: nil cupiet exīneū nel pūatū. Ibi nul-
lus īfistet tibi. nemo de te qquet: nemo ī-
pediet. nichil obuiabit: sz cūcta desiderā-
simī erūt pñcia: totū qz affectū tuū īfici-
ent et adīplebūt usqz ad sumū. Ibi red-
dam glām p cōtumeliā pessa: palliū lau-
dis p meūre: p loco nouissio sedem regnī
paula. Ibi apparebit fruct? obīe: gūde-
bit labor pēitēcie: et hūilis subiectō coro.

nabit gl'ose. Tuū g' inlma te hūil' sub
om̃i mōd'z: nec sic tibi cure quib' h' d'ipe
rit uel iussit: s' hoc magnop'e curato: ut
siue plag' seu inuioz a' equalis aliq' a te
exposcat uel inueit. p' bono totū accipias:
et sincēa volūtate studeas adimplē. Quēat
ali' hoc ali' illud: gl'ietur ille in illo. et iste
in isto. laudetq' milies mille: tu aut' nec ī
isto nec in illo: s' in tui ipsi' gaude g'reptu:
et in mei soli' b'nplacito ad honore. Hoc ex
tandū est tibi: ut siue p' vitā siue p' morte
deus semp' in te glorificet. Quasi h'ā desola
tus se debz ī ma' dei offerre. Caplm. f. .iii.

Omnē deus scē p'r sis nūc et metū
b'ndictus: qz sicut vis sic f'm ē: et
qd' facis bonū est. Detetur in te seru' tu'
nō in se nec in aliq' alio: qz tu sol' leticia re
ra: tu spes mea et cōna mea: tu gaudiū
meū et honor meus dñe. Quid habz sū
tu'z: nisi qd' a te accepit eā sine merito
suo: Tua sūt oīa q' dedisti. et q' fecisti. Pau
p' sū et in laboribz meis a iuuēture mea: et
g'ristat aīa mea nōnūq' usq' ad lacrimas:
q' h'q' eā g'turbat ad se p'p' imminēte pas
sione. Desidero pac' gaudiū: pacē filiū

tuorū flagitiorū: qm̄ i lūne gsolacōis a te pascūti
Et das pacē. si gaudiū scm̄ infūdō: erit aīa
seruū tuū plena modulacōe: et deuota ī lau
de tua. Et si te subtraheris sicut sepiissime
soles: nō poterit currē vīa mādandū tuorū:
h̄ magis ad tondēdū pectus gēnuū et īcur
uā: qz nō est illi sicut heri 2 mudi: citius
qm̄ splendi: hac lūcha tua sup caput ei: et
sub vmbra alarū tuarū ptegebatur a tēptacōl
bz mruētibz. **P**ater iuste et sp̄ laudādo re
mē hora ut pbeet seruū tuū. Pater amāde: dig
nū est ut hac hora paciat pte aliq̄ suū tuū.
Pater ppetue venerāde veniē hora quā ab eīno
p̄saebas affuturā: ut ad mediū tēp̄ succū
bat foris seruū tuū: vmar ues sp̄ apud te m
tus. Paululū vilipēdāt: hūmiliēt 2 deficiat
corā hoībz: passiombz aterit et lāguoribz: 2
ut itēp̄ tecū ī aurora noue lucis īsurgat: 2
ī celestibz clarificet. Pater scē: tu sic ordīas
ti et sic voluisti: et hoc scm̄ ē qd̄ ip̄e p̄cepis
ti. Hec em̄ est grā ad amīcū tuū: pati et
tribulari ī mūdo p amore tuo: quociens
cūqz et a quocūqz id p̄mīseis fieri. Sine cō
silio et p̄uidencia tua: et sine causa nihil
fit ī terra. Bonū ī dñe qd̄ hūmiliasti me

ut dista iustificaciones tuas: et oēs clacio
nes cord' anq' p'sup'ones abiciā. Vnde in
p'p'usio coo'puit finē meā: ut te ponā
q' hoies ad g'solandū regnā. Didici ex te
hoc iudiciū tuū inferutabile: p'p'ueste
q' affligis iustū cū ipso: s; nō sine eq'tate
et iusticia. Grās tibi qz nō peccasti mal'
meo: s; artuisti me iudiciū amāis: i'p'p'
ges dolores et inuictos agustias for' et i'
tus. Non ē qm me g'solet' ex omibz q' p'
culo sūt: nisi tu dñe dñs me' celest' medu
c'atāp: q' p'curis et sanas: deducis ad m'p'e
ros et iducis. Disciplina tua sup' me: et
vnga tua ipā docebit me. Ecce p' dilec'
in manibz tuis sū ego: sub vnga correccōis
tue me inclino: p'cur' dor' sū meū et collū
meū. v' iturū = ad voluntatē tuā torcu
ositate meā. Fac me p'it et hūile discipu
lū sicut bñ facē g'sueuisti: ut ambulā ad
omnem mūdū tuū. Tibi me et oīa mea ad
corrigendū g'ueo: melli' est hic corrip'
q' in fūto. Tu fac oīa et singula: et m'
te lacerā lūana g'scā. Anq'm fiat voste
venta: et nō opus ē tibi ut q's te doceat
aut amoneat de hijs q' gerūt in t'ra. Tu

fac quod expediat ad p[ro]p[ri]um meum: et quia de
uit tribulatio ad rubiginem vicio: p[er]p[et]ua
fac meum desiderium b[e]n[e]placitum tuum: et ne
despicias peccatissima vitia mea: multu[m] me
lius nec clavis q[uam] tibi soli nota. Da mihi d[omi]n[e]
scire q[uo]d sciendum est. hoc amare q[uo]d amandum e[st].
hoc laudare q[uo]d tibi sume placeat: hoc i[m]pu
tare q[uo]d tibi p[ro]p[ri]o appareat: hoc vitupe
re q[uo]d oculis tuis soedat. N[on] me finas se
cundu[m] visionem oculor[um] extior[um] iudicare: nec
secundu[m] auditu[m] aurium homin[um] i[m]p[er]itor[um] senten
ciare: s[ed] in iudicio vero de visibilib[us] et sp[iritu]
alibus discernere: atq[ue] sup[er] o[mn]ia volutate be
neplaciti tui s[ed] inquirere. Fallunt sepe ho[m]i
n[es] sensus i[n] iudicando: fallu[n]t et amatores se
culi visibilia tantu[m]modo amando. Quid est
homo i[n]de melior: q[uam] reputat ab ho[m]i[n]e ma
ior: fallax fallax. van[us] van[us] cec[us] cec[us]:
firm[us] infirm[us] decipit d[um] exultat: et pe
ccat magis q[uam] fudit d[um] iuste laudat. Na[m] q[ui]
cu[m] vniu[er]susq[ue] e[st] in ocul[is] tuis. tantu[m] e[st] et non
ap[er]ius: aut h[um]ilio s[ed] fixatius. q[uam] h[um]ilib[us]
i[n]stentib[us] e[st] q[uod] b[e]n[e]d[i]cu[m] e[st] d[e]ficiat a s[im]ilib[us]. Capit[ulum] li.

Illi n[on] valēs semp[er] in f[er]uor[is] deside
rio r[ati]o[n]is stant: nec i[n] a[ct]u g[e]n[er]ali con

templacōis consistē? s; nōc habes in mēdū ob ori
ginalē corruptelā ad infiora descendē: et
on9 corruptibilis vite etiā iūte et cū cedio
portāe grūdm mortale corp9 geris: tedū
sonaco 2 fiamē cordis. Ex ter q̄ sepe in
carne de carnis onē gemit: eo q̄ nō vales
spūalibz studiis 2 dīne gēplacōi mdesmēt
inherē. Tūc expedit tibi ad hūilia 2 exilio
ra opa gfuget: et in bonis actibz te iocūat:
aduentū meū et supnā visitacōnē firma
gfidenā expectare: corilū tuū et ardua
tē mentē patientē sufficē: donec itēp a me
visitēis: et ab oībz amictatibz libereris.
Nā faciā te laborz obliuisci. et mīna qui
ete pfrim: expandā corā te prāta sc̄pturap:
ut dilatato corde aurē mapias viā mā
datorz meoz. Et dices. Nō sūt q̄digne pas
sionēs hui9 t̄pis: ad futūm glām ā vuela
bit in nobis. Qz hō nō ipuēt s; consolac
ōne dignū s; magt vberibz ven. Sap. liij.

Omnē nō sū dign9 cōsolacōe tua: nec
aliqua spūali visitacōe. Et idō iūste
meatū agis: qm̄ me iōpem et desolatū re
linq̄s. Si em̄ ad instar māis lacrimas fū
dē possem: adhuc gsolacōe tua dign9 nō

esse. Unde nichil dignus sum quod flagellauer et
puniatur: quia gravior et sepe te offendit: et in
multis valde deliqui. Ergo vera pensata ra
tione: nec minima sum dignus consolacione. Et
tu clemens et innoxius deus qui non vis prope opa
tua ad ostendendum diuicias bonitatis tue in
vasa misericordie. etiam pro omni peccati meritu digna
ris consolari seruulum tuum supra humanum modum.
Tue enim consolaciones: non sunt sicut humane
consolaciones. Quid egi domine: ut mihi offer
res aliquam celestem consolacionem? Ego nichil
bonum me egiisse recolo: si propter ad vicium peccatum:
et ad emendacionem pigrum fuisse. verum est:
et negare non possum. Si alius diceret. tu sta
res contra me: et non esset qui defenderet.
Quid merui pro peccatis meis: nisi infernum
et ignem eternum? In veritate confiteor quoniam
dignus sum omni libidine et contemptu: nec deserv
me inter tuos deuotos amatores. Et licet
hoc egre audiam: tamen aduersum me pro veritate
peccata mea arguas: ut facilius misericordiam quam
mereri impetare. Quid dicam vobis: et omni con
fusione plenus? Non habeo os loquendi in
hoc tantum verbum: peccavi domine peccavi: mis
ere mei. Ignosce mihi. Et me me paululum.

ut plangā dolorē meū : anq̃m̃ vidi ad terrā
tenebroſā et op̃tā mortis cūg̃r. Quid tā
maxie a reo et misero p̃ccore requis : nisi ut
gterat et hūliet se p̃ delictis suis. In vā
gtricōe et cord' hūiliatōe nascit̃ spes veniē
i cōsalat' p̃turbata q̃stā : i p̃as grā p̃dicat'
tuet' homo a fūta ira : et occurrūt sibi ma
tuo in osculo scō deus et peitene aīa. Hūilis
p̃ccōp concitatio. acceptabile tibi ē dñe fiat
ficiū : longe suau' odorās in q̃sp̃u tuo q̃
thuris incensū. Hec est gratū ead' vnguentū
q̃d' facis pedib' tuis i fūdi voluisti : qz cor cor
tū et hūiliatū nūq̃ desperasti. Ibi ē loc'g
i fūgn a facie ire inimici : ibi emendat' et
abluūt' q̃q̃ aliūde g̃turbū est et inquinatū.
Qz grā dei nō misce' arena sapientibz. Ia. liii.

Hli. p̃iosa est grā mea : nō paritur se
misceri ext̃neis rebz. nec q̃solacōibz
tremis. Abice' gō op̃tet oīa i p̃edimēta grē
si optas ei' i m̃fusionē suscipe. Pete seare
tū tibi. ama sol'g hīcā tecū : null'g requē
q̃fabulacionē : s; mag' ad deū deuotā effū
de p̃cē : ut op̃uctā teneas mentē et purā
q̃saenā. Totū mūdū nichil. estima : di
vacacionē om̃ibz ext̃ioribz añpone. Non

enim peccatis in vacuis et in iniquis per se
lectari. Nonne et a caris optat elongari?
et ab ei tempore solacio mentem tene priuam
Sic obsecant deus aplice per: ut tam ad
uenas et peregrinos in hoc mundo se gerant
christifideles. O quanta fiducia est morituro:
que nulli rei affatus detinet in mundo. Et
sic segregatum cor habet ab omnibus. eger nec
dum caput animi: nec animus huius non ut in
homo libertate. Atque si vult vult esse spirituali
optet eum renuntiare tunc in motis quod propter
et a nomine magis quia a seipso. Et tunc
ipsum propter viceis: cetera facili subingulis.
Perfecta victoria est: de semetipso triumphare.
Sed enim semetipsum subiectum tunc. ut sensualitas
rei. et ratio magis obediat in: hic vult victor est
et deus mundi. Et ad hunc aplice stande glisat:
optet vult magis et secum ad iudicium po
ne: ut euellas et destruas occultam inordi
natam inclinationem ad tempus et ad omne pri
uatum et materiale bonum. Ex hoc vicio quod huius
semetipsum nimis inordinate diligit. penes
totum pendet. quod in iudicialiter vincendum est.
Quo de iusto et subiecto malo: pax magis
et tranquillitas est gemino. Et quia pauci

sibi ipso perfecte mori laborat. nō plene quod
se tendit: appetit in se implicari. inmanē. nec
super se in spiritu eleuari possunt. Ergo nō libere
mentis abulāre desiderat: nātū est ut oēs veni-
uas et iordinatas affectus suas morificet:
atque nulli creature privato animo occuparetur
inhereat. De diuisis moribus nate et gre. Sap.

Hic diligenter aduerte morus nate sunt.
et generat: quia valde rarum est subditi
mouetur: et vix nisi a spirituali et immo il-
luminato homo discerunt. Omnes quippe boni
appetunt: et aliqui boni in suis dictis vel factis
pretendunt: ideo sub specie boni multa fallunt.
Rarum callida est et multos trahit illam
ab eo decipit: et se ipso per fine habet: sed gratia
simplici abulat. ab omni spiritu mala declinat.
fallacias nō pretendit: et omnia pure pro deo
agit. in quo et finali reuertitur. Rarum im-
ta vult mori nec prius nec superari: nec sub
esse nec sponte subuerti. gratia vō prudet
moralitatem appetit: i. sistit sensualitatem. quā
ut subia: appetit vincta: nec gratia ipso lib-
tate fieri in sub disciplina amas teneri.
nec aliam cupit dominari: sed sub deo sem-
per viuere. scire et esse: atque quod deus omni hu-
mane creature habet. pater est inchoant

Natura p suo q modo. Scit et quid fluitet a
do sibi paretur defendit: gra aut no quid libe
vile et qm dicit sic: s qd multis p ficias ma
gis considerat. Natura libent honorē et vne
ritatē accipit: gra uo oem honorē et glām dō
fidelitē attribuit. Natura q fusionē. imet et co
tēptū: gra aut gaudet q noie ihu pati co
tūmēliā. Natura oem amat et querit corpale:
gra uo nūcia ēē nō pōt: s libentē āplicitur
labore. Natura querit habē curiosa et pulch
abhorret viliū et grossū: gra uo simplici
bz delatū et hūilibz: asperū nō aspiciat.
nec recusat i fugio idui pāmo. Natura
respicit epalia. gaudet ad lucra irena: tris
tat de dāpno. irascit leui iuvie lito: s
gra ascendit etna. nō inhet epalibz. nec i
pditione rerū turbat. neq verbis duriori
bus acerbat: qz ihu saup suū et gaudiū i ce
lo vbi mī perit qstiauit. Natura cupida est
et libent accipit q donat: amat ppria et
pnata: gra aut pia est et cois: vitat singu
laria gremiat paucis. Beati dāe iudicati
q ampe. Natura inclinat ad creatas ad cau
nē ppria. ad vāitates et dīstursus: s gra
trahit ad deū et ad iūctos iūmūat creatis

fugit mundū: odit carnis desideria nō frigit
euagagiones: erubescit in publico apparere
Nātā libent' aliq's solaciū habet extēnū in
quo delectatur ad sensū: s; grā in solo deo
querit q'solari: et in summo bono sup oīa vi
sibilia delectari. Nātā totū ag' p'p' lucer
q'modū aprū: nichil gratis facē potest: s;
aut equale aut melius. a' laudē uel fauorē
p' bñfactis q'sequi sperat: et mltū pondera
v; sua gesta 2 dona gaudet: grā uō ml
tū querit: nec aliud p'miū q' deū solū
p' mercede postulat: nec ap'ius de t'p'alib;
nāt'is desiderat: nisi q'ntū hec sibi ad af
fectionē etnoꝝ valeat deferre. Nātā
gaudet de amicis mltis 2 p'mis: gloriat'
de nobili loco et ortu genis: aridet potē
tibus. blandit' diuicib; . applaudit sibi fili
bas: grā autē 2 inimicos diligit. nec de at
t'p' turba extollit: nec locū nec ortū na
taliū r'putat nisi v'tus maior ibi fuerit: fa
uet mag' paup' q' diuici. opat' plus in
noticiā q' potētiā: ggaudet veritā nō fallā
cū exhortatur sp' bonos meliorā carismata
emulā: et filio dei p' v'tutes assimilā. Nāt'
de defectu 2 molestia cito q'rit: grā q'stā fert

topia. Nam oia ad se i'flatur. p se certat
et arguit. gra aut ad deū aīa i'ducit vñ
originali emanat. nichil boni sibi affarib'
nec arrogat psumit. nō gaudet nec suā
sentēciā alijs p'fert. s; in oī sensu z i'ellat
ēre sapie ac dīmo ex animi se submitit.
Nata appetit scire secreta et noua audire.
vlt exten' apparē et mltā p sens' exiri.
desiderat agnoscā et agē vñ laus z amīco
p'cedit. s; gra nō curat noua nec curiosa
pape. quia totū hoc de vetustate corrupta
omīs est orū: cū nichil nouū z durabile sit
sup t'ram. Docet itaq; sens' i'stringē vñ
oplatēciā z ostentacionē deuotie. laudāda
et digne mirāda hūil' abscondē. et de omī
re et in oī sciencia vtilitatis fructū. atq;
dei laudē et honore querē. Non vñ se nec
sua p'dicari. s; deū in domo suis optat bene
dici. qm aīa ex mēra caritate largit'. Hec
gra supnāle limē et qdā dei speciale do
nū est. et p'prie elcōz signaculū et p'gnū
salutis etnē. q; hoīem de t'emo ad celestia a
māda sustollit. et de carnali spūale efficit.
Quōto igit' nā aplū p'mittit et vñat'. cāto
maior gra i'fundit'. et cotidie nouis visita

cionibz fuerit homo scdm ymaginē dei i'for-
mat. De corrupcōe natē et inefficacia grē dīe.

Omnē deus meus qm ino Capl. l. v. a
creasti ad ymaginē et similitudinē tuā i'
cōcedē mī hanc grām quā ostendisti tā mag-
nā et nōvā ad salutē: ut vncā pessimā
naturā meā traherē ad pccā et i' p'dicāz
Genas em in carne mea legē pccī gradua-
tē legi mētis mee et captivā me ducerē ad
obediendū sensualitati in mltis: nec possū
i'sistere passiombz ei: nō assistat tua scīssima
grā cordi meo ardētē infusa. Opus i' grā
tua et magna grā. ut vincat nā. ad malū
semp p'na ab adolescētia sua. nā p' p'mū
hominē adam lapsa et viciata p' pccm: i' oēs
hōies pena huius macule descendit: ut ipā
nā que bene et iustā a te g'dicta fuit. p' viciō
et infirmitate corrupte nā ponas: eo q' mo-
tus ei sibi relictus ad malū et infiora tēgit.
P'na modica vis q' i'mansit: est tāqm semel
la quēdā latēs in omē. hec ē ipā viciō nālīs
circūfusa magna caliginē: adhuc ludicū
habēs boni et mali. verū falsi q' distancā. li-
cet ipotes sic ad i'plē omē qd' appbat: nec ple-

ne in hunc mundum nec sanitate affectionum su-
perbia; hinc est deus meus quod delector
legi tuo secundum interiore hominem: scilicet in hac
nisi fore bonum inquit et sanum argues etiam de
mali et peccati fugiens ut carne ad sololagi
pari dicit magis sensualitatem obediens quam rationi
hinc est quod peccata bonum in adiunctis perficiat
non inuenio hinc sepe multa bona proponit
quod secundum deum ad adiuvandum infirmitatem meam
ex se autem resistere resilio et deficio. hinc acci-
do quod via perfectioris agnosco: et qualis agere
debet clare satis video: sed propter corruptionis
pondus pressus. ad perfectiora non assurgo.
Quod si magis est in nobilitate domine gratia.
ad adiuvandum bonum. ad perficiendum. ad ad-
perficiendum in hac sine ea nihil possum facere
omnia autem possum in te confortare me gratia.
O vere celestis gratia sine qua nulla sunt gratia
regna: nulla quoque dona nate potestatem
sunt apud meum diuicio nihil pulchrum
nisi ad formidum: nihil ingenium vel elo-
quium aliud valet apud te domine sine gratia.
In hac nate bonorum malis sunt contra
fuerunt autem propria donum et gratia sine deficiente.
que in se habent dignum habenda vita eterna.

Tanta. eminet hec grā iure nec donū pph-
cie nec signorū opā no nec qñtalibz alia fa-
cultate aliq̃ estimē s̃ p̃re ea. Et neq̃ p̃-
des neq̃ spes neq̃ alie p̃tutes: nbi accipio
s̃sō sine caritate et grā. O bassima grā q̃
paup̃em sp̃u virtutibz dūctē facit: et dū
cōm in hīs bonis hūilē corde reddis: veni
descende ad me: reple me mane q̃ solaciorū
tua in ea deficiat p̃re lassitudinē et ariditatem
iōctas aīa mea. Obsecro dñe ut iuvenā
grām in oculis tuorū sufficit em̃ grā in
tua: ceteris nō obtentis q̃ desidero natum.
Si fuo tēp̃tatus es vepatus tribulacōibz
mūltis. nō timebo mala: dñi mecu fuit
grā tua. Ip̃a fortitudo mea: ip̃a con-
tū cōferre et auxiliū. Quicūq̃ hostibz po-
tētor es: et sapiētorū vniūsis sapiē-
t̃is. Ma grā est veltutis. doct̃is disci-
plīnē: lūmē cordis. solamē p̃essure.
fugam p̃ tristit̃e: ablatiū p̃m̃icis au-
torū deuocōis p̃ductiū p̃ caritatem. nō
sū sine ea nisi aridū lignū: et saps uia
lis ad euendū. Tūa go me dñe grā sp̃
e p̃uētiat: et sequas: ac bonis opibz iugit̃
p̃sēs es: nō t̃s: p̃ ih̃u xp̃m si tu es.

Et nos pōs nō negat: p̄m m̄mū debe' p̄cē. C. lxx.

Illi. Quātū a te vales exire: tātū in
me potes tū sūre. Scio nichil fois ad
cupiscē m̄mā pacē suat: sic se m̄ius i' h̄m
quē deo quīgit. Volo te addiscā p̄fectā abne
gationē tui. in volūtatē meā sine contradic
tione et q̄rela. Sequē me. Ego sū via ver
tas et vita. Et me via nō itur: sine veritate
nō cognoscit: sine vita nō vīuit. Ego sū via
quā sequi debes: veritas cui arde' debes:
vita quā sperare debes. Ego sū via iūolabit:
veritas i' fallibilis: vita i' cōmūibilis. Ego
sū via rectissimā: veritas sup̄ma: vita ver
ita b̄m vita i' caritā. Si m̄asce in via mea
cognoscēs veritatē: et veritas libe'abit te:
et apphēdes vitā etnā. Si vis ad vitā i'
gredi: serua m̄adata. Si vis veritatē cog
nosce: arde' in. Si vis p̄fectus ēē: vende
oīa. Si vis ēē discipul' meus: abnegā te
metipm̄. Si vis beatā vitā posside: p̄nē
p̄m gēpne. Si vis exaltā in celo: hūilīg
te in mūdo. Si vis regnāe meū: porta
crucē meā. Soli em̄ seruī crucas: iūenitū
vīa b̄m i' dōis et a v̄e lucas. Dñe ih̄u q̄ arda
vīs vitā tuā et mūdo dēspecta: dōna n̄

te cū mūdi despectū mīcā. Nō em̄ maior ē
seru9 dñi suo: nec discipulū sup magistru
Expectat seru9 tu9 in vita tua: qz ibi est
salus mea. et sc̄itas vera. Qd qd ex̄ ea
lego uel audio: nō me r̄creat nec delēto
plene effili. quia hec sc̄as et legisti om̄ia.
Deus eris si fecis ea. Cū habz mādata
mea et seruat ea: ip̄e est q̄ diligit me.
Et ego diligā eū: et manifestabo ei m̄p
sū: et faciā eū q̄ sedē meū in r̄gnop̄atis
mei. Dñe ih̄u sicut dixisti et p̄misisti:
sic utiqz fiat et in p̄m̄eri q̄ agas. Eūsc̄
pi suscepi de māu tua crucē: portabo et
portabo eā usqz ad mortē: sicut ip̄osūisti
m̄. Vere vita boni monachi crup̄e: sed
dux paradisi. Inceptū ē retrō abie nō licet:
nec relinque op̄et. Q̄ si p̄a fies p̄gn̄ sil: ih̄s
erit nobiscū. p̄t ih̄m suscepi h̄ac crucē:
p̄t ih̄m p̄seuerem in cruce. Erat adiutor
nr̄: qui est dux nr̄ et p̄cessor. En rep̄nost
ingredit̄ ante nos: q̄ p̄gnab̄ nobis.
Bequam v̄rilit̄. nemo meuat t̄ores:
sim9 pati mōi forat̄ in bello: nec infam9
armis gl̄e nr̄e. Et h̄o nō sit nimis dectus
ut fugiam9 a cruce

quando aliquos labit defectus. Cap. lviij.

Hic. magis placet mihi pacia et humilitas
ad usum: quam multa consolatio et deus cum in pro-
prios. Ut quid te tristat te pium factum con-
te dictum: Si amplius fuisset: commoueri non debu-
isses. Sed nunc pium te tristere. Non est pium ne-
nouum: nec ulcimum est si dum vixis. Sicut
vixis eo quam dum mihi obuiat ad usum. Bona causa
consolatio et alios nostri roborare vobis: sed cum ad
iam tuam venit repetita tribulatio: deficiat
alio et robore. Defende magnam fragilitatem
tuam: quam sepius expuris in medicis obiectis
Tamen pro salute tua ista fuit: ad hec est filia
quingentum. Pone ut melius nostri ex corde: et si
te tangit: non tamen deridat nec dum replicet. Ad
mihi sustine paciet: si non potes gaudere.
Cuius si mihi libenter audis et indignationem
sentis: repone te: nec pacis aliquid iordina-
ti ex ore tuo exire vix pium scandalum
Cito quiescat commotio exacerbat: et dolor
minus reuerente dulcorabitur gratia. Adhuc vi-
no ego dicat dominus iuuare te pacis et solus et
plus consolatio: si consilio fides in et deuote in-
candis. Anequor esto: et ad maiorem sustine-
cia accipe. Non est totum frustratum: si te se

in p[er]p[et]uo t[ri]bulat[us] uel fuit t[em]ptat[us]. Homo
es et n[on] deus. Caro es. n[on] angel[us]. Quom[od]o
enim posses s[im]p[er] in eod[em] statu uicis p[er]manere?
q[uia] hoc de suo a[n]gelo in celo. 2 p[ri]mo hoc in pa-
diso. Ego s[um] q[uia] merites erigo sospitate
et sua cognoscetes i[n]firmat[em]. ad mea p[er]ue-
ho dimittat. D[omi]ne b[e]n[e]dict[us] sit ubi tuu[m]:
Dulce sup[er] mel 2 fauor ori meo. Quid fac-
re in tantis t[ri]bulac[i]onib[us] 2 agustijs meis? n[on]
me confortas tuis sac[ris] sermoneb[us]. D[omi]no
tande[m] ad portu[m] salut[is] p[er]uenia[m]: q[uod] cure e-
que 2 q[ui]nta passus fuo. Da fine[m] bonu[m]: da
felice[m] ex hoc m[un]do t[ra]nsitu[m]. a[n]i[m]a meo[m] da
me. et dirige me r[ati]o i[n] me in regnu[m] tuu[m] a[n]i[m]a
De alioib[us] i[n] b[us] 2 occultis iudicijs d[omi]ni n[on] scrutando

Illi. Caneas disputat de altis c[apit]ulo. lviij.
materis et de occultis dei iudicijs
cur iste sic i[n]lignat. 2 ille ad tantu[m] g[ra]m[ma]t[ica]l[em]
summu[m]: cur etia[m] iste tantu[m] affligit: et ille ta-
eximie exaltat. Ista o[mn]i h[um]ana facultate
exp[er]dit: nec ad i[n]uestigandu[m] iudiciu[m] diuini
ulla ratio p[ro]ualeat uel disputat. Q[ui]n g[er] hoc
tibi suggit i[n]imicu[m]. uel etia[m] quida[m] curiosi i[n]i-
quirit ho[m]ines i[n] uide illud p[ro]ph[et]e. Just[us] es d[omi]ne:

et rā iudiciū tūū. Et illud. Iudicia dñi vēr.
iustificata in semetipā. Iudicia mea meūc
da sūt. nō discedēda: qz huāno intellcū sūt
incomphensibilia. Noli etiā inquirē. nec dispu
tā de merito scōp. quis alio sit scōr. a qō
maior fuit in igno celoz. Talia generāt
sepe lites 2 gēraones tiles: nutriūt qz
supbia et vanā glīm. vnde oriūt iudicē et
dissēnaones: dū iste illi scōr. et alij aliū co
nat supbe pferre. Talia aut velle scire et
investigare nullū fructū afferūt: s; magis
sō displicēt: qz nō sūt deus dissēnaōis sed
patis. Iue pax magis i hūilitate vēr: qz in
pā spaltatōe q̄sistit. Qui dā zelo dilcōis
hū ad hos vel ad illos āpliori affd: s; huā
no pōat q̄ dīno. Ego sū qui cūctos q̄didi scōr.
ego dīmaui grām: ego p̄stui glīm. Ego non
singulorū merita: ego pueni eos in bñdōibz
dulcedis mee: ego p̄stui dilcōis an̄ seculi. Ego
eos elegi de mūdo nō xpi me p̄legerūt:
ego vocavi p grām. attraxi p mīam. Ego p
dixi eos p tēptacōnes varias: ego ifudi cō
solacōnes magnificas: ego dedi p̄seueran
ciā: ego coronavi eoz pacenciā. Ego p̄m
et nouissimū agnosco: ego omēs iēstābili

dilectione amplector. Ego laudatus sum in
omnibus sanctis meis: ego super omnia benedicendus
sum et honorandus in singulis: quos sic
glorifice magnificavi et predestinavi secundum illius
cedentibus propriis meritis. Et unguis unus de mi-
nistris meis precepit: nec honorat magnus?
quod pusillus et magnus ego feci. Et quod de-
rogat aliam scripturam derogat et mihi et ceteris omnibus
in regno celorum. Omnes enim sunt per caritatem
vinculati: idem sentiunt idem volunt: et omnes
in unum se diligunt. Adhuc autem quod multo al-
tius est: plus me quam se et sua imita diligit.
Nam super se rapta et ex propria dilectione tur-
ti. totum in amore meo pergit: in quo et fruuntur
quiescunt. Nichil est quod eos ante possit
aut deprimere: quippe quod eterna veritate ple-
ni. igne ardescent septuagubilis caritatis
Et gerant igitur carnales et animales homines de
scripturam statu differre: quod non noverunt privata
gaudia dilige. Semper et addunt pro sua
inclinacione: non putat placet et ne velet.
In multis est ignorantia: eorum maxime quod pa-
rum illuminati. nam aliqui per se dilectione spirituali
diligere norunt. Ego autem adhuc naturali affectu

et humana amicitia ad hos uel ad illos r̄h̄i
tur: et sicut i inferioribz se h̄nt: ita et de celest-
alibz ymaginat̄. Et ē distācia īopabilis q̄
ip̄fecti cogitāt: et que illuā^{vi} p̄ r̄uelacōe sū
pnā speculant̄. Adhuc q̄ fili de ip̄is curiose
inuat̄ q̄ tuā scām excedūt: s̄ hoc magis
fatige et intēde: ut uel m̄m̄m̄ reḡ dei q̄as
uiem̄. Et si quispiā sciret quis alio scire
ess̄ uel maior habet̄ in regno celoz: quid ei
hec noticia p̄desset. n̄ se ex hac cognitōe co-
rā me humiliaret et i maiore nōis mei lau-
dē exultaret: multo accepti⁹ deo facit qui de
pat̄o suoz magnitudinē et v̄tutū suaz pui-
tate cogitat. et q̄ longe a p̄fōe scō. p̄ distat:
q̄ is qui de eoz maiortate uel puitate dispic-
tat. meli⁹ ē scō deuotis p̄abz et lacrimis ex-
ploraie. et eoz glōsa suffingia humili mēte im-
ploraie: q̄ eoz secreta vana m̄sificōe p̄fari
tur. Illi bene et optie gremiāt: si hōies
sac̄o gremiū et v̄m̄l̄q̄a sua ḡpesc̄. nō
glānt̄ de ap̄ijs meis: quippe q̄ sibi m̄ch
il bonitatis ass̄ribūt s̄ cōm̄m̄: qm̄ p̄is
cūctā ex infinita caritate mea donauit. Tū
tō amorē d̄m̄tatis et gaudio superfluēti

plenitudo: ut nichil eis desit glorie: nichilq; pos-
sit deesse felicitatis. Omnes sci qnto altiores in
glia tanto humiliores in seipis: et in viciniora
et dilectiores existunt. Ideo q; habes spiritum
q; mtebat cōnas suas an deū et ceciderūt
in facies suas corā agno: et adorauerūt vi-
uentē in scia seculorū. Quia q; maior
sit in regno dei: q; ignorat an cū nūmis e-
rūt digni pputari. Magnū ē uel mīnū
ē in celo. ubi omēs magni sūt: q; omēs fi-
lij dei uocabūt et erūt. qm̄ eis ī mille:
et patrē cētū annorū mouet. Cū em̄ q; erūt
discipuli quis maior esset in regno celorū: ta-
le audierūt rñsq; nisi quis fueris et effi-
ciam sicut paruuli: nō mēbis ī regnū celorū
Quicūq; gō humiliabit se sicut paruulus iste:
hic maior ē in regno celorū. De eis q; al-
uiliū humiliare se sponte dedignāt: qm̄
humilis ianuā regni celestis eos nō admittit
et inire. De eadē diuitibz. q; hnt hic con-
solaciones suas: q; paupibz mīnibz in
regnū dei: ipi stabūt foras eulantes
Gaudete humiles. et epultate paupes:
qā vrm ē regnū dei: si nō in uita ablat.

creas spes et fiducia in solo deo et fidei. Cu. lix v

Domine que est fiducia mea quam in hac
vita habeo: que quod maius solacium meum
ex omnibus apparentibus sub celo. Nonne tu domine deus
meus: cum domine me non est nullo. Vbi enim bene fuit
sine te: aut quoniam male esse potuit pretere te. Exa-
lo pauper et appere te: quod dives sine te. Eligo
ponere te cum in terra pignari: quod sine te celum pos-
sides. Vbi tu ibi celum: at ibi moror et infans.
Ibi tu non es. Tu enim in desiderio es: et ideo
post te gemit clamare et exorare necesse est.
In nullo deique possum valere quod si in necessitate
et auxilium oportuit: nisi in te solo deo meo.
Tu es spes mea tu fiducia mea: tu consolator
meus et fidelissimus in omnibus. Omnes qui sua
sunt querunt te salutem meam et perfectum meum
solummodo preestis: et omnia in bonum mihi quicquid.
Sed si variis temptationibus et adulationibus ex-
ponas: hoc totum ad utilitatem meam ordinas.
qui in illo modo dilectos tuos prebanc quod suavitatem
in qua prebanc non mihi. Diligi debes: et laudari.
quod si celestibus consolatoribus me implet.
In te ergo domine deus pono totam spem meam et
refugium: in te omnem tribulationem et angustiam
meam quod facio: quod totum infinitum et instabile iure

148
mo: q' quid q' te conspicio. No eni' pderio
m'la anna. neq' fortes auxiliu adiuuie.
poterit: nec prudetes q' siliari' r'usu' uile
dare. neq' libru' doctoꝝ consolari: nec aliq'
p'iosa substantia libere. nec locus aliquis
fearu' et amen' d'antur: si tuip'e no' affli
tas iuues q' fortes q' solerio istruas et custo
dias. Omnia naq' que ad pace' vident' esse
et felicitate' habenda: te absente nichil
sunt: nichil felicitat' in veritate q' feru't. si
me q' om' bonoꝝ et altitudo vice. et p'fim'
ditas eloquioꝝ tu es: et in te sup' oia' spem'
fortissimu' solatiu' seruoꝝ tuoꝝ. Ad te s'orti
meri: te confido deus meus m'ar' patet. b'n
dic et s'ifica aiam meā b'ndictioe celesti. ut
fiat habitatio sca' tua et sedes etie gl'e tue:
nichil q' in t'plo tue dignitatis inueniat: q'
oculos tue maiestatis offendat. Beanda
magnitudo bonitatis tue. et inlaudi
ne miserationu' tuaru' respice in me: et q'
audi orone' paup'is serui tui longe opu
latis i' regione vmbre mortis. p'ge et
q' serua aiam seruli tui ino' tot' d'f'm'i
vite corruptabit: ac commutet gra' tua vire
p' via' pacis ad pacula p'petue clarit' a'

LIBRARY RULES

1. No book may be taken from the library without being charged to the borrower. Borrowers are responsible for any damage done to the volumes while in their possession and are expected to make good all losses.
2. (a) Reserve Books may be borrowed for a period of two hours. In case no call has been made in the interval, books may be renewed for a second two hours. (Where there is only one copy, book must be used in the library.)
(b) Reserve books taken at 10 p. m. Mondays to Fridays are due at 9 a. m. the next morning. A reserve book taken from the library at 12 m. Saturday is due at 9 a. m. the following Monday.
3. Books not on reserve may be drawn from the library for two weeks and may be renewed once for the same period, except one-day books.
4. A fine of two cents a day will be charged on each book which is not returned according to the above rule.
5. MAGAZINES ARE NOT to be taken from the library without the special permission of the librarian.

2
200

XS
J36
1879

19770

